

CORONATION OF SHIVAJI THE GREAT

Edited By

Shri V.S Bendrey

CORONATION OF SHIVAJI THE GREAT

Edited By: Shri V.S Bendrey

Published in India by :

Saptarshee Prakashan

Gat no.84/2 Behind Damaji College

Mangalwedha Dist Solapur (Maharashtra), India.

Pin:-413305

Mob: 9822701657

Email: saptarsheepakashan@gmail.com

www.saptarshee.in www.amazon.in

The views and opinions expressed in this book are the author's own and the publishers are not any way responsible for the same.

- All rights reserved.
- No part of this publication may be reproduced transmitted, or stored in a retrieval system,in any formor by any means viz., electronic, mechanical, photocopy, recording or otherwise, without prior permission.
- The moral rights of the author has been asserted.
- Typeset/Printed by Krutika Printers, mangalwedha.

This book is sold subject to the condition that it shall not by way of the trade or otherwise be lent resold hired out or otherwise

ACKNOWLEDGMENT

My friends considered that, as Gagabhatta's detailed procedure for the Coronation Ceremony of Shivaji the Great (श्रीशिवराजाभिषेकप्रयोगः) possesses great cultural, political and national importance, its publication should not be limited to the circle of the Marathi-speaking public only. I am impelled to accept their suggestion. But instead of repeating my prefatory remarks in that edition, evaluating the concocted or imaginary stories of Marathi writers, I preferred in this edition to trace as nearer a true picture of the ceremony, with some historical background, of the institution of 'The King'. The Sanskrit text, however, remains the same.

The Sanskrit text has been produced from the only copy of the Prayoga so far traced. No attempt has been made either at correction or for improvement of the text, except for its completion by giving references, in the foot-notes, to the Mantras etc. suggested by Gagabhatta.

I again express my deep gratitude to my friend Shri S. A. Dange and the P.P.H. Bookstall, Bombay, for their kindly undertaking to publish this edition also. I repeat my indebtedness to Shri Manubhai Mehta for the copy of the manuscript from the Bikaner Manuscript Library and to my friends Prof. N. R. Phatak, Dr. P. K. Gode, Shri Yeshwantrao Phaphe, Mahamahopadhyaya Datto Waman Potdar and Shri C. G. Karwe for their kind assistance in various ways in my study of the text.

1st January, 1960.

1227/4, Shivajinagar.
Poona 4.

V. S. Bendrey.

C O N T E N T S

Part I: Preface:

1. Coronation : Its significance	1
2. Aryan Consecration ceremonies	2
3. Hindu Concept of Coronation: Its evolution	12
4. Hindavi Swarajya : Need for Maharaja-bhisheka ceremony	18
5. Gagabhatta's Procedure for the Coronation ceremony and his objective behind it.	27
7. Natural and other obstacles in the way of Coronation	33
8. Coronation Ceremony	35
9. Maharajabhisheka and its importance.	55

Part II : Gagabhatta's Procedure for the Coronation ceremony or श्रीशिवराजाभिषेकप्रयोगः ।

१. विधिमुहूर्तादि विचारः	१
२. प्रथमेऽहनि	११
३. द्वितीयेऽहनि	२०
४. तृतीयेऽहनि	३४
५. चतुर्थेऽहनि	४२
६. पंचमेऽहनि	४३
७. षष्ठेऽहनि	४४
८. सप्तमेऽहनि	४५
९. राजाभिषेकप्रयोगः	४९
श्लोकसूचि	६७
मंत्रसूचि	७१

गागाभट्टः
श्रीशिवराजा भिषेकप्रयोगः ।

श्री छत्रपति शिवाजी महाराज

De Heer SEVA GI.

(DRAWING BY A DUTCH ARTIST PREPARED FOR THE DUTCH GOVERNOR, VON VALENTYN, WHEN SHIVAJI MET HIM AT THE FACTORY DURING HIS SACK OF SURAT, 1664 A.D.)

P R E F A C E

1. CORONATION: ITS SIGNIFICANCE:

In the political, social and religious life of the human society, the coronation or anointing ceremony of a king had attained a very great significance. Politically, it caused centralisation of power and control of a kingdom in the person of a king so consecrated. Socially, the right of punishment or Danda (दंड) for all kinds of offences or ill-doings stood delegated entirely to the king's person. In religious matters, the king was expected to guard the freedom of performing proper religious rites without obstruction. In short, all those under the king's subjection looked upon the person of the king, so consecrated, as their trustee for the administration of justice in all the spheres of life, and also as a source for the well-being of the society as a whole. It was not the land or property, but the power and discretion, that was offered through such a ceremony for maintaining law and order in the country, so that the community might lead a regulated life in common with all tranquility possible. The power or discretion so vested in a king was absolute and indivisible. No common family conventions were applicable to this trust. A king, therefore, could not divide the vested trusteeship without an approval of the people concerned by a ceremonious bifurcation. These basic principles underlying the coronation ceremony had not been properly understood by the later local writers of narratives in Maharashtra, nor did the ministers, who witnessed the ceremonies in 1674 and 1681 A.D., realize the real importance of the Maharajabhisheka (महाराजाभिषेक) or consecration ceremony performed by the great jurists of the times of Shivaji and Sambhaji. The writers of

the Marathi narratives of the eighteenth and nineteenth centuries had attributed wrong motives to the very important event in the history of the great Maharashtra. They thought that it was a religious function designed merely to raise the status of Shivaji from Shudra to Kshatriya caste, and painted their stories accordingly without any heed to facts or contemporary conditions of life in the country. Even the Sarkarkuns or ministers, and in them stood included one to whom has now been attributed the authorship of a Rajaneeti — perhaps wrongly, later attached no importance to the ceremony and talked of dividing the kingship of the consecrated throne of the Hindavi Swarajya among the sons or branches of the Bhonsla family in spite of the clear rulings both in the Smriti Shastras and in the various traditions recorded in Mahabharata and Rama-yana. The misconception of this great event was due more to the ignorance of the masses and even of those then in employ about the conventions behind such a coronation, as the Muslim Sultans, who ruled in the country for centuries, had no traditions or conventions of the kind and many of the Sultans were not even recognised by their own religionists as independent kings. Again, there were practically no centres of learning in the tract of the Konkan and Mawal to educate public opinion in the subject. Hence the wrong motive attributed to the coronation ceremony of Shivaji had to be accepted by the later European and other writers in the absence of any direct information on the subject.

2. ARYAN CONSECRATION CEREMONIES:

The Aryan culture, for the regulation of the social life of the community maintained for a very considerable time its tradition of the requisite Sixteen Samskaras for the three higher or Dwija Varnas or castes. For the religious or devotional life too, special Sam-skaras or consecration ceremonies, such as Sannyasa (सन्यास), Vanaprasthashrama (वानप्रस्थाश्रम), Guru-

deeksha (दीक्षा) had been devised. For the religio-social and political life also, where coordinated and regulated efforts were needed for an orderly collective life of the community, some Samskaras or consecration ceremonies had been introduced. In the purely social and religious life, the ceremonies were intended for an individual attainment of one's own self, whereas in the religio-social and political life, an individual was subordinated for the common welfare of the people to a person or persons, who were elevated to become leaders or guides by special Samskaras or ceremonies. The special feature of these ceremonies was, therefore, that the parties concerned or all the people without distinction took part in the performance with their own free will and acknowledged the leadership of the person so consecrated or anointed with an implicit obedience or faith, and vested in him all the power for control and punishment in the common interest of the society. Thus the party concerned or the subject people created a popular institution for their own protection and orderly government of the country. The Aryan or Hindu tradition provided for a consecration or anointment of a person by a sacred bath for his elevation to become: (a) a priest of a family, and especially of a royal family, caste, village, (b) a commander-in-chief of all the military or fighting force of a king or kingdom, (c) an heir-apparent prince or king's representative or deputy king, or (d) a king. But the tradition with its importance was lost from the memory of Aryans during the long period of the Islamic Sultanats with their different practices for anointment.

The priesthood of a family, especially of a royal family, or village (कुलपति, कुलधिपति, उपाध्याय, भट, भिक्षुक, जोशी, etc.) was being granted to a Brahmin family as a permanent arrangement for the conduct of all the religious functions of the family or village people by undergoing some oath ceremony or performing some Vidhi (विधि) more in the nature of an anointment, and

thus by the declaration on oath, the granter, whether he be a head of a family or a leader of a village, bounds himself and his succeeding generations to respect and honour the Brahmin family as priest and to maintain the family in comfort and contentment. Those families, not able to undertake this onerous responsibility, accepted local priest for the conduct of each individual religious function, worshipping the priest and announcing the performance for which guidance from the priest was sought. The priest was to be paid for his guidance or services both in kind and cash, though such a payment was not to be regarded as service-charge but as free gift (*दान* or *दक्षिणा*). The village community was thus required to patronise some one family or the other for priesthood of the whole village and grant a monopoly of the profession for the village. In due course, such a monopoly right of the family was being recognised by the government of the country also. The village community had, however, the right to do away with a priest or to require a substitute for him, if the priest officiating in the village was found unsuited or unfit for the guidance desired in their religious observances. It was quite an old practice to anoint (अभिषेक) a priest as an hereditary priest (*कुलगुरु* or *कुलाधिपति*) of a particular country or village by a king. In the Ramayana, we come across such an instance.* But this profession of priesthood was looked upon by the general Brahmin community as not quite honorific or of any divine bliss even during the Ramayana period. The priestly family was supposed to lose all the heavenly bliss by their receiving (*दान*, *दक्षिणा* or *प्रतिग्रह*) for their services or guidance in religious observances. However, this profession had been accepted as a fair means of livelihood by many and still many have continued the

* Vide Sarga 12 of Uttar Kanda, Ramayana. A very poor Brahmin was anointed or bathed for priesthood by Rama at the instance of one Sarmeya (a dog) by way of punishment for the injury caused by the Brahmin to the dog.

priesthood in spite of the fact that it is not as lucrative as it was before.

A commander-in-chief for the fighting force of a country was nominated by the king, and the people joined the anointment ceremony performed at the instance of the king. By this anointment (अभिषेक) ceremony, all the power vested in the king in regard to the control and actions of the military force could be exercised by the commander. But if such a ceremony was not performed, the commander was expected merely to work under the direct orders and guidance of the king or his minister. Hence such an anointing ceremony was optional, as the king could exercise the power vested in him by the people. But this was considered sometimes obligatory too, especially when the king, either for difficult communication on account of distance or natural obstructions or for some other purposes, was unable to exercise his power and control effectively on the military force. In order, therefore, to place the commander, who was to be on the spot, in such a position as would cause the force to obey him implicitly, he had to be vested with the requisite power by anointment. Again, as the commanderyship according to the Varnashramadharma (वर्णश्रमधर्म) was to be entrusted to a person of a Kshatriya or warrior caste, he was not ordinarily empowered, according to the Hindu Shastras, to impose punishment even on behalf or in the name of the king unless he is so elevated to the status by an anointment. When a king, by his bodily defect or childhood, was unable to exercise his direct control on war proceedings, he was required to vest his power to his commander-in-chief, but once such powers were vested or delegated by an anointment, even the prince-regent (युवराज) had to obey him on the battlefields. In Mahabharata, we have such instances. Dhrutarashtra was blind, and hence he had to anoint Bhishma as his Commander-in-chief, and even the prince-regent Duryodhan had to obey him. Bhishma was similarly succeeded by

Dronacharya, Karna, Shalya, Kumar, and they were all anointed (अभिषिक्त) as Senapati (सेनापति) with the consent of the people and the army.* Generally this anointment was performed whenever a king was anointed whether for succeeding a deceased king or for an appointment to a new kingdom or province conquered. But in any case, the status of an अभिषिक्त सेनापति or सेनाध्यक्ष or anointed commander-in-chief was held to be much higher than the prince-regent (युवराज) or the chief minister (मुख्यप्रधान) so far as the control of the military force was concerned. He stood well-equipped with the man-power of the country next to the king. When Shivaji had his coronation ceremony, Hambirrao Mohite was his Chief-Commander (सरनौचत) of the army, and perhaps he could have been anointed (पदभिषिक्त) along with the Queen, Prince-regent and Chief-Minister, had it not been for some deficiency in his full Kshatriya status on account of the lapse in observing the prescribed Sixteen Samskaras for the Kshatriya castes. Again, the periods of Shivaji and Sambhaji were those of great emergency, and hence the power had to be reserved to the king himself. Hambirrao had, therefore, to act as a deputy to the king with the same status as that of other Sar-karkuns or ministers.

The king used to nominate his heir-apparent or prince-regent (युवराज) or his representative to look after his affairs at home either in his absence from the capital or for assisting him in his administration or war abroad. Generally, the eldest son from the wife of the higher Kshatriya caste was being nominated as the heir-apparent (युवराज) as soon as he showed his ability to share the burden of royal duties. It was natural that such an anointing ceremony of the prince should take place along with the coronation ceremony of the

* Vide Mahabharata, Udyoga Parwa, Sarga 156 for Bhisma; Drona Parwa, Sarga 7 for Dronacharya; Karna Parwa, Sarga 10 for Karna; Shalya Parwa, Sargas 6 and 7 for Shalya, etc.

king while succeeding his father to kingship. But if this be not possible, such a ceremony would take place later on. In the absence of a son, next elder brother was selected for Yuvarajapada. In this case, the kingship need not necessarily be passed on to the Yuwaraja, if the king subsequently got a son to inherit him. Often, the king would await a male issue before any Yuvaraja was anointed. Raja Dasharatha thought of anointing his eldest son Rama after he was grown sufficiently enough to look after the affairs of the kingdom and the welfare of the people,* though this ceremony had then to be postponed for some ulterior reasons. Although Sugreeva succeeded his eldest brother Wali, after the latter's death, he anointed Angada, Wali's son, for Yuvarajapada.§ Rama anointed and nominated his brother Bharata as Yuvaraja, since Rama had no issue till then, and his next brother Lakshman refused to accept the position in favour of Bharata, his step brother.△ There are similar instances in Mahabharata also and in other Purana (पुराण) literature. The tradition, therefore, was more in favour of anointing the eldest son as Yuvaraja, who was expected to succeed his father after his retirement or death. Thus by the time the Yuvaraja became a king, his son was well grown up to assume the Yuvarajapada at the time of the former's accession to kingship, thereby enabling the latter to gain sufficient administrative experience and contact with all the parties concerned before his turn for kingship arrived. Apparently, this practice of nominating a successor and then confirming the nomination by anointing his person with the approval of the subject people was followed by petty Chieftans also, at least till the middle of the seventeenth century. Shahaji Raja's eldest son Sambhaji Raja was said to have been anointed as Yuvaraja in his early age. Jaya-

* Ramayana, Ayodhya Kanda, Sarga, 1 to 5 and 45.

§ Ramayana, Kishkindha Kanda, Sarga 36.

△ Ramayana, Yuddha Kanda, Sarga 128.

ram Pindye, a contemporary poet in Shahaji Raja's Court, has, in his "Radhamadhavavilasachampuh Kavyam, (राधामाधवविलासचंपुः काव्यम्)" described him as having had his body consecrated as Shahaji's Yuvaraja (यौवराजाभिषेकपवित्रगात्रो राजपुत्रः).* Probably Sambhaji Raja, when he was twelve years old, was entrusted with the administration of Shahaji's Rajya (राज्य) or independent Jahagir in Bangalore. Shivaji Raja was also similarly deputed, under the care of his mother Jijabhaisaheb with some special experienced staff, to look after the Jahagir of Poona and Supa Paraganas, probably after performing the same ceremony as that performed for Sambhaji Raja when Shivaji was only 11-12 years old. Here it seems necessary to note the fact that this Poona-Supa Jahagir was explicitly excluded from the division of the Nizam's territory between the Mogul and Adilshah in the treaty of 1636 A.D., and was kept by Shahaji Raja as an altogether separate unit for himself. Similarly, he had held independently the Bangalore Jahagir also. Hence it is quite apparent that, although Shahaji Raja was assisting Adilshah, he was considering himself a king of the two small tracts, and in order to keep them so, he must have elevated his sons to Yuvarajpada and thus delegated powers to rule over them for him. The contemporary records show that only a very few Rajput families among those migrated to the Deccan were calling themselves Rajas. It is, therefore, possible that they might have observed the practice of raising eldest sons to princedom by some religious ceremony performed by their Kuladhipati as a part and parcel of their Samskaras. This appointment of two Yuvarajas does not mean division of Shahaji Raja's kingdom. Shahaji had then three sons and two Dasi-putras. As he himself was not in a position to directly rule over

* Pp. 231, 232, 254, 261, 270, "Jayaramakavikrut Radhamadhava-vilaschampukavya," edited by V. K. Rajawade and published at Dhulia, 1917.

the two territories, he had to nominate his two sons to look after them separately as the territories were far too distant from each other. Sambhaji Raja lost his territory to Adilshah when he was killed by Afzal Khan in a battle to repress his rising against Adilshah; and Shivaji, who survived the onslaught of Afzal Khan, being then the next eldest son of Shahaji's first wife, inherited the kingdom after the death of Shahaji Raja without any share to Ekoji, the eldest and the only son of his younger wife Tukambabaisaheb. What Ekoji got was the territory granted to Shahaji Raja as a Saranjam (सरंजाम) for his services to Adilshah. By inheriting it, Ekoji entered the service of Adilshah. Shahaji Raja had several Pandits, Shastries, poets and other learned men and family Upadhyaya in his court, and naturally in having the Samskaras of Yuvaraja to his sons, he must have been guided by them on the strength of valid authorities of Hindu Shastras and old traditions justifying the action. It is this ceremonious delegation of the powers of the Raja or Jahagirdar to his sons that obliged his old and tried officers and followers to obey his sons in spite of their young age. Shivaji also appears to have followed his father's footsteps when he nominated his eldest son Sambhaji Raja at the age of 12 to Yuvarajapada and allowed him special staff to look after the affairs of the kingdom in his absence from the capital or while on his deputation for war in the south. Sambhaji Raja was anointed as Yuvaraja (पद्मभिष्टक) at the time of the great Coronation ceremony (महाराजाभिषेक or ऐन्द्याभिषेक) in 1674 A.D.. No more Yuvarajabhisheka ceremonies were, it appears, performed in the Maratha kingdom or the Hindavi Swarajya thereafter.

No sooner than a community was formed, the need for leadership was felt for safety and teamwork for the common welfare and smooth working of each individual. In the ancient Yajna(यज्ञ)society life, a Hotara (होतार) was being selected and implicitly obeyed for

accomplishing the Yajna Karya to their entire satisfaction, so that all of them might share the common benefits of the Yajnya for their peaceful existence and blissful community life. The person possessing expert practical knowledge and experience for leading the Yajnya society was selected and acknowledged as Hotara by a performance of a religious sacred ceremony for his nomination (सुपतिष्ठा). Here the Brahmins were mostly concerned in the selection and not others. The Yajnya society was later broken into a family life and the need for leadership of this new community of families was equally felt for their protection both internally and externally. Naturally the leadership had to be shifted from a Brahmin to a Kshatriya clan as this leadership involved duties for ensuring protection and safety with the strength of manpower both (a) for warding off incursions by the enemy elements and for expanding the field for the means of livelihood and other needs of the community, and (b) for maintaining order among the society by keeping himself strong enough to regulate it by punishment (दण्ड). The community thus selected to have an institution of king, and all looked upon this institution as their own for their safety and comfort. They placed an implicit faith in such a leadership. This leadership commenced to be vested in a person of a family having at its command a large manpower and sufficient wealth to maintain it. The principle of selection underwent a change in due course into that of acknowledgment. Under the Varnashrama-dharma, however, it was made obligatory on the part of the person desiring to be a king to raise himself to the status higher than an ordinary Kshatriya, so that under the Dharma Shastras he should be qualified to administer punishment (दण्ड) even to those belonging to the Brahmin castes or Varna. This legal status and its practical importance was really responsible for raising the standard of the moral obligations of the king towards his subject. Thus we see that Rama was

nominated by his father Dasharatha and people accepted him and bathed him with sacred waters and anointed him with sacred earth accompanied by Vedic rituals to purify his soul and body to elevate him to the higher status required to become a king.* Rama got Sugreeva anointed after defeating Wali simply to gain his friendship and help.§ Rama anointed Bibhishana even before the death of Ravana and got it regularly performed by the people of Lanka again in confirmation after his success in the war simply because Rama desired and was assured of assistance in war by Bibhishana.△ Rama sent his brother to conquer certain enemy country and made him a king of that country with an anointing ceremony before he actually started on the invasion.□ Ravana, while proceeding to re-occupy his lost country, got himself anointed as king.> Further, Rama's two sons, Lava and Kusha, and brothers Bharata, Lakshman and Shatrughna were anointed and given separate kingdoms.¹ In Mahabharata also, we get instances which show the importance of the anointing ceremony. Pandu was succeeded by his elder brother, although once disqualified for his bodily defect (blindness), and got himself anointed. But Yudhisthir was anointed to succeed his father Pandu's kingdom after relinquishment by Dhrutarashtra after the great war.² Karna was anointed for kingship of Angada, though he had no right to it by inheritance.³ Janmejaya although very young succeeded his father Pariskhiti immediately after his father's death obsequies.⁴ Puru though youngest child was anointed for

* Ramayana, Yuddha Kanda, Sarga 128, Ayodhya Kanda, Sarga 79.

§ Ramayana, Kishkindha Kanda, Sarga 26.

△ Ramayana, Yuddha Kanda, Sargas 19, 112 and 182.

□ Ramayana, Uttar Kanda, Sargas 62 to 66.

> Ramayana, Uttar Kanda, Sarga 11.

¹ Ramayana, Uttar Kanda, Sargas 102, 107 and 108.

² Mahabharata, Shanti Parwa, Adhyaya 400.

³ Mahabharat, Adi Parwa, Adhyaya 137.

⁴ Mahabharata, Adi Parwa, Adhyaya 44.

kingship discarding the claim of his elder brother Yadu.> But generally in the Mahabharata and Harivamsha period, the principle of succession by the eldest son appears to have been observed. All these instances show that it is not the territory or kingdom that is inherited or acquired by the person through the anointing ceremony but it was simply meant for the elevation of the person to the status of a king. People then accept the person so qualified as fit to be their king and bathe him with sacred waters again with some appropriate Vedic rituals in confirmation of their acknowledgment. The preliminary anointing ceremony instils in the person all the best qualities required for a king. The tradition of the Varnashramadharma requires king's status raised higher than the Brahman Varna before he can be accepted to rule over and punish the higher caste people. Thus a mere strength of power did not qualify a person for kingship under the Hindu Shastras or Law. The royal family was not ordinarily allowed to divide kingdom among sons or brothers. They were provided for, if necessary, by acquiring new territories or kingdoms.

3. HINDU CONCEPT OF CORONATION : ITS EVOLUTION :

A natural instinct to abide by some kind of leadership can be seen in every grouping of living beings, and the mankind is no exception to it. The man, however, developed this instinct to suit his ever increasing activities for all the complex problems of livelihood and safety. Every group or community of mankind had, therefore, to evolve some means or principles according to the prevailing circumstances. The institution of a king is almost all universal though with some deviation in details. But the need for some solemnity in the inauguration of sovereigns in office was deeply felt

> *Mahabharata, Adi Parva, Adhyaya 85.*

by all the groups concerned. The main aspect of evolution of kingship, as seen from the Aryan tradition, is its local importance. In fact, every social connection with man and man was being linked up by some sort of ceremony—either private or public—just to ensure that every such connection was formed with free will and moral binding by the parties concerned and that too in the presence of the community mainly affected by it. This mutual understanding safeguarded the community from emergence of the race from savagery. In an ordinary community, we see that the family recognised its offspring by its head applying honey to the lips of the newly born child, community accepted a boy by a thread-ceremony to belong to its fold, contracting parties mutually underwent a marriage ceremony in the presence of the public in confirmation of the contract with full faith and moral obligation and so on. Similarly, as we have seen before, the anointing ceremonies in the case of those creating new social ties are designed to maintain mutual understanding for some self-imposed moral obligation between the parties concerned for the common good of the community as a whole. What had to be avoided for peaceful life was the practice of forced social connections or ties amongst the society. As a community has to accept the need for social relations, so had a country or nation to accept a king for governing it for the Creator. In Mahabharata it is said: "It is the prime duty of a nation to anoint or bathe with sacred waters somebody for kingship, because in the absence of a ruler, the nation becomes feeble and the enemies easily destroy it; religion could not survive longer; further on, the countrymen or nationals fight amongst themselves to their utter destruction. Fie on such a lawlessness ! To accept a king is really to acknowledge the God Indra, so says Smriti."* Yajnyawalkya also observes: "For, when these creatures being without a king, through fear dispersed

* Mahabharata, Shanti Parva, Adhyaya 67.

In all directions, the Lord created a King for the protection of the whole creation."^Δ Thus the king is recognised as a personified power for punishment. Yajnyawalkya points out : "Punishment alone governs all created beings, punishment alone protects men, punishment watches over them while they sleep, the wise declare punishment to be identified with Law."^{*} Naturally, such a king ought to possess all the superior qualities to control and protect the kingdom which are deified in the eight Gods or (दिक्पाल) Dikpalas by the Creator for his control. Yajnyawalkya observes : "Taking for that purpose eternal particles of Indra, of the Wind, of Yama, of the Sun, of Fire, of Varuna, of the Moon, and of the Lord of Wealth Kuber. Because a king has been formed of particles of those Lords of Gods, he, therefore, surpasses all created beings in lustre."[§] Thus the Hindu concept of a king itself is responsible for (a) accepting one person or the other, who satisfies to a greater extent all the qualities required for peaceful government and protection of the kingdom, and (b) devising such ceremonies as will instil in the person of the king such qualities as are required for kingship. Hence the people first elevate the person to the required status, of course theoretically, of kingship, and thereafter adopt him as their king. In the tropical countries, bath with sacred waters was the recognised source for washing all the dirt physically. It was not so in the cold countries. Naturally they looked for some medicinal oil for rubbing the open parts for purification. Thus the main concept behind the practice was to purify the body and soul of the person to make him endowed with the higher qualities necessary for justly governing his kingdom. Thus with the increased responsibilities and expansion of the institution of the king and the development of the Achara-

^Δ Yajnyawalkya Smriti, Chapter VII, verse 3, King.

* Yajnyawalkya Smriti, Chapter VII, verse 18.

§ Yajnyawalkya Smriti, Chapter VII, verses 4 and 5.

dharma for a more regulated religious and social life, the ceremony for sacred bath or anointment also developed into an enlarged scale with a more detailed procedure and in the number of the rituals to be cited. In the Acharadharma, more importance was given to Achara and Samskara (आचार and संस्कार) one receives through such ceremonies. Three kinds of coronation (राजाभिषेक) ceremonies were introduced : (1) Samvatsarabhisheka (संवत्सराभिषेक) or that is performed by Samvatsara-Purohitas (संवत्सरपुरोहितौ) for succession to the throne already in existence, immediately after the king is diseased or retired. In Marathi, it is called Manchakarohana (मचकारोहण); (2) Periodical i.e. Annual or monthly ceremonies (संवत्सराभिषेक or जन्मनक्षत्रे अभिषेकः) is performed respectively every year and month on the same Nakshatra, as the one on which the first anointment (राजाभिषेक) was performed. This is undergone for further purification of the body and soul; (3) Maharajabhisheka or Aindryabhisheka (महाराजाभिषेक or ऐन्द्राभिषेक) ceremony. This last was being specially designed either for creating a new line of Indra with a new kingdom and throne or for raising the status of the king to Emperorship(साम्राज्यपद). For emperorship, Ashwamedha (अश्वमेध) had to be gone through unchallenged prior to Maharajabhisheka.

"As Vyās says, coronation ceremony is to be performed within thirteen days after the death of the last king and prior to his Shraddha and other obsequies."* Gagabhatta quotes Shrivishnu-Dharmottar (verses 30-42) to support this view. Several Acharyas, however opine that when a king dies, the new monarch should at once be placed on the throne and Rajya Tilak should be done to him,* and his coronation may take place after the Shraddha and other rites of the dead king be over. "The period best recommended", according

* श्रीराज्यपद्माभिषेकपद्धति by Rajavaidya Jeevatram Kalidas Shastri, Gondal, 1944, pp. 5-6.

to Vyas, "is within 60 days of the last king's death. Installation after 60 and within 100 days is mediocre. After 100 days, the period is Heena, not auspicious."* The coronation ceremony for accession to the throne is thus of a short duration and not extensive. It is performed by the family priests or Samwatsar and Purohit with the assistance of other officers around the king in the Court.

The periodical ceremony is of two kinds: (a) that performed on the Janma Nakshatra of the ruling king every month, and (2) that performed every year on the Nakshatra on which the first Rajabhisheka ceremony was performed. The former is a very short one, and the latter is just similar to the accession ceremony.†

The Maharajabhisheka or Aindryabhisheka is an extensive ceremony. Gagabhatta and Anantadeobhatta had drawn up a very detailed procedure for this ceremony. They have indicated in detail all the Mantras to be cited by each of the several Vedic schools and branches (शास्त्र). Anantadeo's procedure tallies with that of Gagabhatta's Prayoga in this book.

The works published on this Rajabhisheka ceremony are :

(1) 'राज्याभिषेक' in Marathi by Kashinath Lakshman alias Bhausaheb Lele, Wai. This book is otherwise called "Aitareya Brahmanantil Rajyabhishekachya Mantravaril Charcha." Thus it is merely a commentary on the procedure suggested in the Aitareya Brahmana. This was intended for information of the public at the time of the Coronation of the King Edward VII and its simultaneous celebration in Delhi. It explains the principles of the Indian coronation ceremony.

(2) 'श्रीमुकुटाभिषेकमहोत्सव' or Imperial Coronation, Part I and II, by T. S. Narayan Shastri, Madras. It is

* Pp. 5-6, श्रीराज्यपट्टाभिषेकपद्धति, ibid.

† श्रीमदनंतदेवभृविरचितः राजाधर्मकौस्तुमः edited by B. Bhattacharya, Gaecawad Series, No. LXXII, pp. 378-9.

merely the description of the ceremony held for the Coronation of the British Emperor. This indicates not the old Hindu tradition.

(3) 'श्रीमंतमहाराज प्रतापसिंह गायकवाड राज्याभिषेक प्रथ' by Govindlal Hargovindbhat, and 'राज्याभिषेकचंद्रिका' by Daji Nagesh Apte, Shri Sayaji Sahityamala, No. 312 and 314, Baroda, 1950. This is merely an accession ceremony. Apparently, it was not much in detail from the ritual point of view.

(4) "श्रीमदनंतदेवविरचितः राजधर्मकीस्तुभः" editor B. Bhattacharya, Gaekwad Oriental Series, Vol. LXXII, Baroda, 1935.

(5) "राज्याभिषेकप्रयोगः, परिशिष्ट ३, सिद्धांतविजय" : pp. 57-58, published by Mahadeo Ganesh Dongre, Kolhapur, 1906. Original manuscript of 14th January, 1837 by Parasnus. Ms. No. 3091, Royal Asiatic Society. Bengal, Calcutta. This was specially prepared for the Coronation of Pratapasinha, the last king of the Maratha kingdom.

(6) "श्रीराज्याभिषेकपद्धति" by Uka Vyas. Original Manuscript completed on 13 April 1844, edited by Raja-vaidya Jeevatram Kalidas Shastri, Gondal, 1944.

The last three works only give the procedure for the ceremony in some detail, though the number of Mantras differ and some minor ceremonies omitted in one or the other.

There are also some manuscripts on Rajabhisheka ceremony available in different manuscript libraries. They, however, are not as detailed ones as those of Gagabhatta or Anantadeobhatta. Some of them are: राजाभिषेक from नीतिमयूल of नीलकंठभट्ट (2) राज्याभिषेक from तोड्हानंद, (3) राजाभिषेकपद्धति from दिनकरोद्योत, (4) राज्याभिषेकपद्धति by शिवविश्वकर्मा, (5) राज्याभिषेकपद्धति by कमलाकरभट्ट, (6) राजाभिषेकपद्धति of रघुनाथमाधव and so on. Although some of the manuscripts are named राज्याभिषेक, the correct word for the ceremony used actually in the texts is राजाभिषेक (Rajabhisheka).

In the present form of democratic government, the President with a vote or casting vote is in effect a king but his nomination has an altogether different procedure, perhaps a further advance on the old institution of the king under the new circumstances created by a different system of control and administration with the altogether changed conditions of daily life.

4. HINDAVI SWARAJYA : NEED FOR MAHARAJ-ABHISHEKA :

During the Islamic rule, justice was administered at the hands of Kazis according to the Islamic Law, and Deshmukhs and Havildars were ordinarily invested with or used to exercise the power of arbitrary punishment in the backward or sparsely populated area of the Mawal and Konkan. Maloji Raja and Shahaji Raja exercised all the power either as Jahagirdar or Diwan of the Nizamshahi Sultanat. In those days, the disputes of religious or communal character had no support either way. Even Shivaji Raja, on the strength of the former tradition of his parents, was exercising all the powers for punishment without question, because under the Muslim Law, Hindus of all castes and others were being held on the same level and no caste superiority was recognised. Henry Oxindon observes on 30 May 1674. "they cannot graunt (their request) being positively against the Laws and constitutions of their country now and formerly the Nisamshay Kingdom, by which they are still governed".* From these remarks, it seems that there was a general presumption that Shivaji's sway was just as the one exercised by Shahaji before. This presumption is further supported by Narayan Shenavi's remarks of 4 April 1674: "It is not known whether he will be crowned in person or some other prince, for it is reported he hath a Prince of the Nisamshay race in his custody."** But when

* Henry Oxindon to Bombay, 30 May 1674, English Records on Shivaji, No. 481, p. 365; Shiva Charitra Karyalaya, Poona, 1931.

Shivaji Raja declared independence for the Hindu society to his own people, recognition or adoption, even if it is to be gradual, of the Hindu Law and practices for his administration consistent with his avowed object was a moral obligation. The more was his effort for consolidation of the Hindavi Swarajya, the more was the problem of administration and punishment becoming complicated by monopolistic tendencies fostered in the Varnashramadharma or Acharadharma. The right of punishment for the regulation of the society was, according to the Hindu Shastras, vested in the Abhishikta Raja or king and not in a Kshatriya or a leader, as the latter could not punish a higher caste person because of his inferiority by caste. No doubt, Shahaji Raja and Shivaji Rajah were accepted as kings by tradition and practice, but in the changed conditions, Shivaji commenced to hesitate using his traditional power as he felt he was not legally vested with it under the Hindu Shastras. He refrained from punishing a Brahmin even though the Brahmin was treacherously involved in an attack on him by Afzal Khan and in the death of his brother. He could not but look to or depend upon the Brahmin officers to execute certain orders in the name of the Hindavi Swarajya and not in his own name. Again, his relatives and other Kuleen Marathas of his equal status by caste, who were also calling themselves Rajas, were naturally proclaiming their independence and equality with Shivaji's family though valour and powerful force might have suppressed their open conflict against Shivaji's authority. For instance, Ghorpade, being the kith and kin or belonging to the same family stock, were jealous of Shahaji Raja's supremacy. This equality of other Marathas and inability to punish higher caste criminals, both civil and political, under the then existing Hindu Law was naturally a great impediment in his way to

§ Narayan Shenavi to Dy. Governor, Bombay, 4 April 1674, No. 451,
p.328, *ibid.*

build up an independent Hindavi Swarajya in the face of the Islamic Sultanats. Also in the field of the administrative services, this inability commenced to be felt the more when there arose competition between the Brahmins and other advanced castes in his services. Brahmins claimed monopoly of all these services denouncing the right even of learning and writing of their competitors under the Acharadharma, as also for not being subordinated to non-Brahmin officers. This last trouble, Shivaji could well suppress by retorting them by showing his desire to absolve himself of the sin of having any Brahmins in his direct service. But the main question was whether the other element of the society useful to him had or had not the sanction to learn and write. Shivaji got this problem solved by referring it to assemblies of Brahmins under the leadership of Gagabhatta and Anantadeobhatta. He allowed Sonopant Amatya and other Sarkarkuns some more concessions, not deserved by them, simply to appease their revolt. He suppressed the rising tendency in them for monopolising the services and appointed Kayasthas to such clerical service where the service had to remain subject to a subordination of a non-Brahmin military officer. Any way this counter move broke their monopoly and power, but the danger remained unabated. Especially this state of affairs took some serious stage when Sambhaji was made to work as Heir-apparent to him in 1672 A.D. at his age of 12, following the tradition of his family in this respect. Officers tried to hold Sambhaji back from using his authority in the political field and Sambhaji was in an unyielding mood. Annaji Datto had his defiant attitude against Sambhaji, and even other aged officers did so, either directly or indirectly, as will be seen from Thomas Nicolls' remarks on "23rd May 1673: I had stayed here a while, Pelagee came to see me and acquainted me that Sambagee Rajah was a young man and of little experience in weighty affairs and whom his

father did not trust with matters of import . . . 24th May. Sambhagee sent for me to goe sitt in a place where he would come presently to me, where Sevagees secretary was, who began to discourse about many frivolous questions. . . . Then the Rajah Sumbhagee coming, we left of discourse, and when I saw he expected to hear my business, . . . I told him I had order, in his father's absence, to acquaint him. . . . To all which the young Sumbhagee Rajah answered he could say nothing to these affairs more than that he would send to his father to acquaint him of my being there and that might hasten his return . . . and desired me to go down again in regard of the unhealthfulness of so high a place . . . 2nd June. I sent up the hill Samgee to Sambhagee Raja to take his orders about the salt business and wood."* In fact, Sambhajee had made a good impression on the English ambassadors at all times. Shivaji on the other hand was pleased with the behaviour of Sambhajee and when there was a tussle between Annaji and the English, Sambhaji was sent to look into the affairs and manage. Shivaji was thus in a much complex mood on account of the tendency growing in the Sarkarkuns to assert their age and caste over the Raja's family. The state of affairs had not yet developed to such a seriousness as should call for drastic measures. By this time, news come from Nasik of the arrival of Gagabhatta in whom he had confidence in his progressive and national outlook, as he had shown boldness enough to authoritatively declare that lapsed Samskaras can be recommenced by all the Dwija castes in spite of the protest from some orthodox Brahmins. In fact, Brahmins under the Islamic rule had forgotten their own traditions and adopted to the circumstances under that long rule and even served and bowed before them and received favours both in cash and kind. In these circumstances, what was desired by Shivaji, for a solution of the great

* Diary of Thomas Nicolls, No. 358, p. 252-3, *ibid.*

problem, was the power to punish and direct in all matters including religious and social affairs of the country. This could have been secured through his getting himself consecrated as a king, which Gagabhatta made him apprised of and offered help of his own free will to see it through in the interest of the Hindavi Swarajya. As a true and great jurist of the time, he could well see the baneful effect on the Hindu society as a whole, as against the perpetual subordination of his religion and society to the Islamic culture and rule. Thus the objective in undergoing the coronation ceremony was the regularisation of his kingly power, as has been observed by Henry Oxindon and noted in his despatch of 21st May 1674: "when the Rajah was crowned he would act more like a king by taking care of his subjects and endeavouring to advance trade and commerce, on which he well know depends the happiness and flourishing estates of the Prince."* An Englishman could not then understand the real reason behind it, although he realised that Shivaji had aimed at getting supreme powers which he could not exercise till then. It was for better understanding and moral approval of the people that his power to control and administer over all of them without exception should be according to the Hindu Shastras and the best tradition of the country. He was well aware of the unscrupulousness of the rule by force .

5. GAGABHATTA : THE PRIME MOVER AND DIRECTOR OF THE CORONATION CEREMONY:

Vishweshwarabhatta, better known to Maharashtra by his pet name Gagabhatta, belonged to Vishwamitra Gotra, Gadhi Vamsha and Bhatta family, having Goddess Bhawani of Kolhapur as his family deity. The earliest mention of his line of the family is known from

* Henry Oxindon to Bombay, 21 May 1674, No. 479, p. 361, *ibid* and Oxindon's Narrative 13th May to 13 June 1674, No. 486, p. 372 *ibid*.

that of Nagapasha, who had Changadeo as son and Govindbhatta as his grandson. Govindabhatta had a son by name Rameshwara bhatta, who was a well reputed teacher of Vedanta and Dharmashastra. Rameshwara bhatta lived in Paithan, his native place. In 1514 A.D., Rameshwara bhatta went to Sangamner on his way to Kolhapur to visit the shrine of his family deity, where he had his first son, Narayanabhatta, born. Later, Rameshwara bhatta proceeded to Dwarka on pilgrimage by about 1516 A.D. and stayed there for four years. He returned to Paithan and was there for four years. But he soon left his native place Paithan for a permanent residence at Kashi or Benares in 1525 A.D.. Rameshwara bhatta died very old at Kashi leaving, besides Narayanabhatta, two sons named Shridharabhatta and Madhavabhatta behind. Narayanabhatta was widely renowned for his learning, and even today his authority is being equally well acknowledged. Narayanabhatta was responsible for getting the temple of Kashivishweshwar rebuilt after its destruction by Muslims, and also for devising a special procedure (प्रयोग) for renovating a Shivlinga (शिवलिंगप्रतिष्ठा) in the new temple. This Prayoga is still current and used on such Lingapratistha occasions. Narayanabhatta was recognised as "Jagatguru" (जगद्गुरु) throughout India and also by the Mogul monarchs. His old family tradition for great learning, which was further brightened by Narayanabhatta, was continued with the same zeal and authority by all his descendants with this special title of "Jagatguru". Narayanabhatta died sometime after 1575 A.D.. He left three sons by his wife Parwati, named Ramakrishnabhatta, Shankarbhatta and Govindbhatta. Ramakrishnabhatta died at the age of 52, when his wife Uma ascended his funeral pyre with him. Ramakrishnabhatta had three sons, called Diwakar alias Dinkarbhatta, Kamalakarabhatta and Lakshmana bhatta. Dinkarbhatta appears to have left only one son named Vishweshwar alias Gagabhatta. It is really

to the great credit of this renowned Bhatta family that every male member of all the branches, right from Nagapasha to Gagabhatta and further down to three or four generations, should each have left behind very valuable treasure to Maharashtra or Bharata of learned a thoritative treatises in Sanskrit on all Shastras and subjects of learning. Such a family tradition for learning is very rarely to be found even in the history of the whole world.

No certain data is available about Gagabhatta's birthdate or of his early life. Roughly he must have been born some time before 1600 A.D.. The earlier mention of his name is found among those in the assembly of learned Brahmins in Kashi deciding upon the rights of a Shende Golak family according to Brahmin Varnashramadharma held in about 1640 A.D.. Next we come across his signature on a Sammatipatra ("समतश्चार्थैर्यं अनंतदेवस्य । संमतार्थो गागाभट्टस्य । अस्मिन्नर्थे संमतं साप्राज्यपंडितस्य ।") in regard to a similar dispute "Chitalebhatta Prakarana" among the Brahmins about their religious rights. Sammatas of Anantadeobhatta and some Brahmins from the Sangameshwar-Konkan side appear also on the Patra.* This also indicates that Gagabhatta's residence was then in Kashi. In 1663 A.D., Gagabhatta came to the Deccan and, along with Anantadeobhatta, he visited Rajapur-Sangameshwar side. Shivaji then invited him to decide upon the rights of the Shevnavi or Saraswat Brahmin community to end the local dispute among the Brahmin communities of the Konkan. Gagabhatta presided over the assembly of learned Brahmins renowned in the Konkan Districts and his brother disciple Anantadeobhatta, and some others from Kashi took part in the discussion. To the decision ("श्वेनवीजातिनिर्णय") arrived at Gagabhatta has

* "Chitalebhatta Prakaranam," Parishista 2, p. 79, by R. S. Pimpalkar, Bombay, 1926.

prefaced a praise or Prashasti (प्रशस्ति) in which he has described Shahaji and Shivaji as :

“ तस्यामभूद्विमलराजकुलंधुराशा-।
 तुच्यत्प्रभूतशुभकीर्तिघनप्रकाशः ॥
 लोकैः सदा हृदि धृतो गुणसंनिविष्टः ।
 श्रीशाहजीति नृपतिर्भुवनैकरत्नम् ॥ २ ॥
 तस्यात्मजः शिव इति प्रथितप्रभावः ।
 सिद्धांगनाजनसमाजसमिद्धकीर्तिः ॥
 दाने यमः सुकृतिनां क्षिपति स्म दैन्यं ।
 सैन्येन वैन्यसदृशः प्रतिभूपतीनाम् ॥ ३ ॥
 यस्मिन्ब्रह्माधारणधैर्यशौर्य-।
 गांभीर्यसौदर्यगुणैकध्युये ॥
 गिरींद्रभीमानुजसिंधुराज-।
 स्मराश्च साधारणतां भजंते ॥ ४ ॥
 दानाय द्रविणार्जनं जनपरित्राणाय वीरवतं ।
 सत्याय प्रियभाषणं हरिपदध्यानाय चेतःस्थितिः ॥
 यत्सख्येन व चक्रवर्तिपदवीं याता नृपा भूरिपो ।
 दिल्लीद्रः क्षयमाप यस्यकलहाल्डकेशनुत्प्योपमः ॥ ५ ॥
 असौ शिवाजी रुचिरेण धाम्ना ।
 नाम्ना च रूपेण च संगतार्थः ॥
 रोषातुरे चक्षुषिः यद्विपक्षो ।
 नितांतकांतारसमाश्रितेऽभूत ॥ ६ ॥
 विश्राणनेषुव्यसनं यदीयं ।
 विद्याप्रसंगेषु विनोदसौख्यं ॥
 यस्यावदातं च यशोवितानां ।
 दिग्मंडलीमंडपमातनोति ॥ ७ ॥
 अयं शिवाजीराजा राज्य प्रशासत् सवर्णश्रेतरायोनिहृतिशर्मलिंगासकरेण
 वर्तयन् ० । ”

There was then a long stay of Gagabhatta in the Deccan. It seems from the contents of the Nirnaya that they had to await some authoritative works on Dharmashastra from Indore. Since, in 1665 A.D., a local

* 81. *Shivakalin Shastri wa Pandit*, B. I. S. Mandal Warshik Itivritta, Shake 1835, pp. 294-97.

Pandit named Raghunathbhatta had to be sent to Mirza Raja Jaising, it appears that Gagabhatta had left for Kashi before then. It is, however, probable that Shivaji must have met Gagabhatta in Kashi when he went there on his way back to Rajgad after his escape from Agra in 1666 A.D.. Shivaji used to refer disputes of Dharma-shastra to Gagabhatta in Kashi, and the decision given by Gagabhatta in regard to the C. K. Prabhu community sometime between 1669-1672 is quoted by Raghunathbhatta Panditarai in his orders for the execution of the decision.* In this decision, he appears to have been assisted by Anantadeobhatta also. Later at the end of 1673 A.D., Gagabhatta had presumably arrived in the Deccan to visit his native place Paithan as also to pay his homage to the shrine of the family Goddess Bhavani of Kolhapur. When he arrived at Nasik, which country was then conquered by Shivaji, his arrival was duly intimated by his officers to Shivaji and Shivaji immediately, as was customary in those days, sent Pandits to receive and invite him to the capital. Gagabhatta, along with Anantadeobhatta, called on Shivaji at Raigad and all homage due to the great learned man of 'Jagatguru' family was paid. Here Gagabhatta discussed the need for coronation and subsequently performed the ceremony under his direction in June 1674. As soon as the monsoon in the Deccan subsided, Gagabhatta appears to have left for Kashi. Shivaji requested him to compile 'Shlokavartika' or 'Shivarkodaya', which he completed and sent to Shivaji, but by the time of his writing, it appears from his remarks in the work itself, that he had then entered Chaturhashrama or Sannyasashrama. When Sambhaji Raja thought of having Maharajabhisheka to himself with the same ceremony, he sent some learned men to bring him down to Raigad. But he was then quite old to undertake the journey. Besides, he was then a Sannyasi. The cere-

* p. 44, Dandaneetiprakarnam by Keshavabhatta, ed. by V. S. Bendrey, B. I. S. Mandal, Poona.

mony was carried out, on the basis of the same Prayoga Pothi by the Kuladhipati of the Bhonsla family as before. Gagabhatta, however, compiled a work on Vratas called 'Samayanaya' at the request of Sambhaji and sent it with those who had gone to bring him to Raigad. This was compiled by him in 1681 A.D. . Gagabhatta appears to have died sometime before 1685 A.D..

Gagabhatta's work, so far as they can be traced to the various manuscript collections. are : अपस्तम्बपद्धति, अशौचदीपिका, कायस्थधर्मप्रदीप-प्रकाश-कायस्थपद्धति, तुलादानप्रयोग, तुलापुरुषदानप्रयोग, दिनकरोद्योत (आचार, अशौच, काल, दान, पूर्व, प्रतिष्ठा, प्रायश्चित्त, व्यवहार, वर्षड्कृत्य, व्रत, शूद्र, श्राद्ध, संस्कार), पिंडपितृयज्ञप्रयोग, प्रयोगसार, समयनय, मुशानदुर्गांदय, सापिंड्यविचार, मीमांसाकुमांजलि, शिवाकोंदय, भाट्टचित्तामणि, राकागम, श्रीशिवराजाभिषेकप्रयोग, श्वेनवीजातिनिर्णय, इ..

6. GAGABHATTA'S PROCEDURE FOR CORONATION CEREMONY AND HIS OBJECTIVE IN ITS COMPILATION :

A protagonist of Nischalpuri, who was seriously offended by Gagabhatta by not allowing Shivaji to admit him or his Japaka and Tantrika followers in the ceremony,* writes "तादशे समये प्राप्तो गागाभट्टस्तु नासिकम्।, which indicates that Gagabhatta had come to the Deccan of his own accord,\$ and as was then customary, Gagabhatta, with Anantadeobhatta, was received with great reverence at Raigad. He, being a great jurist of

* The writer of "Shivarajyabishekakalpataru" says that Shivaji was asked not to pay his usual homage to Brahmin Nischalpuri, though he was a Brahmin well versed in Japaka and Tantrika practices in the ceremonies, etc..

अतः पट्टभिषेकाय आहुताः वेदपाठकाः ।

तेषु गागा समाहृय स्वकीयानवृणोजपे ॥ ६० ॥

मया ये प्रेषिता विग्रास्तेषां कृत्वा तिरस्कृतिः ।

उक्तवान् शिवराजाय नमस्कार्यो न ते पुरी ॥ ६१ ॥"

§ "Shivarajyabishekakalpataru", Ms. No. 10185, Bengal Royal Asiatic Society, Calcutta, published in the B. I. S. M. Quarterly, Vol. 10, Issue No. 1, Poona 1929, p. 31.

the time and having been impressed of Shivaji's abilities during his last visit to the Deccan in 1663 A.D., naturally felt proud of the great achievement of Shivaji for resuscitating the Hindu religion and its supremacy in their own land. But at the same time, he did not feel very happy about the conditions in the Hindavi Swarajya arisen from the communal disputes referred to him for decision and from the manner in which Shivaji and Sambhaji were being looked upon by the envious relatives and selfish Brahmin Sarkarkuns. He at once realised the inherent defect in the Swarajya. It was, no doubt, clear from the old and then current tradition in the Konkan and elsewhere that Shivaji's family belonged to the ancient Rajput clan§ and to the Sisodia Vamsha△ and had the tradition of Samskaras of a ruling Kshatriya family,□ and Gagabhatta himself had been convinced at the time of his last visit to the Rajapur Kokan Prant that Shivaji was actually ruling (प्रशासत्) his kingdom as a Raja or king. But he, however, found that the tradition then current about his powers was not in accordance with the old Hindu Shastras, and hence a consecration strictly adhering to the old Shastric tenets should be gone through to dispel the illusion created. He was entirely opposed to the view that all Kshatriyas, on account of their deterioration or lapses in the observance of some of the Sixteen Sam-skaras for reasons beyond their control, lost their right to call themselves as belonging to the Kshatriya Varna

§ Shahaji Raja used to write in his correspondence "He is Rajput by caste", vide Patrasarasangraha, No. 710, p. 153; also see Muholkar Gharanyacha Itihas, No. 123, pedigree, etc.

△ Please see pp. 3, 5, 102 of Bhushanagranthawali" written between 1669 and 1672 by Bhushanakavi and edited by Shyamvihari Misra, etc. and published by the Kashipracharini Sabha, Ser. No. 17, Benares, 1912.

□ Sambhaji and Shivaji were called "Kshatriyagotri" and Sambhaji has been described as "Yauvarajabhishhekavitrugaturo Rajaputra"—pp. 231, 232, 254, 261 to 270, "Radhamadhavavilasachampuh" by Jayaram Pindye who was with Shahaji in his Court, edited by V. K. Rajawade and published by Satkaryottejaka Sabha, Dhulia, 1917.

and to own the religious and social status of a Dwija caste in the Hindu society under the Varnashrama-dharma. There appears to have been no influence on the people of Shivaji's times of the gossip of Parashurama's extinction of the Kshatriya race for twentyone times. Nobody, who is sane enough, could have believed in the utter destruction of the Kahatriya race in the whole world especially when Parashuram himself was believed by the same storytellers as quite unsuccessful twenty times before and also when the same storytellers relate that Rama, who had been universally accepted as the best example of a king, was a Kshatriya and it was he who destroyed all the fire of Parashurama's mighty instrument to his final extinction from the world. Rama had a large family and so were the Kshatriyas around him and ruling elsewhere. Again, nobody could have faced argument of Gagabhatta on the strength of Smriti Shastras and Puranetihasa. In fact, he had proved himself the foremost amongst the Pandits and jurists of the time and was directly responsible for the restoration of the original rights to Saraswat Brahmins, socalled Devrukha Brahmins, and others. Hence, in the interest of the Hindavi Swarajya, Gagabhatta suggested to Shivaji that he should get himself consecrated, according to the old tenets of Shastras and tradition of the Aryan culture, as a king, so that he could then exercise all the powers for punishment and control over the whole universe even including those of the Brahmin caste. Shivaji immediately gave his consent and requested him to assist in getting it through. This was all but a natural outcome of Gagabhatta's visit to the capital of the Hindavi Swarajya.

Shivaji knew that the non-Brahmin advanced communities, who were affected by the recent uprise of certain Brahmins for the monopoly of services and consequently against their Acharadharma, would be wholly supporting this move, as they were aware of Shivaji's inclinations towards them and their rights. Those

working in the fighting force, as also Subhedars and Havaldars, were similarly affected by Amatya's Karkuns under the lead of Sonopant Amatya for establishing their superiority on them in all the walks of life. Even a large number of Brahmins, who felt oppressed to receive orders from Panditaraya* in his personal capacity, were inclined to prefer orders directly from Shivaji. If there be at all any opposition, as presumed by the later story-writers, it must have been a very feeble one and that too from that small section of Brahmins who were afraid of losing their prestige and freedom of action under the garb of Brahminhood. But this section was too small to be of any importance and who could not expressly offend Shivaji for their own ends and stand Gagabhatta and Anantadeobhatta in opposition to the Gagabhatta's proposal as has been imagined by the Uttar-Peshava period writers. Had it not been so, there could not have been such a lack of information or news of such a serious quarrel or Gramanya at least in Pachad, where the families of Sarkarkuns resided. The writer of 'Shivarajyabhishekakalpataru' would have certainly taken advantage of such a quarrel with full significance in his favour and Nischalpuri would not have offered to improve the importance of the ceremony in his own way later on. Hundreds of Brahmins, who had gathered for Dana and Dakshina, and those experts in Vedic rituals, who took part in the ceremony, would not have gone there to partake in the celebration without hesitation. Even in Pachad, there was not much talk about it before the ceremony, as will be seen from Narayan Shenavi's remarks in his letter of 4th April 1674: "Sevagee is making a throne very magnificent on which he spends much gold and jewels, intending, to

* Govindakavindra writes : “पण्डितानां गुणदंसाद्विप्राणां मानवण्डनात् । उपमदोक्तवीद्राणां गणकानां प्रहासतः ॥ ४६ ॥ रघुनाथः क्षयाविष्टो विशिष्टोऽपि धरातले । प्रययावति वेगेन दिव्यक्षुरमरावतीम् ॥ ४४६ ॥ ”- Anupurana, by Paramananda and Govindra Kavindra, Gaekwad Oriental Series, No. CXX, p. 152.

be crowned in June next, being the beginning of the New year. To this coronation he hath invited many learned Brahmins, and will liberally bestow on them many elephants, horses and money, but it is not known whether he will be crowned in person or some other Prince, for it is reported he hath a Prince of the Nisamshay race in his custody” §

This shows that Gagabhatta's suggestion was taken seriously by all on the political and social grounds and, as such, the secrecy had to be maintained to avoid enrageinent of the surrounding Sultanats or Islamic powers, even perhaps at the instance of those Marathas of his equal standing in their employ. Such a secrecy would have been impossible had there been any tussle between Brahmins and Shivaji on coronation. A somewhat contemporary writer, Sabhasad, writes:

पुढे वेदमूर्ति गागाभट म्हणून वाराणशीहून राजियाची कीर्ति ऐकून दर्शनास आले. भट गोसावी थोर पंडित, चार वेद सहा शास्त्रे योगाभ्याससंपन्न, ज्योतिषी, मान्त्रिक, सर्व विद्येने निपुण, कलियुगीचा ब्रह्मदेव असा पंडित. त्यांस राजे व सरकारकुन सामोरे जाऊन, भेट घेऊन, सन्माने आणिले. त्यांची पूजा नानाप्रकारे रत्नवचित अलंकार, पालव्यी, घोडे, हत्ती देऊन पुजिले. गागाभट बहुत संतुष्ट झाले. भट गोसावी यांचे मर्ते मुसलमान पातशाहा तकीं बसवून छत्र धरून, पातशाही करितात आणि शिवाजीराजे याणीहि चार पातशाही दबावल्या आणि पाऊण लाख घोडा लाक्कर गड कोट असें असतां त्यास तक नाहीं. याकरितां मराठा राजा छत्रपति व्हावा असें चित्तांत आणिले. आणि राजियास मानिले. अवधे मातव्र लोक बोलावून आणून, विचार करितां सर्वोंस मनास आले. तेव्हां भट गोसावी म्हणौं लागले की, तकीं बसावें... येणेप्रमाणे राजे सिंहांसनारूढ झाले. मराठा पातशाहा येव्हढा छत्रपति झाला. ही गोष्ट कांहीं सामान्य झाली नाही...”*

This shows how the suggestion was received at the capital unanimously. Even if there had been any disinclination, it could not have been given expression to,

§ Narayan Senavi to the Deputy Governor, Bombay, 4th April 1674, English Records on Shivaji, p. 328, No. 451, Shivacharitra Kar-yala, Shake 1831.

* P. 68-70, Sabhasadi Bakhar of Shivaji.

monies. He came prepared with a detailed programme and procedure for all the ceremonies required to be undergone for raising a new kingdom or kingship to Samrajyapada (for the latter only an Ashwamedha was an additional preliminary) in February 1674. He thought of going through the ceremonies in March. Shivaji returned to Raigad in the first week of March,* but such a plan had to be postponed as Shivaji's wife was seriously ill and later on for her death on 16th March. Narayan Shenavi writes: "... with order from Neragy Pundit that I should remain in the house until the time of mourning was over for the death of Raja Shivaji's wife, which I did, resting these five days (24th March to 28th March) without operating anything ... "§. Naturally, no risk was taken by commencing the ceremony before then, even if the anxiety felt by Shivaji personally for his wife's illness be left aside. No ceremony is allowed even to proceed during the mourning time. Kashibai's death, thus, delayed the ceremony for a month more. But in the meantime, the border issue became very serious by the death on the battlefield of Prataprao Gujar, his tried and trusted commander.§ Shivaji had to leave early in April to face the joint inroad into his territory by the Mogul Subhahdar Diler Khan and the Adilshahi Vajir Bahalol Khan and their objective to lay siege to the fort of Panhala. Both of them were defeated and Diler Khan had to go back because of the Mogul's displeasure. The approaching rainy season was, as usual, to allow respite to Shivaji for domestic affairs. Shivaji returned to Raigad on 15th May 1674 after taking Kelanja and looting Sampgaon.* Immediately on his arrival, he decided to go through the ceremony. But Gagabhatta had the difficulty of how to compromise for not getting sufficient period to intervene between the

* Consultation in Bombay, 6th March 1674, no. 446, p. 325, English Records on Shivaji.

§ Shakawalis, and nos. 447, 451, 461, 478 etc., English Records on Shivaji.

penances and other ceremonies. After further deliberation, he decided that the penance-ceremonies should be gone through, but the actual part of the ceremony of Dana or Pratigraha or the distribution of the wealth used for weighing should be performed after the Rajabhisheka ceremony was over. No doubt, a detailed procedure had been drawn up by Gagabhatta for all the ceremonies, and this could have been well acted upon by the Kuladhipati of Shivaji. In fact, it was he who had actually performed the ceremony with the assistance of other Brahmins. But Shivaji was very keen on seeing that the ceremony should be gone through under the direction of Gagabhatta. This was because Gagabhatta had his special fame in the whole of India and his authority was well respected even by the Great Moguls. Therefore, with all the calamities befallen on Shivaji, he allowed all the preliminaries to be completed as immediately as possible. Fetching water and earth from sacred places all over India involved time, as also for securing Brahmins and Brahmin Dampatyas from distant places for the ceremony. Not less than 1,000 Brahmins were required only for Dhakshina and Bhojana, and still more difficult was the job to secure Brahmins well-versed in different Vedas and their various Branches or Shakhas to which they belonged. They were all to be given facilities for their travel with their wives and children. A throne was also to be prepared, which was then under construction and decoration for some months.△ Shivaji surmounted all the obstacles and was ready to undergo the Rajabhisheka ceremony from the latter half of May 1674.

8. CORONATION CEREMONY:

Unlike the present public coronation ceremonies, the ceremony performed by Shivaji was purely a religious one. Shivaji was then already the king of his

△ See nos. 463, 470, 481, etc., English Records on Shivaji.

newly acquired territory in the Konkan and Ghat districts of the present Bombay State and was so loved by his people. No special proclamation of his accession was necessary, nor was it then obligatory to notify the surrounding Powers that Shivaji became the king of the territory. However, as has been observed before, for an orderly government of the masses and especially for maintaining the social and religious order in the country, the king had to be vested with power to rule over them in all the spheres of their activities, which Shivaji could not exercise without having himself been duly consecrated. This is all that he did, and thereby got the Hindavi Swarajya and its institution of the king established on a permanent basis. He also got power to administer justice in all matters of social and religious importance.

The most difficult things to arrange for in so short a time were: (1) the preparation and decoration of a throne, (2) the enlistment of the services of well-versed Brahmins belonging to the different schools of Vedas and their branches or Shakhas to assist in the performance by the correct and proper recitation of the Mantras prescribed by Gagabhatta in his procedure for the Maharajabhisheka or Aindryabhisheka (great sacred bath), (3) the construction of Homa-kundas or Homashalas and Vidhi-Gruhas (Halls for ceremony), (4) the collection of sacred waters from the great rivers and seas of India and earth from the great mountains, (5) the arrangement to get all the varied material required for the ceremonies including horses, elephant, etc. up on the hill-fort, and (6) the provision for the feeding of more than 1000 Brahmins and their families for all the days of the ceremony.

Men and messengers were sent out immediately soon after Gagabhatta's decision and departure for Palitan in the very beginning of 1674 A.D. These men were, however, quite successful in bringing the sacred

material and learned and other Brahmins considerably more than the minimum laid down.

Artists were set upon the designing and decorating of the golden throne just to cover the Asandi, a seat of God Indra, made of the branches of the Umbar (Ficus) tree. The work of this throne appears to have been much advanced by the end of March, as Narayan Shenavi tells us: "Sevagee is making a throne very magnificent, on which he spends much gold and Jewells."* Apparently Shivaji had set in the golden throne many diamonds and jewels but appears to be very anxious to secure all kinds of them for his wear or use at the time of the coronation, as Hindu tradition says that each diamond or jewel has a special power and influence of its own. Shivaji had, no doubt, abundant in his treasury. Still his desire was for more varieties as can be perceived from Narayan Shenavi's remarks: "I answered him (Neragy Punditt) that Mr. H. Oxindon would bring an Arrabb Horse with him of considerable value, who desired me to write to Your Honours not to send any, but that in lieu thereof you would please send to him some precious stones, either pearls or diamonds, which may be worth his wearing at his Coronation, wherefore I desire Your Honour to send him some rings of precious stones or pearls or some chains of pearls."§ The English Factors sent some as present. "The contents of the present are as follows (vzt.):

To Sevagy Rajah (vzt.)

One head jewell sett with diamonds etc. cost	Rups. 690
Two Braceletts sett with diamonds etc. cost	Rups. 450
Two pearls 1/10 utts	Rups. 510

	Rups. 1650

No. 451, p. 327, Narayan Shenavi to Bombay, 4 April 1674, ERS.
No. 451, p.330, Narayan Shenavi to Bombay, 4-4-1674, ERS.

To Sombagee Rajah Sevagy Raja's sonn		
Two Bracelets sett with small rub's	125	
One breast jewell of 8 diamonds	250	

		375

Besides, there were small presents
for other occasions or visits."§

In addition, "the Chaire of State very opportunely to be presented" was received by Henry Oxindon on 27th May.△ All these presents were given by Henry Oxindon and his party to Shivaji and his son Sambhaji on 26th May. Henry Oxindon says: "I presented him and his sonne Sombagee Rajah with those particulars appointed for them by the President of Councill which they seemed to take very kindly.□ These articles were presented before the Coronation because there were not to be outside invitees for the occasion. But Oxinden and his party got leave on 5th to attend the Darbar ceremony on the next morning when "Shivaji intended to ascend his throne" (राजदर्शन). Oxinden along with John Fryer and others of his embassy visited the Darbar and noted in his Narrative what they found there as: "June 6th: About 7 to 8 of the clock went to Court and found the Rajah in a magnificent throne and all the Nobles waitng on him (in) very rich attire, his Sonne Sombagy Rajah, Peshua More Punditt and a Braminy of great eminence seated on an ascent under the Throne, the rest, as well officers of the army as others, standing with great respect. I made my obeysence at a distance and Naransinay held up the diamond ringe which was to be presented him. He presently took notice of us and enordered our comeing nearer, even to the foote of the Throne, where being vested, we were desired to retire, which wee did, but not so soone but that I

§ No. 474, p.349-50, Surat Consultation, 8/11-5-1674, ERS.

△ No. 480, 481, p.364, Hen. Oxindon to Bom. Dairy 27-5-74 and 30-5-74, ERS.

□ No. 486, p. 373 Oxindon's Narrative, ERS.

took notice on each side of the throne; there hung (according to the Moores manner) on heads of guilded lances many emblems of Government and dominion, as on the right hand were two great fishes heads of gould with very large teeth; on the left hand severall horses tailes, a paire of gould scales on a very rich lance head poized equally, an emblem of justice, and as we returned at the Pallace gate there was standing two small elephants on each side and two faire horses with gould bridles and rich furniture, which made us admire which way they brought them up the hill, the passage being so difficult and hazardous."** All this shows how the golden throne was prepared and decorated by the goldsmiths and artists specially appointed for the purpose.

Other arrangements for securing material required for the ceremony were equally well attended to. Gagabhatta, along with Anantadeobhatta, had also arrived in the capital for the ceremony in February 1674 to supervise and direct the preparations. Shivaji was, however, busy on war with the Mogul and Adilshah till he returned to Rayagad on 15th May 1674,§ as it was fixed with Gagabhatta before he left, that the Rajabhisheka ceremony was to take place "in June next by the beginning of the new year"** (Phasali year beginning on 24th May), as Narayan Shenavi tells us in his letter of 4th April.

The first thing one has to attend to, before any great religious ceremony is commenced, is to visit and pay homage to the shrine of the family deity and have a blessing from the deity for a successful attainment of the ceremony. Shivaji on his return to the Capital left for Pratapgad and returned to Rayagad on 21st May. The Ashtami (ैशाख वद्य अष्टमी) Sunday night of the 17th and day of the 18th was auspicious day for offering special worship to Goddess Tulajabhawani of

* Oxindon's Narrative, p. 375, no. 486, ERS.

§ Oxindon to Bombay of 15-5-1674, no. 478, p.359, ERS.

Pratapgad and probably no sooner he came to **Raigad**, he, having all the material for worship etc. collected, left with his family Brahmin for Pratapgad on 16th (Saturday) and after his worship on 17th night and presents offered on 18th and 19th returned to the capital on 21st May (Thursday). Oxindon writes: "Sevagee was departed thence to Purtabb Gurr to visit the shrine of Bowany a Pagoda of great esteem with him, and celebrate some ceremonies there in order to his Coronation, having carried with him several presents, and among the rest a Sombrero of pure gold weighing about 1¼ mds. which he hath dedicated to the said Pagodas use."* What Oxindon names as Sombrero, John Fryer, who was with him, calls it Lumbrico. It appears that what was presented by Shivaji was the golden Kalas (top of the temple) and not an umbrella.

As the 13th, 14th and 30th of Vaishakha month were not auspicious days, no ceremony was fixed for them, nor did Shivaji meet the Oxindon party for talking important political business. The days were, however, busily spent by Shivaji in seeing through the arrangements made and fixing a detailed programme to be carried in the first half of Jestha month. On 26th (Jestha 1, Tuesday) Oxindon was interviewed. Oxindon says: "He and his Sonne took their leaves and retired into their private apartments, where they are busily emplioed with the Banyans (Brahmins) in consultations and other ceremonies".§ Probably they were busy in performing the usual worships for Kuladeopratistha etc. for the thread and marriage ceremonies. Generally such ceremonics, both religious and social, were being gone through in these Samskaras.

29th May (Friday, Jestha Shuddha Chaturthi): "Shakavalis" mention that "Raja had his Thread ceremony accomplished by six Ghatikas of Panchami".

* No. 451, p. 328, Narayan Shenavi to Bombay, 4th April 1674, ERS
§ Oxindon's Narrative, no. 486, p. 371. 19th May 1674, ERS.

But some writers describe it as: "the ceremony began on Chaturthi and ended on Panchami". Both the expressions indicate the same time. According to Shastras, Chaturthi is barred for thread ceremonies. But although the 29th commenced with Chaturthi, the Chaturthi ended on 6 ghatikas 7 palas after the sunrise and Panchami commenced. According to the Indian calendar, the whole day is counted as Chaturthi for account and other business purposes but not for religious ceremonies. For religious ceremonies the Thithis are calculated according to the Jotirganita. Hence, although the thread, ceremony commenced early morning on the 29th. i.e. Chaturthi-day, the main ceremony, for which auspicious time was fixed, was actually performed after 5 ghatikas of the Panchami tithi elapsed, or by about 10-30 a.m.. Thus the whole ceremony must have taken all the time from very early in the morning to noon of the 29th May. A Dutch factor in his letter of 13th October 1674 writes to his Governor about the information he got of the thread-ceremony: ". . . Suasy (Shivaji) . . . said that he could not be crowned until he had abandoned his present caste of Bhonsla and taken the caste of Kettary (Kshatriya), and it was fitting that they should induct him into that caste. Thereupon the learned men answered that that could hardly be as his ancestors had always been Bhonslas. Suasy replied that the Bhonslas were descended from the Kettary (Kshatriya) caste and that that he wished could certainly be done. So the other party, taking into consideration that Suasy could not be crowned unless he first became a Kettary (Kshatriya), and that he had promised not to act or rule tyrannically and badly as before, on the 8th June (New Style) last with great ceremony, they granted him the caste of Kettary (Kshatriya), and intended also to initiate him into the rules of the caste, but he demanded to be taught Brahman rule. This, however, they refused, but one of the chief

among them completed. . . ."§ The Dutch factor has not apparently understood the implications of the problem because of his ignorance of the Hindu Dharmashastras. Shivaji never desired to be a Brahmin, as that would have debarred him from kingship. What was necessary was to recognise his Kshatriya caste as quite in the fold of Dwija Varnas, which the thread-ceremony did accomplish for him as desired.

Having gone through the thread-ceremony, Shivaji became eligible to perform the Prayaschitta or penances prescribed to absolve him from the irregularities in the observance of Samskaras and from knowingly or unknowingly committed sins. These penances followed immediately the thread-ceremony. Afternoon (अपराह्णकाल) is considered auspicious for such performances. The penances he had to go through were called Tulapurushadana" (तुलापुरुषदान) and Tuladan (तुलादान) i.e. in the first, one has to prepare an idol of gold of Shri Vishnu and after worshipping etc., to give it to Brahmins assisting the ceremony. Tuladan means weighing himself, in the presence of fire (होम) against gold, silver, copper, iron, etc. and also against Sesamum, and other varieties of corn etc. and giving all the stuff, so weighed, to the Brahmins engaged in the ceremony. Gagabhatta had a specially prepared procedure for these two Vidhis or performances, and they were gone through according to his procedure. Gagabhatta's particular note of not recognising other Brahmins for this Dana naturally created some displeasure among them, especially among the Japakas and Tantrikas and such others.*

§ Letter from Abraham le Feber, Dutch Factory, Vengurla to Governor General for the East, 13th October 1674—Dutch Records, Dagh Register, Vol. XXXIV, no. 841.

* "ततोर्धे गुरवेऽर्धमृतिवग्यो दद्यात् | जापकादिम्योऽधिवासनदक्षिणा मात्रं | यदा तु यथेच्छविभागपक्षस्तदा ग्रामेन यथाशक्ति रत्नैश्च गुर्वत्विजः परितोष्य | तुलाद्रव्यं स्तेभ्यस्तदनुजया जापकेम्यो द्वारपाठेभ्योऽन्वैश्च नानागोत्रेभ्योदीनां धकृपणेभ्यः यथेच्छु विवज्य दद्यात्।"—p. 23, Tulapurushadanaavidhi etc. by Gagabhatta. Copy of the Manuscript is in the Collection of Pandharpure Shastri of Chinchwad, and a copy of this has been preserved in the Bhandarkar Oriental Research Institute's Manuscript Department, Poona.

However, Gagabhatta was to be obeyed and everything was done according to his direction. Though the ceremony was performed, the actual distribution took place after the whole Rajabhisheka ceremony was over. Thus he came over the difficulty of finding duration between the penance and coronation ceremonies. Oxindon writes: "This day the Rajah according to the Hindoo custome was weighed in gould and poized about 16,000 pagothas, which money, together with one hundred thousand more, is to be distributed after his Coronation unto the Brahmins, who in great number are flockt hither from all the adjacent countrys. . . ."** A Dutch factor from Vengurla also observes: ". . . This free-booter Suasy has been making preparations for some time for having himself crowned king, and in the month of June (New Style) everything was ready and the Bramins and Bhutts (who are learned men of the highest caste), and 11,000 persons from many places round about, with their wives and children, were assembled to perform the ceremony, according to the custome of the country, near the castle of Rairy. . . . Suasy ordered 7,000 pagodas to be given to him (Gagabhatta) as a present. This day was given up to the ceremony (Upayan and Prayaschitta) and a sum of 17,000 pagodas distributed to the crowd which had collected to witness it. On the 14th June (New Style, 4th) Suasy made a great distribution to the learned men, for the washing away of the sins he had committed, of gold to the weight of his body (Weighing 17,000 pagodas or about 160 pounds) and the same of silver, copper, spelter, tin lead, and iron, and of very fine linen, camphor, salt, nails, nuts, and mace, with the same quantity of other native spices, butter, sugar, etc. Of all fruits and all sorts of eatables, betel and arrack included, he also gave to the weight of his body. Two of the learned men proposed 1600 pagodas in addition on account of

*Oxindon's Narrative, p. 374, no. 486, ERS.

the sin Suasy might have committed by his burnings, involving the death of women, children, cattle and Brahmins."§ From this information, it seems that the weight of Shivaji was 160 lbs. and that of the golden idol of Shri Vishnu for Tulapurushadan was 3200 pagodas or 32 to 33 lbs..

30th May (Panchami and Shasthi Jestha: Saturday): The chief wife had to act as Rajnee in the Coronation ceremony. It was, therefore, necessary that she should undergo a marriage ceremony again with the Vedic ritual. Gagabhatta decided to perform the Samantrak marriages, as Shakawalis say, with all the four surviving wives with the Vedic rituals, so that they might take part in the coronation ceremony freely, and that their progeny should be recognised as true Kshatriya of the kingly order in future. Henry Oxindon informs "on 27th May that Rajah was so busie about his coronation, marriage with two other . . . women".* Probably he means that the marriage was to take place with the Rajnee or chief or eldest wife, as also with other two wives, because on the 8th June he has noted in his narrative that "The Rajah was married to a fourth wife without any state or ceremony."△ Thus, it is clear that Shivaji had to marry again (समंत्रक विवाह as Shakawali puts it) with all his surviving wives. Perhaps this last marriage with the fourth wife was delayed for some reasons beyond the control of his wife such as monthly course, the period of which is strictly forbidden for any religious and social functions.

After the marriage celebration, the ceremony for Maharajabhisheka commenced. In the Sanskrit text of

§ Letter from Abraham le Feber at Vengurla to the Governor General etc. dated 13th October 1674, no. 841 Dutch Records, Dagh Register, Vol. XXXIV.

* Henry Oxindon to Bombay, 27th May 1674, no. 480, p.362, ERS.

△ Oxindon's Narrative, no. 486, p. 376, 8th June 1674, ERS.

"Shrishivarajabhishekapravayogah" (गागाभृक्तः श्रीशिवराजाभिषेकप्रयोगः)† produced in this book, has the procedure in detail arranged in the seriatum in which the different ceremonies were held. It is unnecessary, therefore, to give detailed synopsis of the procedure followed. A brief summary of the main events may suffice.

30th May: Saturday, Jeshtha 6th: The declaration made by Shivaji Raja at the commencement of the ceremony contains his objective for going through the ceremony as: “मम प्रजापरिपालनाधिकारसिद्धिद्वारा परमेश्वरप्रित्यर्थं साम्राज्यादिकफलप्राप्त्यर्थंकरिष्ये ।” This makes it quite clear that Shivaji desired to have power to govern his subject and to obtain the benefits of Samrajya or empire. On this day, the ceremonies performed were: गणेशपूजनं, कलशसंस्थापनं, पुण्याहवाचनं, यजमानाभिषिञ्चनं, पोडशमानुकापूजनं, नांदीश्वादं, पुरोहितवर्णादिकं, रक्तसूत्रकंकणपट्टवंधनं, विनायकशाति, होमं, बलिदानं, विनायकांचिकयोरुत्तरपूजनं, etc.. After this, the sacred fire was extinguished for the day, and the Brahmins engaged for the ceremony were given Dakshina in cash and kind (cloth etc.).*

† "No. 956, Rajyabhisheka-Paddhati: substance-country paper. Folios 20, Lines on a page 10, Character Nagarā. (date 1674) Direction for the performance of the Coronation ceremony, by Vishweshwar alias Gagā Bhatta. The codex is a part of the Dinkarodyota, no. 829, p. 445, Catalogue of Sanskrit Manuscripts in the Library of His Highness the Maharaja of Bikaner, compiled by Rajendralal Mitra, Calcutta, 1880 A.D." The copy received from the Library, through the kindness of Shri. Manubhai Mehta then Diwan of the State, has been deposited in the Bhandarkar Oriental Research Institute's Manuscript Department, Poona. The numbers for the verses and notes indicating the sources of the Mantras are given by the author of this book for reference.

* In the text of the first day ceremony (p. 24 post) here is a mention of Shivaji as: “विष्टुर अन्तेत... अतिसुष्ठो द्वेष्ट्यां योऽस्मान्देष्टि यं च वयं द्विष्मः। शिववर्मणः च दातु॥ इति ।”。 It is thus clear that the original manuscript was the same as was prepared for Shivaji's coronation and according to which the whole ceremony was carried out at Raigad. Another reference to Shivaji occurs in the text of the second day ceremony as: “ब्रह्मचारिणं शिववर्मणः कामसिमं राजा राजाभिषेक संवर्द्धय ऐशानयाग करिष्ये ।” p.33 post).

31st May: Sunday, Jeshtha 7th: Shivaji had to observe fast on 30th (evening and night) for this day's ceremonies, which included "ऐन्द्रीशांति". For this, a sacred fire was prepared again before the worship of Indrani. After the worship, चतुर्षुभस्थापनं and बलिदानं were performed. On the completion of this day's ceremony, the Brahmins employed were given दक्षिणा in gold coins.

1st June: Monday, Jeshtha 8th: As a subsequent part of the "ऐन्द्रीशांति" were performed "प्रहयज्ञ" and "नक्षत्रहोम" before ghee, cows and शंख were distributed to Brahmins as the Dakshina for the day.

2nd June, Tuesday, Jeshtha 9th: Both Tuesday of the week and the 9th day of the Hindu month were considered inauspicious for the ceremony. No ceremony was, therefore, gone through on this day.

3rd June: Wednesday, Jeshtha 10th: On this day also remaining part of the "ऐन्द्रीशांति" was gone through. This consisted of "नक्षत्रयज्ञं" and "उत्तररूजनं"

4th June, Thursday, Jeshtha 11th: निर्झतियागः was performed at night. In this performance, all things, including the anointing material to be used for worship were to be black. Even the person performing this Vidhi had to clothe himself with black clothes. In this ceremony, both raw and cooked flesh and fish were to be among the offerings along with wine "सुरा".

5th June: Friday, Jeshtha Shuddha 12 upto 22 Ghatikas and 35 Palas (i.e. upto 3-30 p.m.): In the morning, the 'Aindryashanti', which was commenced on 31st May, was completed. As a mark of the accomplishment of this Vidhi, more than 1000 Brahmins were given a dinner party with the usual Dakshina for the occasion.

In the evening began the principal anointing ceremony (Maharajabhisheka). The auspicious day fixed for this was the 13th day of Jeshtha month. This ceremony continued till morning of the 6th of June. The

ceremonies performed during the night were (1) Rajabhisheka or anointing, (2) Simhasanarohana or ascending the newly created throne and (3) Rajadarshana or Darbar or Court. Oxindon writes: "June 5th: Naragy Punditt sent me word that on the morrow about 7 or 8 in the morning the Rajah Sevagee intended to ascend his throne, and he would take it kindly if I came to congratulate him therein, that it was necessary to present him with some small thing, it being not the custome of these Easterne parts to appear before a Prince empty handed . . ." * A Dutch Factor from Vengurla also informs his Governor that "On the 15th of June (New Style i.e. 5th June Old Style) all the fitting ceremonial having been accomplished he (Suasy) washed his body with water from the Ganges, which had been brought for the purpose, and gave to each Brahmin that day 100 pagodas and to the chief of them 5,000 pagodas, and promised to give him 2,000 pagodas a year. On the 16th (6th Old Style) of June he seated himself on the New Throne which had been made ready, and was invested by the assembly with the name Shivaji . . ." § It appears that both the Rajabhisheka and Simhasanarohan ceremonies were performed well before the dawn of the 6th of June. Shakawalis also inform us that:

"जेष्ठ शुक्रवार, घटी २१ पले ३४ वि ३८-४० सी ४२, तीन घटिका रात्र उरली तेब्हा राजश्री सिवाजी राजे भोसले सिंहासनी बैसले छ १० रबिलावल सुा लमस सबैन अलफ" (आरबी व फसली सन १०८४)."

According to this entry, Shivaji ascended his new throne about one and quarter hour before the sunrise on Saturday the 6th of June 1674. This particular time (गर्गचार्या's मुहूर्त) is considered to be auspicious for all the days of the year and for all purposes. Thus, the main Rajabhisheka ceremony was performed on the 13th day of the bright half of Jeshtha month of Shaka 1596 Anand Samwatsar according to the calculations

* Oxindon's Narrative, no. 486, p. 375, ERS.

§ No. 841, Dutch Factory Records, Vol. XXXIV.

of Jyotirganeet; and Shivaji had, from this thithi day introduced the new era of the foundation of the Hindavi Swarajya and named it 'Rajyabhisheka Shaka'. This era has not been introduced in imitation of the Mogul's Julus or for indicating the year of his personal regime only.

The preliminary Vidhis : Ganeshapujanam, Swastiwichanam, Matrukupujanam, Vasoddharapujanam, Nandishraddham, Narayanapujanam, and Ajyahomam were first gone through. Shivaji and his wife then entered the hall where Rajabhisheka ceremony was to take place. Here amidst many other articles kept ready for the ceremony were four Kumbhas or pots, which were placed on spots duly decorated with anointed wheat seeds, etc., on the four sides of Mahavedi. The pot on the east was a golden one filled with ghee, the second on the south was a silver one with milk, the third on the west was of copper with curds and the fourth on the north was an earthen one with water. On the eastern side were placed some Kumbhas or pots with honey and on the other sides several pots were kept ready with waters from sacred rivers and seas. All the pots were decorated with Kumkum powder and leaves and flowers. An Asandi or Indra's seat made of Ficus wood was also kept ready nearby. In the Mahavedi, a sacred fire was prepared. The Fire God and Nava Graha or nine stars were then invoked and worshipped. The Kalashas of water and earths brought from different places were also worshipped. "Sarwapradhan Homa" was then performed. All Brahmins chanted their prescribed Vedic Mantras on all occasions. After offering oblutions to the Fire God with the Mantras, Shivaji went to the separate hall prepared for the sacred bath (Abhishekashala). He was anointed there with scented oils and powders. Shivaji then took bath with hot water, Brahmins of different Shakhas chanting their Mantras appropriate to the occasion. Shivaji dressed again in white clothes and came out to a Peetha,

another decorated seat, where he was anointed with the earths from sacred places. He was then bathed with Panchamruta or a mixture of honey, milk, curds, ghee and sugar first and then with hot water. Panchamruta bath was repeated thrice alternate to hot water bath. Such a Panchamrut bath is permissible under the Dharmashastras for gods and goddesses and by giving this bath to Shivaji with the appropriate Vedic Mantras, he was being elevated to the higher level to become a representative of Indra or Vishnu. Shivaji again dressed in white clothes and having got himself anointed (Gandhanulepana) with sandal powder etc. came out along with the Brahmins chanting their Mantras, and ascended the Asandi (Indra's seat) placing his knees first on it and seating on the hind legs, without allowing his feet to touch the Asandi through reverence to God Indra. The family priest, astrologer and Purohit sprinkled water on Shivaji as representing Indra. Shivaji then descended the Asandi and going near the Homa offered his prayers to Fire God. Then he went to the golden seat and there went Brahmins, Officers, Ministers, merchants and others to acknowledge him as their King, a true representative of God Indra or one possessed of all the particles of Indra and other Gods for Kingship. They then took him to the bathing hall again saying : “ महते क्षत्राय महते अधिपत्याय महते जानराज्यायैष वो भरता राजा सोमोऽस्माकं ब्राह्मणानां राजा ! ”, thus making him the king of Brahmins. When he was seated on the specially prepared seat for third bath, amidst the chanting of Vedic Mantras, the Brahmins, Ministers and officers poured ghee from the eastside golden pot, Senapatis and Kshatriyas from the south poured milk from the silver pot, merchants and Vaishas poured curds from the west from the copper pot and other servants and Shudras poured water from the earthen pot on the north, all at the same time chanting the “slogan” “ इमं देवा असपत्ने सुवर्ध्यं महते क्षत्राय महते ज्येष्ठाय महते राजातराजस्योद्रियाय... विष एष वोमी राजा सोमो अस्माकं

दाक्षण्यानां राजा..." Thus by this special bath they accepted Shivaji Maharaja as the King of all including Brahmins. After this bath, an ordinary bath was taken and having dressed himself again, he distributed Dakshana in the form of cows, horses, land, and gold to Brahmins. He was anointed with Kumkum Tilak by Suwasini women and adored him thrice with the Mangal Deepas (i.e., by waving the sacred lamps before his face.) Here ends the first part of the ceremony named Rajabhisheka Vidhi. This Vidhi, with the long recitals of Vedic Mantras, must have taken a lot of time, and perhaps it must have been continued much after the midnight.

A subsidiary ceremony to the first part of this day's celebrations was then held. When Shivaji was free from the Abhisheka ceremony, he went to the chariot at the door, where Gagabhatta, as a chief representative of gods, Brahmins and people was occupying the chariot. As soon as Shivaji approached the chariot, Gagabhatta bestowed the kingdom of Indra to Shivaji and vacated the chariot. Along with the chariot* were

* The item of chariot in the ceremony appears to have been misunderstood by some, or perhaps exaggerated by the protagonist of Nischalpuri. But his description of the event confirms the procedure followed. The following is the version from Shivarajyabhishekakalpaataru :

"एतस्मिन्दंते सिधो रथो हेमपरिष्कृतः ।
उपस्थितः स्वक्षयुतो यदश्वः सुष्टुकुचरः ॥ ७९ ॥
आह गागा तु राजान् रथमारुष्यतामिति ।
पुनर्बुद्धिरिये जाता गागाभद्रस्य मानसे ॥ ८० ॥
मया पूर्वे संमारुष्य देयस्तुभ्यं नराधिप ।
स तयेत्युक्तवान् राजा गागाभद्रं नराधिपः ॥ ८१ ॥

राजोवाच ।

भवत्प्रसादलब्धेन रथेन पृथिवीमिमां ।
विजेष्यामिति मे बुद्धिस्तस्मादारुष्य मा चिरं ॥ ८२ ॥
आरुष्य दत्ते गागाभद्र्यब्राह्मणेन रथोत्तमे ।
आरुढः शिवराजोऽपि सर्वेषां तत्र पश्यतां ॥ ८३ ॥
ऐराम्भासमारुष्डो महेन्द्रो इव चारणीः ॥ ८५ ॥

(न्यायस्ता ४.)

given the sanctified bow and arrows, horses, elephants, etc. duly consecrated for his use, so that they might be good friends to him on the battlefields and elsewhere for the protection and extension of the kingdom. Shivaji then rode in the chariot a little and came back for the performance of the second part of the celebrations. These are some of the events which are self-explanatory of the spirit and ideas behind the ceremony. The Vedic Mantras in the text will, no doubt, help elucidation of the underlying object.

Simhasanarohana or ascension ceremony was a very short one. In the throne, already described before, was placed the Asandi covered with the skins of tiger, lion, wild cat, deer etc. (वृषमार्जरदिपिसिंहव्याघ्रचर्मस्तु). This seat was also consecrated by performing the Madhuparkadi Vidhis, and giving Dana and Dakshina to Brahmins. While Chhatrapati Shivaji Maharaja was ascending the newly built up throne, Chaughada, drums, etc. were beaten and horns and other wind instruments blown loudly to announce the ascension to the people outside; and in the inside Samwatsar Purohitadi Brahmins were announcing to those gathered there on the occasion that Chhatrapati Shivaji Maharaja became the Abhishikta Maharaja of their kingdom. Here again some pet horses and elephants were consecrated and the Ministers and Officers offered their Aheras or presents to Shivaji Maharaja. Among such presents were 8,000 Hons from Moro Pant Peshava, 7,000 Hons from Nilopandit's sons, 5000 each from two other Sarkarkuns. All these Gold coins were poured on the head of Shivaji, thus bathing him with gold on the occasion.* A procession was then taken round the main road. All those gathered there at the foot of Raigad were allowed to go up to see the Simhasanarohana ceremony and the procession.

* No. 841, Dutch Factory Records, Vol. XXXIV.

6th June: Saturday, Jeshtha 13th: After the procession returned, Shivaji held his first Darbar (Rajadarshan) or Court and gave his first appearance as Chhatrapati Shivaji Maharaja by ascending the throne again early in the morning. No outside gentry was invited to attend the first Darbar or the ceremony. Hence the Darbar was merely of local importance. Those assembled there to assist in the celebrations were permitted to have a glance at the newly Abhishikta Maharaja and the golden throne. In this Darbar, all the Ministers and Officers nearabout were clad in very rich attire. Sambhaji, Moropant and Gagabhatta only were sitting on the ascent of the throne and the rest were standing in two rows. The party on embassy from the English Factors, who were there by chance on their business, were allowed to visit the Darbar and see the crowned king and throne as they called it.

7th June: Sunday, 14th of Jeshtha: The thithhi is inauspicious. Hence no ceremony took place. Only the distribution of the material of the Tulapurushadana and Tuladana Vidhis, as also the general distribution of Dakshina to Brahmins, was commenced. The Dutch Factor wrote: "On the 17th (7th Old Style) of June a general gift of largesses was begun to all the assembled envoys and learned men: 3 or 4 rupees each and 1 or 2 to women and children. This distribution continued for 12 days, and every day Suasy feasted the people. It is said that the ceremony and distribution of largesses cost, 1,50,000 pagodas...** Presumably the distribution was stopped on account of the death of Shivaji's mother Jijabaisaheb in the noon of 17th June. Against this expenditure, Shivaji levied a coronation tax (Simhasanapatti) on Deshmukhs as we see from a letter that "Dapode Deshmukh had paid 1,000 hons as Simhasanapatti to Shivaji"§.

* No. 841, Dutch Factory Records, Vol. XXXIV.

§ Rajawade Khanda no. 16, Lekhanka 2, page 12.

The eldest son Sambhaji Raja was anointed[§] as Yuvaraja and has been described by the party of the English embassy as occupying the next seat of honour in the Darbar on the ascent of the throne.

In certain Shakawalis we come across an entry to the effect that "on Ashwin Sudha 5th (24th September 1674, Thursday) Shivaji ascended the throne again".[△] Some chronicles have also referred to the event. But this event is more fully explained in the "Shivarajyabhishekakalpataru". In the opinion of Nischalpuri, the coronation ceremony, more particularly that part of the Simhasanarohana ceremony performed by Gagabhatta was incomplete and the auspicious time selected for the actual first Simhasanarohana Vidhi was not correctly determined.[□] According to his Mantrika an Tantrika theory, the Asandi should not have been sanctified as merely a seat of God Indra but it should have been instilled with the power of Ashtars* (eight lions: अष्टरः—सिंह, हर्यक्ष, नाग, केसरी, मृगेन्द्र, शार्दुल, गजेन्द्र, and हरि) and Shivji's person should also have been consecrated so as to instill in him the prowess of the Great Goddess. Shivaji, however,

[§] Child to Surat, 10th January, 1677, Original Correspondence, Vol. 37, no. 4253, no. 197, p. 104, ERS. — "For his son (Sambhaji) is already crowned, and of sufficient understanding he appears. . . ."

[△] Shivacharitra-Pradeepa, by S. M. Divekar, p. 52.

[□] Nischalapuri says "that it was performed on inauspicious time, weekday and Tithi (कुयोगे कुमुहूते च कुऋष्णे धातवाले ।)" (Shakha 4). The attempt of the writer of "Kalapatru" to attribute calamities occurred before the ceremony in the death of Shivaji's wife, and Prataprao Gujar and some petty events, to this inauspicious time cannot but be classed as too silly for the expression of his hatred towards Gagabhatta for the offence given by him in not recognising the Japakas and Tantrikas for the Rajabhisheka and Tuladan ceremonies. Perhaps, the same charge could have been made against Nischalpuri, as on the very next day of the second 'Simasanarohan' the temple of Shivaji's family deity at Pratapgad was hit by lightning.

* See Shakha 6 of Shri Shivarajyabhishekakalpataru". His concept for "Shimhasana" was: "अष्टानां पृष्ठभागे तदासनं परिकस्पितं । सिंहासनमिति प्रोक्तं तदेव भुवि दुर्लभं ॥ - शास्त्रा ६." This concept of

in order to pacify the feelings created by this section of Brahmins, allowed Nischalpuri to perform second Simhasanarohana Vidhi according to his method and conception. Nischalpuri prepared an Asandi anew (the seat placed in the golden throne) and by reciting certain Mantras, he purified the ground underneath it, paid homages to some petty deities, spirits, etc. and made the Asandi or Simhasana to possess the powers of the eight lion-gods. Thus he created the 'Simhasana' filled with some powerful elements according to his Mantrashastra; and by giving the 'Rajarajeshwari Mantra' for daily recital to Shivaji, he instilled in him the prowess of the Great Goddess in addition to the particles of the Asta-Dikpalas received through the ceremony devised by Gagabhatta. As this performance took place\$ in Vishnu-sushupti-kala (a prohibited period for Rajabhisheka), the performance attempted by Nischalpuri is mis-named by the writer of "Kalpataru" as Abhisheka. From all the procedure followed by him, it is clear that it was merely a subsidiary ceremony of a "periodical Rajabhisheka type" which was undergone by Shivaji at the time of his next ascension on the throne, just after the great bereavement on account of the death of his mother Jijabai on 19th June 1674. Ashwin Shuddha Panchami, i.e. Lalitapanchami, was immediately the next auspicious day for ascending the throne again for his Darbar. He did it with the Mantrika and Tantrika Vidhi just to remove the feelings created by

Simhasana is apparently a Pauranic one, and the description of the Vidhi performed by Nischalpuri also appears to be of the Pauranic character. In the Vedic literature, the lion has no place among the royal emblems. Gagabhatta who was very keen in having all the performance carried according to the Vedic ritual, naturally ignored the importance attached to the lion in the Pauranic literature.

§ The date of this performance is given in the "Kalpataru" as:
शाके शालिवाहस्य वर्षे आनंदसज्जके । मास्यादिवने सिते पक्षे पंचम्यां
बुधवासरे ॥ २३४ ॥ अनुराधार्ख्यनक्षत्रे आयुष्मान्योगके शुभे । कुम्भलन्ने
महाराजो श्वभिषेकमहोत्सवे ॥ २३५ ॥ ”—शास्त्रा ८.

the deaths of his wife, mother and commander, among the people. The ceremony had no religious or political importance.

9. MAHARAJABHISHEKA AND ITS IMPORTANCE

The only idea behind all the Rajabhisheka ceremony was nothing but to impress on the King and the people that the kingdom belonged to God Indra and that Shivaji as His and their representative had been ordained to rule and protect it. Shivaji in turn accepted to serve and protect the kingdom and the subjects with all the fatherly care and kindness. Although Oxindon could not be expected to understand all the implications of the ceremonious incantations in Sanskrit, he gave fairly a broader view of the spirit with which the whole ceremony was being performed. He wrote "that when the Rajah was crowned he would act more like a king by taking care of his subjects and endeavouring to advance trade and commerce . . .".

Shivaji was known for his characteristic simplicity both on the battlefield and at home, and it is no wonder if the coronation celebrations, though of great religious and social importance, were also performed with the same simplicity and not with much pomp or grandeur. He did not allow his great bereavement on account of his wife's death to defer arrangements for the ceremony, but maintained the same calmness of mind as he did at the time of the Afzal Khan event just after the death of his first much beloved wife at Pratapagad. Shivaji never allowed his personal considerations to make the cause of the nation suffer. He was well aware of the great national importance and of the far reaching effects on the public at large, if the ceremony was performed under the personal direction of Gagabhatta himself. Shivaji's prime objective in the performance of this ceremony was to ensure internal security rather than publicity of his sway abroad. No

outside state or gentry was either informed or invited to attend, so much so that even Kutbshah was not aware that Shivaji was a crowned king for some three years more.* But at the same time, Shivaji's widespread invitation to the learned Brahmins was well-responded to and many more than thousand Brahmins were gathered on and at the foot of Raigad. These Brahmins—the intellectual element of the country—carried the message of this very important event far and wide, and perhaps with more effectiveness and force. The benefits derived by the state and the people were the internal security and freedom to all castes and creeds to exercise their own modes and manners of life. The power to administer justice was a great weapon to stabilise the country. No sooner had he been consecrated, Shivaji issued orders in his own name allowing all castes and creeds to follow their own practices, whether current or lapsed, according to the Codes of Law, thus expecting higher level of the religious and social order in the Hindavi Swarajya. This move was greatly cherished by a large majority of the people. Again, Shivaji used his power, so acquired, to combat against the efforts of the Christian Missionaries for conversions. By Shivaji's order reconversions of all such persons as were forcibly converted and desired to return to the Hindu fold became possible. This naturally made the Missionaries wary about their efforts and reluctant to spend money on men whose willingness to join their fold seemed hazy. Thus, his power to exercise guidance and direction in the religious and social affairs of the country proved considerably progressive and more in the interest of the integrity of religious and social life than what could have been expected from the moral control of the orthodox section of the society. In fact, their one-sided rigidity had proved fatal to the growth and strength of the Hindu power or of their religion or social life.

* No. 539, p. 350, E.R.S.

Another very important outcome of the Rajabhi-sheka ceremony was that all grounds of equality in the status of Shivaji's family line with those of other Maratha families and relations were lost. The special recognition accorded to the Bhonsla family as the only kingly line of the Hindavi Swarajya could not later be brought down to the level of competition.

One more feature of the ceremony, which needs particular emphasis, was Shivaji's consent to undergo a penance for any sin in any action involving the death of women, children, etc. Shivaji was quite well known for his great tolerance and especially for his treatment to women and children. Kafi Khan, who hated Shivaji for his being an enemy of Aurangzeb, had even to accept that : ". . . but he was enjoining his people strictly not to extend the hand of injury towards the Mosques, Koran and Bible and the women's reputation. . . . whenever he was getting the Koran or Holy Bible by plunder, he used to take it with great honour and reverence and hand it over to his Muslim or Christian servants Seva allowed his people never to injure the reputation of even one woman, whether Muslim or Hindu or whether prisoner or not, or even to throw eyes at them badly, but he used to command them to take care of those women safely until their heirs come. . . .".* To undergo a penance for what he was very scrupulously careful about was to impress on his people still more forcibly his great sentiment against ill-treatment to women and children in any circumstances. It was just the other extreme of what was current under the Muslim and other powers in India.

The high morale maintained by the Bhonsla kings especially of the 17th century was really the very great uniting force of the Hindavi Sawrajya of the time. In all their struggles for the consolidation of the local

Kafi Khan's M.L.U., Ms. translation, MacKenzie Collection, India Office, pp. 21-23.

people for freeing the country from the foreign oppressive religious element, the Coronation of Shivaji (Shivarajabhisheka) was the crowning incident in the history of Shivaji and his times. which alone was responsible for the creation of a very powerful instrument, through which all the moral force and sentiment of the succeeding generations could be got concentrated on the central objective of the Hindavi Swarajya.

गागाभट्टकृत-

राजाभिषेकप्रयोगः ।

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

[इन्द्रवज्रा]

नत्वा गणेशं शिवशारदे च
मूलं समालोच्य च विष्णुधर्मम् ।
राजाभिषेकस्य महाप्रयोगं
विश्वेश्वरो दैनकरिस्तनोति ॥ १ ॥

स चाभिषेको द्विविधः । प्रथमाभिषेको सांवत्सरिकश्चेति । तत्रादे पुरोहितादिना कृतं ।
राजा प्रथमाभिषेके रथसिंहासनासिञ्चत्रामरध्वजगजवाजीवलालंकारसांवत्सर-
चिकित्सकपुरोहितादीन्पुत्रयुक्तादिनोपयोजयेदिति गोपथब्राह्मणात्^१ । तत्राद्वौ
पुरोहितवरणं ।

तस्माद्गुरुं वेदरहस्यं युक्तं
चतुर्विंश्ठौ कर्मणि चाप्रमत्तम् ।
शांतं च दांतं च जिर्तेद्रियं च
कुर्याद्विजेद्रं प्रियदर्शनं च ॥ २ ॥

इति गोपथब्राह्मणात् । वरणोत्तरं च कर्तव्यं च तत्रैवोक्तं । मधुपर्कावेन सर्वार्थं संपाद्य
दक्षिणां दद्यात् । कोटिमध्यात्तृतीयं भागं यथा भूमिप्रमाणेन वा हस्त्यक्ष्यनरयानान्
दिव्यमाभरणमातपत्रहिरण्यं क्षिति गोधनं धान्यं रत्नादिकं च गुरवे दद्यात् । अनया
तुष्यतेर्ति । ततो विनायकशांतिं कृत्वा मंडपं कुंडं च विधाय ग्रहमत्वेन्द्रीशांतिश्च

१. "Gopatha-Brahmana of the Atharva Veda", edited by Rajendra Lal Mitra and Harashchandra Vidyabhushan, Collection of Bibliotheca Indica.

कारयेत् आथर्वणसदृ उक्तं । विष्णुधर्मोत्तरे^२ तु । विनायकशांतिर्नोक्ता । राजा-
भिषेककालो विधिश्च वसिष्ठसंहितायाः^३ ।

आधानजन्मेशदशाधिनाथ-

रवीदुभौमेज्यसितेः बलस्यैः ।

उक्त्वा हि दोषादिविवर्जितेषु

धराधिपानामभिषेक इष्टः ॥ ३ ॥

मूलत्रिकोणस्वप्रहोष्मित्र-

ग्रहस्थितैर्वाऽपि तदंशसंस्थितैः ।

शुभे विलम्बे सततं प्रहेद्वा

दिशंति लक्ष्मीं विपुलां च कीर्तिम् ॥ ४ ॥

स्वनीचर्वैरिग्रहादिगैर्वा

हास्तंगतर्वक्षमुपागतैर्वा ।

पापोदये शोकभयं त्वकीर्ति

दिशंति राजां भृशमंबराटाः ॥ ५ ॥

शीर्षोदये चोपचये प्रह वा

स्वजन्मलग्ना [दथ लग्न] गेऽपि ।

शुभग्रहैर्युक्तनिरीक्षिते वा

पदं स्थिरं स्यात् सततं च राजां ॥ ६ ॥

रिका स्वमायां बुधभौमवार-

विवर्जिते वारदिनेषु चैव ।

खले दिने ऋक्षनिशीशयोऽम्

न नैधने भे त्वभिषेक इष्टः ॥ ७ ॥

पापग्रहैः स्वांत्यगतैश्च निःस्वो

रोगी विलम्बोपगतैर्भवेत्सः ॥

पदच्युतः सप्तवतुर्थसंस्थैः ।

पुत्रास्थितैः सर्वसुखैर्विहीनः ॥ ८ ॥

भ्रष्टोत्सुकः कर्मगतैरनायुः

मृत्युस्थितैर्वर्यियुतैश्च पार्थेः ।

२. ‘श्रीविष्णुधर्मोत्तर’, श्रीब्यंकटेश्वर स्टीम प्रेस, (भाग दोन) मुंबई,
१९१२ इ.

३. “श्रीब्रह्मिष्वद्ववसिष्ठविरचिता ‘वसिष्ठसंहिता’”, edited by Ganga-
vishnu Shrikrishnadas and published by Laxmivyankateshwari Press,
Bombay, 1915.

लग्नव्ययाष्टारिगतः शशांकः
 क्षितीश्वरं हन्ति तदा बली चेत् ॥ ९ ॥
 केद्रत्रिकोणत्रिघनाय सौम्यैः
 त्रिषष्ठुलाभारिगतैश्च पापैः ।
षष्ठाष्टुलग्नव्ययवर्जितेन
 चंद्रेण राजां शुभदोऽभिषेकः ॥ १० ॥
 यस्याभिषेके पुरुहृतमंत्री
 लग्ने त्रिकोणे यदि वा भवेत्सः ।
 षष्ठे कुजः कर्मगतश्च शुक्रः
 स मोदते विक्रमाज्यलक्ष्म्या ॥ ११ ॥
 दुष्क्षिक्यलाभारिगतैर्धिनाऽर्के-
 स्वस्थेऽमरेज्ये यदि अधुगे ते ।
 यस्यात्र योगे क्रियते ऽभिषेक-
 श्विरायुषस्त्वस्य पदं स्थिरं स्यात् ॥ १२ ॥

[अनुष्ठुभ]

शुभेषु चंद्रयोगेषु स्वयोगेषु शुभेषु च ।
 राजयोगेषु यो राजा ह्यभिषिकः क्षितीश्वरः ॥ १३ ॥
 प्राग्भागे मंदिरस्याथ गोमयेन तु कारयेत् ।
 मंडलं चतुरब्दं तद्वर्णकैः समलङ्घतम् ॥ १४ ॥
 तत्र भद्रासनं सम्यग् अर्चयेत्सुमनोद्दरम् ।
 गंगातोयसुसंपूर्णस्वर्णं कुभोदकैः सह ॥ १५ ॥
 दिग्विदिक्षु स्थितैः शुक्रं गंधमाल्यांवरार्चितैः ।
 शतीषधीमूलैहेमरत्नसद्विजपल्लवैः ॥ १६ ॥
 मृत्तिका वृष्टश्रृंगं च गजदंतं सुरोचनम् ।
 उत्पलं पश्चकं पश्च मुस्तरेणुककुमम् ॥ १७ ॥
 राजसर्षपमुस्तं च देवदारुसमान्वितैः ।
 देवस्य त्वैति^५ मंत्रेण आयुःपुष्टियशस्करैः ॥ १८ ॥
 आङ्गिलगैर्वेदमत्रैश्च शुभलग्ने शुभान्विते ।

४. 'देवस्य त्वा०-ऐ. ब्रा. ३-३७ आनदाश्रम ग्रंथावलिः; ऐतरेय ब्राह्मण' भा. २, पृ. ११३; यजु. १-१०, सात. यजु. पृ. २; वा. य. १-२४; ५-२२; इ.

५. 'आङ्गिलगै०'= 'आपो हि ष्टा०'=क्र. १०-९-१; साम. १८३७; अथर्व १-५-१; वा. य. ११-५०; ३६-१४; तै. सं. ४-१-५-१; ५-६-१-४; ७-४-१९-४; तै. आ. ४-४२-४; १०-१-११; नि. ९-२७.

भद्रासने स नृपतिरभिषेकं च कर्तयेत् ॥ १९ ॥
 नीराजनं च कर्तव्यं शंखवादित्रनिःस्वनैः ।
 आशिषो^१ वाचनं^२ हृत्वा पूजयेत् सुरान्पितृन् ॥ २० ॥
 आयुधानि पदं विप्रान् गंध [द्वारा]^३ दिनार्चयेत् ।
 शुक्रमाल्यांबरधृतः प्राञ्छुलस्य महीपतेः ॥ २१ ॥
 पट्टं शिरासि बधीयात् सिंहासनगतस्य च ।
 विप्रेभ्यो दक्षिणां दद्यात् मानयेन्मंत्रपूर्वकम् ॥ २२ ॥
 व्रूपात्प्रत्यङ्गुखो राजा नमामि त्वां धरेति च ।
 प्राच्यां मामभिषिंचंतु वसवस्तेजसे श्रियै ॥ २३ ॥
 याम्यायामभिषिंचंतु मां रुद्रा विजयाय च ।
 आदित्यास्त्वभिषिंचंतु प्रतीच्यां दिशि बृद्धये ॥ २४ ॥
 विश्वेदेवास्तथोदीच्यां अभिषिंचंतु तुष्टये ।
 दिग्नीशास्त्वभिषिंचंतु मां सदा विजयाय च ॥ २५ ॥
 साम्राज्यमिति मंत्रेण राजानं सम्यगर्वयेत् ।
 व्याघ्रचर्मण्यथासीनं नवालंकारभूषितम् ॥ २६ ॥
 छत्रचामरसंयुक्तं राजचिन्हसमन्वितम् ।
 पुरोहितश्च जुहुयात्सावित्र्याऽप्नौ प्रयत्नतः ॥ २७ ॥
 उदुंबरसमिद्धिश्च आज्येनाष्टोत्तरं शतम् ।
 विद्वत्पुरोहितामात्यवृद्धं धुसमन्वितैः ॥ २८ ॥
 तदा संचित्य सप्तांगं प्रजा धर्मेण पालयेत् ।
 एवं यः कुरुते सम्यक् स राजा वर्द्धते चिरम् ॥ २९ ॥
 अथ विष्णुधर्मोत्तरोत्तो^४ राजाभिषेकः । हेमाद्रौ^५ ।

६. ‘आशिषो’—आशिषः—एताः सत्या०—पृ. २१ वर हा मंत्र आला आहे. तेथें पाहाणे.

७. या ग्रंथांत मंत्रांना स्वर दिले नाहीत. मुळांत ते कोठें कोठें आहेत. हा ग्रंथ ऐतिहासिक साहित्य म्हणून छापीत असल्यानें स्वरांची आवश्यकता नाही. मात्र जितके मिळाले तितक्या मंत्रांचे वेदांतील संदर्भ दिले आहेत.

८. ‘गंधद्वारा०’—ऋ. श्रीसूक्तं ८, सात० ऋ., पृ. ७७३, ऋचा १.

९. वरील क्र. ३ ते २९ म्हणजे ‘वसिष्ठसंहिते’तील ३३ व्या राजाभिषेकाध्यायाचे क्र. १ ते २७ श्लोक.

१०. क्र. २ पहा.

११. “हेमाद्रौ—चतुर्वर्गचिन्तामणि ।” श्रीहिमाद्रिणा विरचितम्, श्रीभारत चंद्र शिरोमणिना संशोधितम्, published by the Asiatic Society, Calcutta, 1930.

अथ संभूतसंभारो राहस्सांवत्सरस्तथा ।
 कालेऽभिषेचनं कुर्यात् कालं कथयाम्यहम् ॥ ३० ॥
 मृते राजनि कालस्य नियमोऽश्र विधीयते ।
 तत्रास्य स्नपनं कार्यं विधिवत्तिलसर्वपैः ॥ ३१ ॥
 घोषयित्वा जयं चास्य सांवत्सरपुरोहितैः ।
 अन्यासनोपविष्टस्य दर्शयेत् जनं शनैः ॥ ३२ ॥
 सम्मानयित्वा स्वजनं मुक्त्वा बंधनगांस्तथा ।
 अभयं घोषयित्वा तु कालाकांक्षी तथा भवेत् ॥ ३३ ॥
 नाभिषेच्यो नृपञ्चैत्रे नाधिमासे च भार्गव ।
 न प्रसुते^१ तथा विष्णौ विशेषात्प्रावृषि द्विज ॥ ३४ ॥
 न च भौमदिने रामं चतुर्थ्यां च तथैव च ।
 नवम्यां नाभिषेकव्यश्चतुर्दश्यां च भार्गव ॥ ३५ ॥
 ध्रुवाणि वैष्णवं शाकं हस्तपुष्यौ तथैव च ।
 नक्षत्राणि प्रशस्यन्ते भूमिपालाभिषेचने ॥ ३६ ॥
 नागं चतुष्पदं विष्णिं किंतु शकुनिं तथा ।
 करणानि न शस्यंते व्यतीपातदिनं तथा ॥ ३७ ॥
 नक्षत्रमुल्काभिहतमुत्तराभिहतं च यत् ।
 सोमसूर्यकुजाकांतं परिविष्टं च भार्गव ॥ ३८ ॥
 मुहूर्ताश्चोकनक्षत्राः सतां मानहितप्रदाः ।
 कुजहोरास्तथानिष्ठा सर्वत्र कुलिकस्तथा ॥ ३९ ॥
 वृशोऽथ कीटसिंहौ च कुंभो लग्नश्च शस्यते ।
 पतेषां जन्मलक्ष्मा [भ्यां यः] स्यादुपचयस्थितः ॥ ४० ॥
 तारा द्वितीया पष्टी च चतुर्थी चाष्टमी तथा ।
 नवमी च तथा शस्ता अनुकूलश्च चंद्रमाः ॥ ४१ ॥
 पापाश्चोपचयस्थाने शस्तो लग्ने दिवाकरः ।
 सौम्याः केद्रगता लक्ष्मा� शुभाञ्जैव त्रिकोणगाः ॥ ४२ ॥

[इंद्रवत्रा]

लग्ने नवांशाः क्षितिजस्य वर्ज्यो
 वर्गस्तथा तस्य महानुभावः ।
 सूर्यस्य वर्गः सकलः प्रशस्तो
 राजाभिषेके सप्रहो नृपाणाम् ॥ ४३ ॥^{१३}

१२. प्रसुतिकाल=विष्णुशयनं (आषाढ शुद्ध ११शी शयनी) ते विष्णु प्रबोधः
 (कार्तिक शुद्ध ११ शी, प्रबोधिनी) ।

[अनुष्ठान]

कार्या पौरंदरीशांतिः प्रागेवास्य पुरोधसा ।

[ग्रासेऽभिषेकविद्वसे सोपवासः पुरोहितः ॥] ४४ ॥

सोष्णीषः श्वेतवसनः सितचंदनभूषितः ।

सितमाल्योपवीतश्च सर्वाभरणभूषितः ॥ ४५ ॥

वेदिमुह्निष्वय मंत्रेण कृत्वा च विधिवस्तः ।

शुद्धयादैषवान्मन्त्रांस्तथा शाकान्विचक्षणः ॥ ४६ ॥

सावित्र्यान्वैश्वदेवांश्च सौम्यां च विधिवस्तः ।

शर्मवर्मगणं चैव तथा स्वस्त्ययनं गणम् ॥ ४७ ॥

आयुष्यमभयं चैव तथा चैवापराजितम् ।

आशुः । आशुः शिशानः^{१३} इति सूक्तं । शर्मगणः क्षर्मवर्मी गण इत्यादि आथर्वणे प्रसिद्धः । स्वस्त्ययना^{१४} पुष्पत्रयापराजितगणा अपि । तत्रैव प्रसिद्धाः ।

संपातवंतं कलशं तथा कुर्याच्च काञ्छनम् ॥ ४८ ॥^{१५}

स्नानं समारभेदात्रो होमकाले पुरोहितः ।

आदौ तु स्वेच्छया स्नातः पुनः मृद्धिः समारभेत् ॥ ४९ ॥

पर्वताग्रसृदा तावन्मूर्धानं शोधयेचृपः ।

वल्मिकाग्रसृदा कणां वदनं चैव शिवालयात् ॥ ५० ॥

इद्रालयसृदा ग्रीवां हृदयं तु नृपाजिरात् ।

करिदंतोधृतसृदा दक्षिणं तु तथा भुजम् ॥ ५१ ॥

वृषभृंगोधृतसृदा वामं चैव तथा भुजम् ॥ ५२ ॥

सरोसृदा तथा पृष्ठं चोदरं संगमान्मृदा ।

नदीकूलदद्यसृदा पार्श्वसंशोधयेत्सदा ॥ ५३ ॥

१३. क्रमांक ३० ते ४३ = श्लोक १ ते १४, अध्याय १८ वा, ‘अभिषेककाल-निर्णय,’ खंड २ रा, “धर्मोत्तर” (टीप क्र. ३), पृ. १८०.

१४. ‘आशुः शिशानः०’—ऋ. १०-१०३-१/१३; साम. १८४९ ते १८५९ व १८६१-१८६२; अथर्व० १९-१३-२/११; वा. य. १७-३३; तै. सं. ४-६-४-१; नि. १-१५; सात. ऋ., पृ. ७२०-२१; साम., पृ. १९७-८; अथर्व., पृ. ३६७.

१५. ‘स्वस्त्ययना०’—ऋ. ४-३-७, परि. ७-१/२; सात. ऋ., पृ. ७७२-७३, अथर्व० १-२७-१/४; सात. अथर्व ११-[चार ऋचा].

१६. श्लोक क्र. ४४ ते ४८= श्लोक क्र. १ ते ५, १९ वा अध्याय, ‘पुरंधरशांति’, दुसरा खंड, “धर्मोत्तर” (टीप क्र. २), पृ. १८०.

वेमद्वारमृदा राजः कटिशौचं विधियते ।
 गजस्थानासैवोरु गोस्थानाज्ञानुनी तथा ॥ ५४ ॥
 अश्वस्थानासथा जंघे राजा संशोधयेदुधः ।
 रथचक्रोधृतमृदा तथैव चरणद्वयम् ॥ ५५ ॥
 मृत्स्नातः स्वपनीयः स्यात्पञ्चगव्यजलेन तु ।
 ततो भद्रासनगतं मुख्यामात्यचतुष्यम् ॥ ५६ ॥
 वर्णप्रधानं भूपालमभिर्षिचेद्यथाविधि ।
 पूर्वतो हेमकुंभेन घृतपूर्णेन वाढवः ॥ ५७ ॥

वाढवो ब्राह्मणः

दक्षिणो क्षीरपूर्णेन रौप्यकुंभेन वाढजः [क्षत्रियः] ।
 दध्ना च ताम्रकुंभेन वैश्यः पञ्चिमतो द्विजः ॥ ५८ ॥
 माहेयेन जलेनोदकशूद्रामात्योऽभिषेचयेत् ।
 ततोऽभिषेकं नृपतेर्बहूचप्रवरो द्विजः ॥ ५९ ॥
 कुर्वीत मधुना राम च्छंदोगश्च कुशोदकैः ।
 संपातवंतं कलशं तथा नुत्वा पुरोहितः ॥ ६० ॥
 विधाय वन्हिरक्षां तु सदस्ये तु यथाविधि ।
 राजसूयाभिषेके तु ये मंत्राः परिकीर्तिताः ॥ ६१ ॥
 अनुक्त समुच्चयार्थश्चकारः । आजिं धावनसोनशौयाख्यानविदेवनादीनां संग्रहः ।

तैस्तु दद्यान्महाभागो ब्राह्मणानां स्वनेन तु ।
 ततः पुरोहितो गच्छेद्विमूलं तदैव तु ॥ ६२ ॥
 विभूषितं तु राजानं सर्वतोभद्र आसने ।
 शतछिद्वेण पात्रेण सौबर्णेन यथाविधि ॥ ६३ ॥
 अभिर्षिचती धर्मशः [यजुर्] सम्यग्वेद विशारदः ।
 या औषधीरौषधीभिः^१ सर्वाभिः सुसमाहितः ॥ ६४ ॥
 रथे [अक्षेति] तिष्ठेति^२ गंधैश्च अब्रह्मन्ब्रह्मणेति^३ च ।
 वीजैः पुर्वैः तथा स्तानं रामपुष्पवतीति^४ च ॥ ६५ ॥

१७. 'या औषधिं'—ऋ. १०-१७-१, १८, १९; यजु. १२-१३/१७;
सात. ऋ., पृ. ७१४-५; यजु., पृ. ५६.

१८. 'रथे (अक्षेति) तिष्ठेति०'—ऋ. ६-७०-६; यजु. २९-४३; सात.
ऋ., पृ. ३९१; यजु., पृ. १४१; तै. सं. ४-६-६-२; नि. ९-१६—एक ऋचा.

१९. 'आब्रह्मन्ब्रह्मणो०'—यजु. २२-२२, सात. यजु. पृ. ११४; एक ऋचा.

२०. 'पुष्पवती०'—ऋ. १०-१७-३; अथर्व. ८-७-२७; सात. ऋ.,
पृ. ७१४, अथर्व., पृ. १८८; वा. य. १२-७७; तै. सं. ४-२-६-१—एक ऋचा.

२१. 'ये देवाः पुरस्ततः'—यजु. ९-३६; सात. यजु., पृ. ३८; श्रीतद्वन्द्व
१८-९-११-एक अचा.

राजा वैवार्चयेत्सत्र सांबत्सरपुरोहितौ ।
 मधुपर्केण धर्मस्तस्तस्तस्य सदैव हि ॥ ८१ ॥
 पट्टवंधं प्रकुर्वीत [मुकुटस्य च वंधनम् ।
 ततः स बद्धमुकुटः काले पूर्वं मयेरितम् ॥ ८२ ॥
 परार्थास्तरणोपेते पंचवर्मांशरच्छेदे ।
 भ्रुवा द्यौ^{३२} इति मंत्रेण] सोपवेश्य पुरोधसा ॥ ८३ ॥
 वृषस्य वृषदंशस्य द्विपिनश्च भृगूतम् ।
 तेषामुपरि सिंहस्य व्याघ्रस्य च ततः परम् ॥ ८४ ॥
 तत्रोपविष्टस्य तदा प्रतिहारः प्रदर्शयेत् ।
 अमात्यांश्च तथा पौराणेगमांश्च पणस्तदा ॥ ८५ ॥
 तथा प्रकृतयश्चान्या यथावदनुपूर्वशः ।
 ततोऽप्रहारखेश्च तुरंगकनकोच्चमैः ॥ ८६ ॥
 गोजाविभद्रानैश्च सांबत्सरपुरोहितौ ।
 पूजायित्वा ततः पञ्चात्पूजयेद्ब्राह्मणोच्चयम् ॥ ८७ ॥
 अलेनैव विधानेन येन राजाभिषेचितः ।
 ततस्सदस्यान्संपूज्य सांबत्सरपुरोधसः ॥ ८८ ॥
 ततो ब्राह्मणमुख्यानां पूजनं तु समाचरेत् ।
 गोवर्खतिलरुप्याभफलकांचनगोरसैः ॥ ८९ ॥
 मोदकैः श्वेतपुण्ड्रैश्च महादानैश्च सुव्रत ।
 मंगलालंभनं कृत्वा गृहीत्वा सशरं धनुः ॥ ९० ॥
 वर्हिं प्रदक्षिणं कृत्वा प्रणिपत्य तथा गुरुन् ।
 पृष्ठतो वृषमालभ्य गां सवत्सां च पार्थिव ॥ ९१ ॥
 पूजयित्वा च तुरंगं मंत्रितं चाभिषेचितम् ।
 तत्रारह्य ततो दानं पूजयेषाभिषेचितम् ॥ ९२ ॥
 मंत्रितं दक्षिणे कर्णे स्वयं दैवविदा ततः ।
 आरहा राजमार्गेण स्वपुरं च ततो भ्रमेत् ॥ ९३ ॥
 मुख्यामात्यैश्च सामृतैः सांबत्सरपुरोहितैः ।
 सहितः कुंजराकृदैरभिगच्छेष्व देवताः ॥ ९४ ॥

३२. ‘भ्रुवा द्यौ’—ऋ. १०—१७३—४; सात. क्र. पु. ७६.६८.

तासां संपूजनं कृत्वा नगरे या निवेशिता ।
 प्रविशेत गृहं राजा प्रहृष्टनरत्वाहनः ॥ १५ ॥
 दानमानादिसत्कारैः शुद्धीयात्प्रहृतीस्ततः ॥ १६ ॥

[उपजाति]

संपूजितास्तास्तु विसर्जयित्वा
 स्वके गृहे स्यान्सुदितो महात्मा ।
 विधानमतत्समवाप्य राजा
 कृत्स्नां च धार्मी वशागां निदध्यात् ॥ १७ ॥^{२३}

अत्र च आर्थर्वणोक्तप्रधानमात्रप्रहणेऽपि ऐंद्रीशां[त्या]दौ अभिग्रतिष्ठापनास्विष्ट-
 कृतादिपूर्वोत्तरांगानि स्वशाखीयान्येव काम्यकर्माणं इव । प्रधानमात्रप्रहणेन
 विधिश्चारितार्थ्यात् । किञ्चिदाथर्वणपरिदिष्टे^{२४} अर्थेंद्रीशांति व्याख्यास्यामः इत्यु-
 पकम्य विनायकस्तपनइशानबलिग्रहनक्षत्रयागनैऋतबलीनुकृत्वा ऐंद्रीशांतिरुकृत्वा ।
 तेनाधिकाराख्यप्रकारेण विनायकस्तपनादीनार्मैंद्रीशांत्यंगत्वमनगम्यते । अतः कार्या-
 पौरंदरीशांतिरिति विष्णुधर्मे । सा पौरंदरीशांतिप्रहणं विनायकशांति कृत्वा ऐंद्रीशांतिः
 कार्येत्याथर्वणसूत्रे तु^{२५} याशवल्क्यस्मृतिविहितविनायकशांतिरभिषेकांगत्वांगत्वेन
 विधीयते । तेन विनायकशांतिविनायकस्तपनयोः समुच्चयो युक्तः केचिच्चु कार्या
 पौरंदरीशांतिरितिरुत्यमेव प्रधानमात्रप्रहणेन विनायकस्तपनादिते छांति । तत्सांग
 ऐंद्रीशांतिविधानाच्चित्यं । एतत्सर्वं प्रयोग उक्तः ।

२३. श्लोक क्र. ४८ ते १७=श्लोक १ ते ४७, अध्याय एकविसावा, 'राजाभिषेक-
 विधिः, ' खंड दुसरा, "विष्णुधर्मोत्तर" (टीप ३), पृ. १८०.

२४. 'The Parisisthas of the Atharvaveda', edited by George Malivelee Boling and Julius von Negel, Vol. I, Pts. I-III, Leipzig, 1909.

२५. श्रीमद्योगीधर महर्षि याशवल्क्यप्रणीता 'याशवल्क्यस्मृति', १५ वी आवृत्ति,
 निर्णयसागर प्रेस, मुम्बई, १९४९. पृ. १७-१२४.

प्रथमेऽहनि

[ज्येष्ठ शु. ६ शनिवार शके १५९६ : ३० मे १६७४]

काले राजा देशकालौ संकीर्त्य । मम प्रजापरिपालनाधिकारिसिद्धिदारा
परमेश्वरप्रीत्यर्थं साम्राज्यादिफलप्राप्त्यर्थं गणेशापूजनं तदंगत्वेन ब्राह्मणैः पुण्याहवाचनं
मातृकावसोद्वारापूजनं नांदीश्रादं पुरोहितवरणादिकं च करिष्ये ॥ इति संकल्प्य ।
[अनुष्टुभु]

हे हेरंब त्वमे होहि अंबिकात्यंबकात्मजभ् ।
सिद्धिरिद्धियुतत्यक्षं सर्वलोकपितः प्रभो ॥ ९८ ॥
नागास्त्य नागहार त्वं गणनाथ चतुर्भुज ।
भूषणैः स्वायुधैर्दिव्यैः पाशांकुशपरस्वदैः ॥ ९९ ॥
आवाहयामि पूजार्थं रक्षार्थं च मम क्रतोः ।
इहागच्छ गृहण त्वं पूजां रक्ष च मे क्रतुः ॥ १०० ॥
इत्यावाह्य षोडशोपचारैर्गंधादिपंचोपचारैर्वा संपूज्य पुष्पफलयुतमर्घ्यमादाय ।

रक्ष रक्ष गणाध्यक्षं मम त्रैलोक्यनायक ।
भक्तानामभयं कर्ता आता भव भवार्णवात् ॥ १०१ ॥
है मातरकृपासिंधो षाप्मातुराग्रजप्रभो ।
वरद त्वं वरं देहि वाञ्छितं वाञ्छितार्थद ॥ १०२ ॥
गृहणार्घ्यमिदं देव सर्वदेव नमस्कृत ।
अनेन फलदानेन फलदो भव मे प्रभो ॥ १०३ ॥
इत्यर्थं दत्ता प्रार्थयेत् ।

[वसंततिलङ्का]

विश्वेश्वराय वरदाय सुराधिपाय
लंशोदराय सकलाय जगद्विताय ।

नागाननाथ सितसर्पविभूषणाय
 गौरीसुताय गणनाथ नमो नमस्ते ॥ १०४ ॥
 भक्तार्तनाशनपराय गणेश्वराय
 सर्वेश्वराय शुभदाय सुरेश्वराय ।
 विद्याधराय विकटाय च वामनाय
 भक्तप्रसन्नवरदाय नमो नमस्ते ॥ १०५ ॥

[अनुष्टुभ]

[नमस्ते] ब्रह्मरूपाय विष्णुरूपाय ते नमः ।
 नमस्ते रुद्ररूपाय करिरूपाय ते नमः ॥ १०६ ॥
 वक्तुंड [महाकाय सूर्यकोटिसमग्रम्] ।
 निर्विनं कुरु मे देव सर्वकार्येषु सर्वदा ॥ १०७ ॥

ततो दक्षिणोत्तरयोः कलशौ संस्थाप्य गंधूर्वपल्लवहेमरत्नानि प्रक्षिप्य तन्मुखयोः पूर्णपात्रे संस्थाप्य ।

पाशाहस्तं च वरुणं अर्णवं संप्रतिमीश्वरम् ।
 आवाहयामि यज्ञस्मिन् पूजेयं प्रतिगृह्यताम् ॥ १०८ ॥

इति वरुणमावाह्य पूजयित्वा कलशस्य मुखे विष्णुरिति^{२६} मत्रैः । मातृदेवो भव । पितृदेवो भव । आचार्यदेवो भव ॥ इति कलशं संप्रार्थ्य । ततः अवनिकृतजानु-मंडलः कमलमुकुलसद्शमंजलिं शिरस्याध्याय दक्षिणेन पाणिना सुवर्णपूर्णकलशं धारयित्वा आशिषेऽप्रार्थयन्ते ।

एताः सत्या आशिषः संतु । दीर्घा नागा नद्यो गिरयस्तीणि विष्णुपदानि च तेनायुः प्रमाणेन पुण्यादृं शीर्घमायुरस्तु । शिवा आपः संतु । सौमनस्यमस्तु । अक्षतं चारिष्ठं चास्तु । गंधाः पांतु । सुमांगल्यं चास्तु । अक्षताः पांतु । आयुष्यमस्तु । पुष्पाणि पांतु । सौश्रियमस्तु । तांबुलानि पांतु । ऐश्वर्यमस्तु । दक्षिणाः पांतु । बहुदेवं चास्तु ॥^{२७}

२६. (१) 'कलशस्य मुखे०,' (२) 'कुक्षी तु सागरा०,' (३) 'अंगैश्च सहिता०,' (४) 'आयांतु देवपूजार्थ०,' (५) 'गंगे च यमुने०,' —पांच ऋचा एकंदर; श्ल. ब्रह्मकर्म, पृ. १७.

२७. 'एताः सत्या'—आश्वलायन सूत्राणि २-४-१३, Bloom.

इति विप्रान् प्रार्थ्यं संपूज्य । भवद्विरुद्धातः पुण्यं पुण्याहं वाचयिष्ये^३ । वाच्यता-
मित्युक्तः ।

मा विन्ने मा च मे पापं मा संतु परिपंथिनः
सौम्या भवंतु सुखिनः सर्वलोकाः सुखावहाः ॥ १०९ ॥

इत्युक्ता विप्रास्तुका वक्ष्यमाणश्लोकाः पठेयुः ।

करोतु स्वस्ति मे ब्रह्मा स्वस्ति आपि द्विजातयः ।
सरीसूपाश्च ते श्रेष्ठास्तेभ्यस्ते स्वस्ति सर्वदा ॥ ११० ॥

ययातिनहुषश्चैव धुंधुमारो भगीरथः ।

तुभ्यं राजर्षये सर्वे स्वस्ति कुर्वतु नित्यशः ॥ १११ ॥

स्वाहा स्वधा शची चैव लक्ष्मीश्चैव अरुंधती ।

[] कुरुतां स्वस्ति ते सदा ॥ ११२ ॥

असितो देवलो व्यासः विश्वामित्रांगिरास्तथा ।

बसिष्ठः कद्यपश्चैव स्वस्ति कुर्वतु ते सदा ॥ ११३ ॥

धातार्यमा च लोकेशा दिशश्च सदिग्निश्वरा ।

तुभ्यं स्वस्ति प्रयच्छन्तु कार्तिकेयश्च षण्मुखः ॥ ११४ ॥

विवस्वान् भगवान् स्वस्ति करोतु तव सर्वदा ।

दिग्गजाश्चैव चत्वारः क्षितिश्च गगनं ग्रहाः ॥ ११५ ॥

शोषश्च पश्चगश्चेष्टुः स्वस्ति तुभ्यं प्रयच्छतु ।

स्वस्तिस्तेऽस्तु द्विपादेभ्यः चतुष्णादेभ्य पव च ॥ ११६ ॥

स्वस्त्यस्त्वपादकेभ्यश्च सर्वैभ्यः स्वस्ति ते सदा ॥ ११७ ॥

ततः कर्ता: मनः समाधीयतां । समाहितमनसः स्मः । प्रसीदतु भवंतः । प्रसन्नाः
स्मः । ततः कर्ता वक्ष्यमाणमन्त्रैः जलं पात्रे दद्यात् ।

२८. “ ३५ । (१) ‘भद्रं कर्णेभिः०’—ऋ. १-८९-८, सात. ऋ. पृ. ६१;
साम. १८७४—सात. साम. पृ. १९९; वा. य. २५-२१; तै. आ. १-१-१;
(२) ‘द्रविणोदाऽ’—ऋ. १-९६-८; सात. ऋ. पृ. ६८; (३) ‘सविता
पश्चाऽ’—ऋ. १०-३६-१४, सात. ऋ. पृ. ६५७; (४) ‘नवो नवो भवति०’—
ऋ. १०-८५-१९, सात. ऋ. पृ. ६९७; अथर्व, ७-८१-२, १४-१-२४, सात.
अथर्व. पृ. १६७ व ३०६; तै. स. २-३-५-३; ४-१४-१; नि. ११-६; (५)
‘उच्चा दिवि०’—ऋ. १०-१०७-२; सात. ऋ. पृ. ७२४; (६) ‘आप उ दहु
जीवसै दीर्घयुत्वाय वर्चसे । (७) ‘यस्त्वा हृदा०’ आणि ‘यस्मै त्वं’—ऋ.
५-४-१०/११, सात. ऋ. पृ. २८२-३; तै. सं. १-४-४६-१; (८) ‘संत्वा
सिचामि प्रजामायुर्धनं च । =एकूण ऋच्या आठ.

शांतिरस्तु । पुष्टिरस्तु । तुष्टिरस्तु । वृद्धिरस्तु । अविज्ञमस्तु ।
 आयुष्यमस्तु । आरोग्यमस्तु । शिवं कर्मास्तु । कर्मसमृद्धिरस्तु ।
 शास्त्रसमृद्धिरस्तु । पुत्रसमृद्धिरस्तु । इष्टसंपदस्तु । अनिष्टनिरसन-
 मस्तु । यत्यापं तत्प्रतिहतमस्तु । यच्छ्रेयस्तदस्तु । उत्तरे कर्मण्य-
 विलमस्तु । उत्तरोत्तराः क्रियाः शुभाः शोभनाः संपदतां ।
 तिथिकरणमुहूर्तनक्षत्रसंपदस्तु । तिथिकरणमुहूर्तनक्षत्रग्रहलग्नाधि-
 देवताः प्रीयतां । तिथिकरणे मुहूर्ते नक्षत्रे सग्रहे सदैवते प्रीयतां ।
 दुर्गापांचाल्यौ प्रीयतां । अग्निपुरोगाविश्वेदेवाः प्रीयतां । इंद्रपुरोगा
 मरुद्वाणाः प्रीयतां । विष्णुपुरोगाः सर्वे देवाः प्रीयतां । ब्रह्मपुरोगाः
 सर्वे देवाः प्रीयतां । वसिष्ठपुरोगा ऋषिगणाः प्रीयतां । अद्यधती-
 पुरोगा एकपत्न्यः प्रीयतां । ब्रह्म च ब्राह्मणाभ्य प्रीयतां । श्रीसर-
 स्वत्वौ प्रीयतां । श्रद्धा मेधे प्रीयतां । भगवती कात्यायनी प्रीयतां ।
 भगवती माहेश्वरी प्रीयतां । भगवती पुष्टिकरी प्रीयतां । भगवती
 तुष्टिकरी प्रीयतां । भगवती वृद्धिकरी प्रीयतां । भगवती शुद्धिकरी
 प्रीयतां । भगवतौ विघ्नविनायकौ प्रीयतां । भगवान् स्वामी
 महासेनः सपल्नीकः ससुतः सर्वस्थानगतः प्रीयतां । हरिहरहिरण्य-
 गर्भाः प्रीयतां । हता ब्रह्मद्विषः । हताः परिपंथिनः । हता अश्व-
 कर्मणो विलकर्तारः । शत्रवः परामवं यांतु । शास्त्रं तु घोराणी ।
 शास्त्रं तु पापानि । शास्त्रं त्वीतयः । शुभानि वर्द्धतां । शिवा आपः
 संतु । शिवा ऋतवः संतु । शिवा अद्ययः संतु । शिवा ओषधयः
 संतु । शिवा आहुतयः संतु । शिवा वनस्पतयः संतु । अहोरात्रे
 शिवे स्यातां ॥

निकामे निकामेनः पर्जन्यो वर्षतु । फलिन्यो न ओषधयः पञ्चतां ।
 योगक्षेमो नः कल्पताम् ॥^{२९}

शुक्रांगारकमुधवृहस्पतिशनैश्चरराहुकेतुसोमसहिता आदित्य-
 पुरोगाः सर्वे ग्रहाः प्रीयतां । भगवान्नारायणः प्रीयतां ।
 भगवान्पर्जन्यः प्रीयतां । भगवान्स्वामी महासेनः प्रीयताम् ॥

२९. 'निकामे निकामेन०'—वा. य. २२-२३; तै. स. ७-५-१८-१;
 तै. ब्रा. २८-१३-३ —एक ऋचा।

पुण्याहकालान्वाचयिष्ये । वाच्यतां उद्ग्रातेव शकुने०,^{३०} यत्पुण्यं नक्षत्रं^{३१} । पुनानः सोमेति^{३२} सामव्राहणाः पठेयुः । ततो यजमानः ।

ब्राह्मणं पुण्यं महर्यज्ञ सूष्टुपूत्पादनकारकम् ।

देववृक्षोद्भवं नित्यं तत्पुण्याहं ब्रुवंतु नः ॥ ११८ ॥

ब्राहणा मम गृहे अस्य कर्मणः पुण्याहं भवतो ब्रुवंतु त्रिवर्देत् पुण्याहं इत्युत्तरं । स्वस्तिरिद्वि प्रपथे^{३३} ऋक् । अष्टौ देवा^{३४} यजुः । त्रातारमिद्रमिति^{३५} साम ब्राहणाः प्रति ।

स्वस्तिर्याचाविना शास्या पुण्यकल्याणवृद्धिदा ।

विनायकग्रिया नित्यं तां तां स्वस्तिं ब्रुवंतु नः ॥ ११९ ॥

ब्राहणा इत्यादि स्वस्ति भवतो ब्रुवंत्विति त्रिः । ॐ आयुष्मते स्वस्ति । ऋद्ध्याम स्तोमं^{३६} । ऋद्ध्यास्मह०^{३७} यजुः । कयानश्चित्रेति^{३८} साम ।

३०. 'उद्ग्रातेव शकुने०'—ऋ. २-४३-२; सात. ऋ. पृ. १८४, ऋचा १.

३१. 'यत्पुण्यं नक्षत्रं । तद्वद् कुर्वीतोपन्युषं । यदा वै सूर्यं उदेति अथ नक्षत्रं नैति । यावति तत्र सूर्योऽगच्छेत् । यत्र जघन्यं पश्येत् । तावति कुर्वीत यत्कारीस्यात् । पुण्याह एव कुरुते । तानि वा एतानि यम नक्षत्राणि । यान्येव देवनक्षत्राणि । तेषु कुर्वीत यत्कारीस्यात् । पुण्याह एव कुरुते ॥

३२. 'पुनानः सोम०'—ऋ. ९-१०७-६; साम. ५११, ५१९, ६७५—सात. ऋ. पृ. ६२०; सात. साम. पृ. ५७ व ७५—पांच ऋचा.

३३. 'स्वस्तिरिद्वि०'—ऋ. १०-६३-१६, सात. ऋ. पृ. ६७९; नि. ११-४६-एक ऋचा.

३४. 'अष्टौ देवा वसवः सोम्यासः । चतस्रो देवीरजराः श्रविष्ठाः । ते यशं पांतु रजसः परस्तात् । संबत्सरीणममृतं स्वस्ति ॥ तै. ब्रा. ३-१-२-६.

३५. 'त्रातारमिद्र०'—साम. ३३३, सात. साम. पृ. ३७; ऋ. ६-४७-११, सात. ऋ. पृ. ३६९—एक ऋचा.

३६. 'ऋद्ध्याम स्तोमं०'—ऋ. १०-१०६-११, सात. ऋ. पृ. ७२३—एक ऋचा.

३७. 'ऋद्ध्यास्म हव्यैर्नमसोपसद्य । मित्रं देवं मित्रधेयं नो अस्तु । अनुराधानविषा वर्धयेतः । शतं जीवेम शरदः सवीराः । त्रीणि त्रीणि वै देवानामृद्वानि । त्रीणिच्छंदांसि त्रीणि सवनानि । त्रयं इमे लोकाः । ऋद्ध्यासेव तद्वीर्यं एषु लोकेषु प्रतितिष्ठति ॥'—तै. ब्रा. ३-१-२-१.

३८. 'कया नश्चित्र०'—साम. १६९ वा ६८२; ऋ. ४-३१-१; अथर्व २०-१२४-१; वा. य. २७/३९; ३६/४; तै. स. ४-२-११-२; तै. आ. ४-४२-२; सात. ऋ. पृ. २५९; साम. पृ. २० वा ७६; अथर्व पृ. ४४४-ऋचा १.

सागरस्य तु या ऋद्धिर्महालक्ष्म्यादिभिः कृता ।

संपूर्णा चैव ऐद्रेया यां तां ऋद्धि ब्रुवंतु नः ॥ १२० ॥

ब्राह्मणा इत्यादि ऋद्धि भवतो ब्रुवंतु । ऋध्यतां ॥ अपाः सोमेति^{४०} ऋक् । त्वष्टा नक्षत्रमिति^{४१} यजुः । अग्निर्ज्योतिरिति^{४२} सामब्राह्मणाः । प्रति ।

पृथिव्यां उद्धृता यांतु यत्कल्याणं पुरा कृतम् ।

ऋशिभिः सिद्धगंधर्वैः तत्कल्याणं ब्रुवंतु नः ॥ १२१ ॥

ब्राह्मणा इत्यादि कल्याणं भवतो ब्रुवंतु । कल्याणं ॥ श्रिये जातः^{४३} ऋक् । यस्मिन् ब्रह्मा^{४४} यजुः । तं वो दस्मेति^{४५} सामः ब्राह्मणाः । प्रति ।

क्षीरोदधि समुद्रूता मध्यमाने महोदधौ ।

विष्णुर्या च प्रिया नित्यं तां श्रियं भो ब्रुवंतु नः ॥ १२२ ॥

ब्राह्मणा श्रीरस्तु इति भवतो ब्रुवंतु । अस्तु श्रीः । वर्षशतं पूर्णमस्तु । वंशाभिवृद्धि-रस्तु । प्रजापतिः प्रीयतां । ततो ब्राह्मणः सुरस्त्वेति पौराणिकमत्रैर्यजमानमभिधिच्य ।

सुरास्त्वामभिर्विचंतु ब्रह्माविष्णुमेहश्वराः ।

चासुदेवो जगन्नाथस्तथा संकरणो विभुः ॥ १२३ ॥

प्रद्युम्नव्यानिरुद्धर्म भवंतु विजयाय ते ।

आखंडलोग्निर्भगवान्यमो चै नैर्झतिस्तथा ॥ १२४ ॥

वरुणः पवनश्चैव धनाध्यक्षस्तथा शिवः ।

ब्रह्मणा सहितः शोषो दिक्पालाः पांतु ते सदा ॥ १२५ ॥

३९. ‘अपाः सोम०’—ऋ. ३-५३-६, सात. ऋ. पृ. २२२—ऋचा १.

४०. ‘त्वष्टा नक्षत्रम्’—तै. ब्रा. ३-१-१-९, Bloom.

४१. ‘अग्निर्ज्योतिं’—साम. १८३१, सात. साम. पृ. १९५; यजु. ३-९, पृ. ८—एक ऋचा.

४२. ‘श्रिये जातः०’—ऋ. ९-१४-४, सात. ऋ. पृ. ६०७—एक ऋचा.

४३. ‘यस्मिन्ब्रह्माभ्यजयत्सर्वमेतत् । असुं च लोकमिदमु च सर्वे । तज्जो नक्षत्रमभिजिद्विजित्य । श्रियं दधात्वद्विष्णीयमानं । अहेषु श्रियं मंत्रे मे गौपाय । यमृषयस्त्रियि विदाविदुः । ऋचः सामानियज्ञौषि । साहिश्रीरमृतासतां ॥’—तै. ब्रा. २-४-६-८—एक ऋचा.

४४. ‘तं वो दस्मम०’—साम. २३६ वा ६८५; ऋ. ८-८८-१; सात. साम. पृ. २७ वा ७६; ऋ. पृ. ५४५; अथर्व. २०-९-१ वा २०-४९-४; सात. अथर्व. पृ. ३९५ वा ४४४; वा. व. २६-२१.

कीर्तिर्लङ्घमीर्धतिमेधा शुष्टिः भद्रा क्रिया मतिः ।
 दुखिर्लज्जा वपुः शांतिः तुष्टिष्व कांति मातरः ॥ १२६ ॥
 पतास्त्वामभिर्षिचंतु देवपत्न्यः समागताः ॥ १२७ ॥
 आवित्यन्द्रमा भौमो दुधो जीवः सितार्कजौ ।
 प्रहास्त्वामभिर्षिचंतु राहुकेतुश्च तर्पिताः ॥ १२८ ॥
 देवदानवगंधर्वा यक्षराक्षसपञ्चगाः ॥ १२९ ॥
 क्रष्णो मनवो गावो देवमातर एव च ।
 देवपत्न्यो द्रुमा नागाः दैत्याभ्याप्सरसां गणाः ॥ १३० ॥
 अलाणि सर्वशालाणि राजानो वाहनानि च ।
 औषधानि च रत्नानि कालस्यावयवाभ्ये ॥ १३१ ॥^{४५}
 सरिताः सागराः शैलाः तीर्थानि जलदा नदाः ।
 एते त्वामभिर्षिचंतु सर्वकामार्थं सिद्धये ॥ १३२ ॥

इति अभिषिन्य । करोतु ते स्वस्ति ब्रह्मेत्यादि^{४६} मंत्रैः यजमानस्य नीराजनतिल-
 कभादिष्यश्च कुर्युः । ततस्तंडुलपूजादौ गौर्यादिषोऽशमातुका आवाश । पंच सप्त वा
 घृतधारा: कृत्वा वसुधारादै नमः इति पूजयेत् । तत्र मंत्राः ।

हिमाद्रितनयां देवीं वरदां भैरवप्रियाम् ।
 लंबोदरस्य जनर्नीं गौरीमावाहयाम्यहम् ॥ १३३ ॥
 पश्चास्यां पश्चनयनां पश्चनाभिरस्तिस्थिताम् ।
 जगत्प्रियां पश्चवासां पश्चामावाहयाम्यहम् ॥ १३४ ॥
 विव्यरूपां विशालाक्षीं शुचिकुण्डलधारिणीं ।
 रत्नयुक्ताद्यलंकारां शर्वीमावाहयाम्यहम् ॥ १३५ ॥
 विश्वस्मिन् भूरिरक्ताब्जे जलनिर्झरसेविताम् ।
 दुखिप्रबोधिनीसौम्यां मेधामावाहयाम्यहम् ॥ १३६ ॥
 जगत्सृष्टिकर्तीं धात्रीं देवीं प्रसवमातृको ।
 वेदगर्भीं जगन्मायां सावित्रीं स्थापयाम्यहम् ॥ १३७ ॥
 सर्वांखधारिणीं देवीं सर्वाभरणभूषिताम् ।
 सर्वदेवनतां ध्येयां विजयां स्थापयाम्यहम् ॥ १३८ ॥
 दैत्यक्षयकर्तीं देवीं देवानामभयप्रदाम् ।
 ब्रैलोक्यवंदितां देवीं जयमावाहयाम्यहम् ॥ १३९ ॥

४५. श्लोक क्र. १२३, १२४, १२५, १२६, १२७, १२८, १२९, १३०,
 व १३१=अनुक्रमे श्लोक क्र. ४, ५, ६ (पृ. १८१); १२, १३ (पृ. १८१); ३३,
 (पृ. १८२); १३५, १३६ व १३७ (पृ. १८४), “विष्णुधर्मोत्तर” (टीप ३)।

४६. ‘करोतु ते स्वस्ति ब्रह्म’=मारील श्लोक क्रमांक ११० ते ११७ पहा।

मयूरवाहिनीं देवीं स्वामीकिष्णनुर्वराम् ।
 आवाहये देवसेनां तारकासुरवातिनीम् ॥ १४० ॥
 हविर्गृहीत्वा सततं देवेभ्यो यः प्रथच्छति ।
 तां दिव्यरूपां परमां स्वामावाहयाम्यहम् ॥ १४१ ॥
 अग्निव्याता पितृभ्यो या कव्यार्थे या प्रतिश्रिता ।
 पितृणां त्रितीयां देवीं स्वधामावाहयाम्यहम् ॥ १४२ ॥
 विश्वस्मिन् मातृकपेण स्थितां देवीं वरप्रदां ।
 संस्तुतैव जगन्मातः शांतामावाहयाम्यहम् ॥ १४३ ॥
 सर्वहर्षकरीं देवीं भक्तायामभयप्रदाम् ।
 हर्षोत्कुलाशकमलां हृषिमावाहयाम्यहम् ॥ १४४ ॥
 या पुष्टाति जगस्तर्चं निजदेहसमुद्धैः ।
 शकैः रत्नैर्जलैः चैव तुष्टिमावाहयाम्यहम् ॥ १४५ ॥
 नरैरताराधितां देवीं सदा संतोषशालिनीम् ।
 प्रसादसुमुखीं देवीं तुष्टिमावाहयाम्यहम् ॥ १४६ ॥
 पत्ने नगरे प्राप्ने विपिने पर्वते गृहे ।
 नानाजातिकुलेशानि देवीमावाहयाम्यहम् ॥ १४७ ॥
 समीये मातृवर्गस्य सर्वविप्रहरे सदा ।
 त्रैलोक्यपूजितं देवं गणेशं स्थापयाम्यहम् ॥ १४८ ॥

एतेरावाय ।

ब्राह्मी माहेश्वरी [चैव] कौमारी वैष्णवी [तथा] ।
 वाराही [च त] थेंद्राणी चामुण्डा [सप्तमातरः] ॥ १४९ ॥

ब्राह्माविसतमातृका आवाय संपूज्य । कुञ्जादौ सप्तपंचवाससोधाराये नमः इति
 वृतधाराः कृत्वा संपूज्य सां कल्पिकेन विधिना नांदीश्रादं कुर्यात् । तद्यथा दूर्बायव-
 फलाद्यात् आपसत्यवसुसंशिका विश्वेदेवाः नांदीमुखाः भूर्भुवः स्वः इदं वः पादं
 स्वाहा नम इयं च वृद्धिः । एवं मातृपितामहीप्रपितामहाः नांदीमुखाः भूर्भुवः स्वः
 इदं वः पादं स्वाहा नम इयं च वृद्धिरिति क्षिपेत् । पितृपितामहप्रपितामहाः
 नांदीमुखाः भूर्भुवः स्वः इदं वः [पादं स्वाहा नम इयं च वृद्धिः] । एवं माता-
 महमातृपितामहमातृप्रपितामहाः पलीशहिताः नांदीमुखाः इदं वः पादं दत्त्वा
 आचम्य । ततो दूर्बागंधाक्षतयवानादाय सत्यवसुसंशिकाविश्वेदेवाः नांदीमुखाः स्वः
 इदं वः आपसनगंधाशुपचारकल्पनं स्वाहा नम इयं च वृद्धिः । एवं मातृपितामही-
 प्रपितामहाः पितृपितामहप्रपितामहाः मातामहमातुः पितामहमातुः प्रपितामहाः
 पलीशहिताः नांदीमुखाः भूर्भुवः स्वः आपसनगंधाशुपचारकस्यनं स्वाहा नमः इयं
 च वृद्धिः । ततो दूर्बाख्तयवानादाय सत्य [वसुसंशिकाविश्वेदेवाः] नांदीमुखाः

युग्मब्राह्मणभोजनपर्यात्सामन्नं आमं हिरण्यं वा यथाशक्तिसौपस्कारं स्वाहा नमः इयं
च वृद्धिः । एवमग्रेऽपि मातामहेभ्यो दत्त्वा गौर्यादिषोडशमातरः ब्राह्मादिसत्समातरः
इदं च युगा ब्राह्मणेत्यादि दत्त्वा उपास्मै गायना नरं^{४०} इति पठित्वा । कृतस्य
नांदीशादस्य प्रतिष्ठा [फल] सिध्यर्थे द्राक्षामलकनिष्ठियभूतं द्रव्यं दक्षिणात्वेन
स्वाहा नमः इयं च वृद्धिः इति दक्षिणां दत्त्वा प्रजापते न त्वं^{४१} इति पठित्वा । अनेन
नांदीशादेन नांदीमुखादेवताः प्रीयतां नमः इदं च वृद्धिः इति जलं क्षिपेत् ।

मातापितामहीश्वैव तथैव प्रपितामही ।

पितापितामहीश्वैव तथैव प्रपितामहः ॥ १५० ॥

मातामहस्तत्पिता च प्रमातामहकाद्यः ।

पते भवंतु सुप्रीताः प्रयच्छंतु च मंगलम् ॥ १५१ ॥

इत्थामग्रेऽ० इति । धंटादिवादं कुर्यात् । इति नांदीशादं ॥

अथ पुरोहितवरणं कुर्यात् । फलकुंडलमुद्रिकाश्यलंकारहस्तकरिष्यमाण
राजाभिषेककर्मणि पौरोहित्यं कर्तुं अमुकप्रवारामुकगोत्रममुकशमाणं राष्ट्रगोपं
पौरोहित्येन एभिः वस्त्रालंकारादिभिः त्वामहं इष्टे इति वृण्यात् ।

**ॐ । अमोहमस्मि सा त्वं सा त्वमस्य मोहं घौरहं पृथिवी त्वं
सामाहं क्रक् त्वं तावेह संभवावहै ॥४० ॥**

पुराण्यस्मान् महाभयात् । तनुरसि तन्वं मे पाहि शते पठित्वा ।

[इद्रवचा]

**धर्मस्य धौम्यो जनकस्य वाम-
देवो वसिष्ठश्च यथा रघूणाम् ।**

४७. ‘उपास्मै गायनाऽ’—ऋ. ९-११-१/५; साम. ६५१ वा ७६३; सात.
ऋ. पृ. ५६५-६, साम. पृ. ७३ वा ८३; वा. य. ३३-६२; तै. ब्रा. १-५-९-७
—पांच ऋचा.

४८. ‘प्रजापते न०’—ऋ. १०-१२१-१०; अर्थवं वा ७-८०-३; सात.
ऋ. पृ. ७३५, अर्थवं पृ. १६७; वा. य. १०-२० वा २३-६५; तै. सं. १-८-१४
—२ वा ३-२-५-६; तै. ब्रा. २-८-१-२ वा ३-५-७-१; नि. १०-४३.

४९. ‘इत्थामग्रे०’—ऋ. ३-१-२३, ३-५-११, ३-६-११, ३-७-११,
३-१५-७, ३-२२-५ वा ३-२३-५; साम. ७६; सात. ऋ. पृ. १८६, १९०,
१९१, १९२, १९७, २०० वा २०१; साम. पृ. ९; वा. य. १२-५९; सै. सं.
४-२-४-३.

५०. ‘अमोहमस्मि०’—अर्थवं १४-२-७१; सात. अर्थवं पृ. ३१४; कौश.
७९—१०; ऐ. ब्रा. ८-२७-४—एक ऋचा.

**पुरोहितो मे भव विग्रसुस्य
पुरोहितत्वं मम संचिकीर्ष्य ॥ १५२ ॥**

इति प्रार्थयेत् । ततः मधुपक्षीयेन अर्घ्ये संपाद्य कोटिमध्यान्तुतीयं भागं यथा भूमि प्रमाणेन हस्त्यश्वनरयानदिव्याभरणमातपत्रं हिरण्यं क्षितिगोधनघान्यादिकं च गुरुं दद्यात् येन स तुष्यते ति । ततः फलाद्यादाय करिष्यमाणराजाभिषेकसादस्य कर्मकर्तुं सादस्यत्वेन त्वामहं बृणे ।

[अनुष्ठुभ]

त्वं नो गुरुः पिता माता प्रभुस्त्वं च परायणम् ।
त्वत्प्रसादाच्च विप्रेषे सर्वे मे स्यान्मनोगतम् ॥ १५३ ॥
आपद्विमोक्षणार्थाय कुरु यज्ञमतंद्रितः ।
ऋत्विग्निः सहितैः शुद्धैः संयतैः सुसमाहितैः ॥ १५४ ॥
आचार्येणापि सहितः सादस्यं कुरु सुब्रतः ॥ १५५ ॥

इति सादस्यं बृणुयात् । बृतोस्मि कर्म करिष्यामि इति सादस्यः । ततः आचार्यकर्म-कर्तुं अमुकप्रवरामुकगोत्रनामानं आचार्यत्वेन त्वामहं बृणे ।

आचार्यस्तु यथा स्वर्गे शक्रादीनां बृहस्पतिः ।
तथा त्वं मम यज्ञेऽस्मिन् आचार्यो भव सुब्रत ॥ १५६ ॥

बृतोस्मि कर्मकरिष्यामि इत्याचार्यः । एवं ब्रह्माणं बृत्वा ततः ऋत्विग्वरणं उक्तद्रव्यैः पूर्वकुंडे होतृत्वेन त्वामहं बृणे इति बृत्वा ।

अस्य यागस्य निष्पत्तौ भवं संप्रार्थिता मया ।
सुप्रसन्नेन कर्तव्यं यज्ञकर्म यथोदितम् ॥ १५७ ॥

इति प्रार्थयेत् । एवं सर्वत्र आग्रेयकुंडे दक्षिणकुंडे इत्यादि ईशानकुंडपर्यंतं अष्टौ होतुन बृत्वा अष्टौ ब्राह्मणान् अष्टौ जापकांशं बृणुयात् । ते च पूर्वग्रीयकुंडयो वन्दृच्छाः दक्षिणनिर्गत्यो याजुषा पञ्चमवायव्ये सामग्राः उत्तरईशानयो अथर्वणाः । ततो द्वारपालान् बृणुयात् । उक्तद्रव्यैः अमुकप्रवरामुकगोत्रनामानौ पूर्वद्वारे शांतिसूक्त-पाठार्थे^{५१} युवामहं बृणे इति युगपत् द्वौ बृत्वा ।

ऋत्वेदः पश्चपत्राक्षो गायनः सोमदैवतः ।
अत्रिगोत्रस्तु विप्रेऽद्र ऋत्विक्त्वं मे मखे भव ॥ १५८ ॥

५१. 'शांतिसूक्तानिं'—ऋ. १-८९-१/१०; ५-५१-११/१५ परि;
७-३५-१/१५ + परि; ८-६१-१३/१८; १०-१०३-१/१३; साम १८६०
(इतर वेदांतील वगैरे समान ऋचा) ।

इति प्रार्थयेत् । प्रत्येकं वरणं इति केचित् एवं दक्षिणद्वारे यजुर्वेदिनौ ।

कातराक्षो यजुर्वेदस्यैषुभो विष्णुदैवतः ।

काश्यपेयस्तु विष्णेद्र ऋत्विक्त्वं मे मम्बे भव ॥ १५९ ॥

इति प्रार्थयेत् । एवं पश्चिमद्वारे सामवेदिनौ ।

सामवेदस्तु पिंगाक्षो जाप्रतः शक्रदैवतः ।

भारद्वाजस्तु विष्णेद्र ऋत्विक्त्वं मे मम्बे भव ॥ १६० ॥

इति प्रार्थयेत् । एवमुत्तरद्वारे अथर्वणौ ।

बृहज्ञेऽनो अथर्वेदो नुषुभो रुद्रदैवतः ।

वैशांपायन विष्णेद्र ऋत्विक्त्वं मे मम्बे भव ॥ १६१ ॥

इति प्रार्थयेत् । ततः आचारात् उपद्रष्टारं वृण्यात् । ततः सर्वान् प्रत्येकं मधु-पक्षेणार्चयेत् । स च पूज्यशास्त्रया पूजकशास्त्रया वा । ततः ऋग्वेदिनां एकविंशति-कुशपत्रसूत्रवेष्टितं विष्टरमादाय । प्राण्युख उद्द्युखो वा यजमानो विष्टरो ३ प्रतिगृह्णतामिति ब्रूयात् उक्तोऽर्चस्तं प्रतिगृह्णामीति प्रतिगृह्ण । अहं वर्षम् सजातानां विद्युतामिव सूर्यः । इदं तमाचितिष्ठामि यो भाकश्चमिदा सति ॥ इति तस्मिनुदग्धे उपविश्य । एवं यजमानेन पादं ३ प्रतिगृह्णतामित्युक्ते प्रतिगृह्णामीति प्रतिगृह्ण पादप्रक्षालनं कारयेत् । ‘अस्मिन् राष्ट्रे’^{१२} इत्यादि मंत्रान्पठेत् । पादप्रक्षालनानंतरं स्वयमाचामेत् । एवं अर्धे प्रतिगृह्णतामित्युक्ते प्रतिगृह्ण । तज्जलं स्वां जलौ क्षिपेत् । एवमाचमनीयं । प्रतिगृह्ण तदेकदेशं [३०] अमृतोपस्तरणमसीत्याचामेत् । ततः कांस्यविहितं मधुपक्षो ३ प्रतिगृह्णतामित्युक्ते । [३०] मित्रस्य त्वा चक्षुषा प्रतीक्षे इति तं वीक्ष्य ।

[३०] देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ता-भ्याम् । प्रतिगृह्णामि ॥

इत्यंजलिना प्रतिगृह्ण सब्ये पाणौ कृत्वा मधुवाता ऋतायते मधु^{१३} इति ऋचेनालोक्य पूर्वादि दिष्टु ।

५२. ‘अस्मिन् राष्ट्रे०’—ऐ. ब्रा. ८-२७-७१ प्रथम खंड; यजु संहिता १-१०, सात. यजु पृ. २.

५३. ‘मधुवाता ऋतायते०’—ऋ. १-१०-६/८, सात. ऋ. पृ. ६२, वा. य. १३-२७-९; तै. सं. ४-२-९-३; तै. आ. १०-१०-२; श. ब्रा. १४-९-३-११/१३—तीन ऋचा.

[ॐ] वसवस्त्वा गायत्रेण छन्दसा भक्षयंतु । [ॐ] रद्रास्त्वा
त्रैष्ठुमेन छन्दसा भक्षयंतु । [ॐ] आदित्यास्त्वा जागतेन छन्दसा
भक्षयंतु । [ॐ] विश्वे त्वा देवा आनुष्ठुमेन छन्दसा भक्षयंतु ॥^{४४}

इति तैः क्षिप्रा ॥ भूतेभ्यस्त्वैति त्रिलक्ष्मीं क्षिपेत् । ततो मधुपक्षेकदेशं ।

विराजो दोहोसीति प्राश्य लौकिकोदकेनाचम्य । विराजो
दोहमशीय इति द्वितीयं प्राश्य लौकिकोदकेनाचम्य ।^{४५} मयि
दोहः पद्यायै विराजः इति हृतीयं प्राश्य लौकिकोदकेनाचम्य ।

आचमनीयै [कदेशं] ।

अमृतापिधानमसीत्याचम्य पुनर्लौकिकोदकेनाचम्य । सत्यं यशः
श्रीर्मयि श्रीः श्रयतामित्याचमनीयेनाचम्य । लौकिकोदकेन
पुनराचामेत् ॥^{४६}

ततो गंधादिनाभ्यर्थं गोर्गोरिति प्रतिगृहतामित्यर्थको ब्रूयात् । ततोऽन्यं
मातारुद्राणांभिति^{४७} पठित्वा ॐ उत्सृजतेती ब्रूयात् इति ॥

अथ अजुर्वेदिना अर्चकेन विष्ट्रमादाय कूर्च इत्युक्त अर्च तं प्रतिगृह्य ।

राष्ट्रभृदस्त्वाचार्यासन्दी मा त्वदोषम् ।

तस्मिन्नुपविशति आपः पाद्या इत्युक्ते ॥^{४८}

आपः पादावनेजनीद्विषन्तं निर्हन्तु मे । अस्मिन्कुले ब्रह्मवर्च-
स्यसानि ॥^{४९}

पाद्यमवेष्य प्रक्षालयितारं उपसृश्य ।

मयि महो मयि यशो मर्यादित्रियं वीर्यम् ॥^{५०}

आत्मानं अपउपसृश्य । अर्हणीया आप इत्युक्ते ।

५४. 'वसवस्त्वा०'—अश्वला. सूत्र-१-२४-१५.

५५. 'विराजो दोहो०'—आपस्त. सू. २-९-१३; अश्वला. सू. १-२४-२०.

५६. 'अमृतापिधान०'—तै. आ. १०-३५-१.

५७. 'मातारुद्राणां०'—ऋ. ८-१०१-१५; यजु. १३-२७/२९;
सात. ऋ. पृ. ५५७, यजु. पृ. ६०; तै. आ. ६-१२-१—एक ऋचा.

५८. 'राष्ट्रभृद०'—आपस्त. सू. २-४-१२, २-९-७.

५९. 'आपः पादावने०'—कौ. सू. ९०-११.

६०. 'मयि महो०'—गोप. ब्रा. १-५-१५; १-५-१७.

आ मा गन् यशसा वर्चसा संसूज पयसा तेजसा च । तं मा प्रियं
प्रजानां कुर्वधिपति पश्नाम् ॥^{६१}

इत्युक्ता ।

विराजो दोहोसि विराजो दोहमशीय मम पद्याय विराज ॥^{६२}
अंजला वा नीयमाने ।

समुद्रं वः प्र हिणोभि स्वां योनिमपिगच्छत । अच्छिद्रः प्रजया
भूयासं मा परासेचि मत्पय ॥^{६३}

इत्याभिमंत्रयेत् । अर्चको दधिमधुकांस्याभ्यां च प्रतिगृह्य मधुपर्क इति वदेत्
ततोच्य ।

अथै विद्यायै यशोसि यशसो यशोसि ब्रह्मणो दीसिरसि । तं
मा प्रियं [प्रजानां कुर्वधिपतिं] पश्नाम् । आ मा गन् यशसा
[वर्चसा संसूज पयसा तेजसा च । तं मा प्रियं प्रजानां
कुर्वधिपति पश्नाम्] ।

इति अभिमंत्र्य ।

अमृतोपस्तरणमसि ।

इत्याचम्य ।

यन्मधुनो मधव्यं परममन्नाद्यं वीर्यम् । तेनाहं मधुनो मधव्येन
परमेणान्नाद्येन वीर्येण परमोऽन्नादो मधव्योऽसानि ॥^{६४}

इति सङ्कलन्मन्त्रेण द्विस्तूष्णीं प्राश्य ।

अमृतापिधानमसि ।

इत्याचम्य गंधवल्लादिभिरभ्यर्च गौरित्युक्ते अर्च्य ।

यज्ञो वर्धतां यज्ञस्य वृद्धिमनु वर्धाऽपचितिरस्यापचिर्ति मा
कुर्वपचितोऽहं मनुष्येषु भूयासम् । गौर्खेनुभव्या माता रुद्राणां
[दुहिता वस्त्रां स्वसाऽऽवित्यानाममृतस्य नाभिः । प्रणु षोडं
चिकितुषे जनाय मा गामनोगामदिर्ति] वधिष्ठ । पिवतदकं
दुणान्वयच्चु ॥^{६५}

ततः सिद्धमन्त्रं भूतमित्युक्ते अर्च्य ।

६१. 'आ मा गन०'—आपस्तं. सू. २-९-१२; पराशर गृ. सू. १-३-१५.
६२. 'विराजो दोहो०'—आपस्तं. सू. २-९-१३.

६३. 'समुद्रं वः०'—अथर्व. १०-५-२३, सात. अथर्व. पृ. २२८.

६४. 'यन्मधुनो०'—आपस्तं. सू. २-१०-५; आपस्तं. गृ. सू. ५-१३-१३.

६५. 'यशो वर्धतां०'—आपस्त० सू. २-१०-८.

भूतं । सा विराट् । तम्माक्षायि तस्य तेऽशीय तम्म उर्जं शाः ।
ओं कल्पयत् ॥
इत्युक्त्वा किंचिदभक्षयेत् । इति ॥

अथार्वणानां अर्चकः कुशानर्चय दत्त्वा विष्टरान् कुर्विति वदेत् । ततो अर्चयः दर्भनादाय ऋतेन त्वा कर्मणा संनश्चामीत्येकशालं । सत्येन त्वा कर्मणा संनश्चामीती द्विशालं । तपसा त्वा कर्मणा संनश्चामीति त्रिशालं । तृष्णा त्रीन् विष्टरान् कृत्वा ।

अतिसूष्टो द्वेष्टयां योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मः । शिववर्द्मणः
च दातुः ।

इति । तान् विष्टरान् अर्चकहस्ते दद्यात् । ततो अर्चकेन एखशालं द्विशालं विष्टरेण सहितं पादं प्रतिगृह्ण ।

हिरण्यवर्णः शुचयः पावका यासु जातः सविता यास्वग्निः । या अर्जिं गर्भे दधिरे सुवर्णास्ता न आपः शं स्योना भवन्तु ॥ १ ॥
यासां राजा वरुणो याति मध्ये सत्यानृते अवपश्यन् जनानाम् ।
या अर्जिं गर्भे दधिरे सुवर्णास्ता न आपः शं स्योना भवन्तु ॥ २ ॥
यासां देवा दिवि हृणवन्ति भक्षं या अन्तरिक्षे बहुधा भवन्ति ।
या अर्जिं गर्भे [दधिरे सुवर्णास्ता न आपः शं स्योना भवन्तु] ॥ ३ ॥
शिवेन मा चक्षुषा पश्यतापः शिवया तन्मोप स्पृशत त्वचं
मे । [घृतम्भुतः शुचयो याः पावकास्ता न आपः शं स्योना
भवन्तु] ॥ ४ ॥

ततो अर्चय । मयि ब्रह्म च तपश्च धारयामीति दक्षिणं । मयि क्षत्रं च विशश्च
धारयामीति वामं पादं प्रक्षालयेत् ।

इमौ पावावनिक्तौ ब्राह्मणं यशसावताम् ।

आपः पावावनेजनीद्विष्टन्तं निर्वहन्तु मे ॥ १६२ ॥

अस्य स दातुः इत्युक्तवं पश्येत् । ततो अर्चको द्वित्रिशालं विष्टरं आसनार्थं दद्यात्
तं प्रतिगृह्ण । विमुग्वरीं पृथिवीमावदामिक्षमां भूमि ब्रह्मण्यं वा दधानां ओजः पुष्टि
विभ्रति मध्यभागं घृतं त्वामनीपिहमे भूमे । ततः एकशाले विष्टरे द्वेष्टा योऽस्मान्द्वेष्टि

६६. 'सा विराट०'—आपस्त० सू. २-१०-१४.

६७. ऋचा १ ते ४=अथर्व. १-३३-१/४; सात. अथर्व, पृ. १३-१४;
तै. सं. ५-६-१-१; तै. ग्रा. २-८-१-३; चार ऋचा.

६८. स्लोक १६२—ऐ. ग्रा. ८-२७; कौ. सू. ९०-११.

यं च वर्यं द्विष्मः । अस्य दातुरिति पठित्वा पादं स्थापयेत् । ततो अर्चकेन निवेदितमर्थ्ये ।

अन्नानां मुखमसि मुखमहं श्रेष्ठः समानानां भूयासम् । आपोऽमृतं स्थामृतं मा कुणुत दासास्माकं बहवो दासास्माकं बहवो भवन्तु । अश्वावद्वोमन्मय्यस्तु पुष्टे भूर्भुवः स्वर्जनदोम् ॥^१

इति अभिमंत्य आत्माभिमुखं निरीय । तेजोऽस्यमृतमसि तज्जलं ललाटे कुर्यात् । अर्चकेन भो इति दत्तमाचमनीयं प्रतिगृह्ण ।

जीवा स्थं जीव्यासं सर्वमायुर्जीव्यासम् ॥ १ ॥ उपजीवा स्योप जीव्यासं सर्वमायुर्जीव्यासम् ॥ २ ॥ संजीवा स्थं सं जीव्यासं सर्वमायुर्जीव्यासम् ॥ ३ ॥ जीवला स्थं जीव्यासं सर्वमायुर्जीव्यासम् ॥ ४ ॥^२

इन्द्र जीव सूर्यं जीव देवा जीवा जीव्यासमहम् । सर्वमायुर्जीव्यासम् ॥^३

इत्याचामेत् । ततो दाता दधिवृतयुतं मधुकांस्यस्थं तेन पिहितुं मधुः त्रिशाखविष्टर-मूर्धस्थितैकशाखविष्टरं मधुपर्के भो इति दत्तं तत्करस्थमेवार्थं अभिमंत्रयेन्मन्त्रैः ।

मधु वाता क्रतायते मधु भरन्ति सिंधवः । माध्वीर्गावो भवन्तु नः ॥ १ ॥ मधु नक्तमुतोषसो मधुमत्पार्थिवं रजः । माध्वीर्वः सन्त्वोषधीः ॥ २ ॥ मधुमाघो वनस्पतिर्मधुमाँ अस्तु सूर्यः । मधु घौरस्तु नः पिता ॥ ३ ॥^४

इति पुनरेतैः प्रत्यभिमंत्य । सूर्यस्य त्वा कञ्चुषा प्रतीक्ष इति प्रेक्ष्य ।

अयुतोऽहमयुतो म आत्मायुतं मे चक्षुरयुतं मे श्रोत्रमयुतो मे प्राणोऽयुतो मेऽपानोऽयुतो मे व्यानोऽयुतोऽहं सर्वः ॥ १ ॥ देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्वाहुभ्यां पूज्णो हस्ताभ्यां प्रसूत आरभे ॥ २ ॥^५

प्रशिद्धाः प्रतिगृहामीति प्रतिगृह्ण । स्थंडिले प्राग्दंडं निधाय । पृथिव्यास्त्वा नामौ सादयाम्बदित्या उपस्थ इति भूमौ निधाय । अंगुलिद्वयेन प्रदक्षिणमालोऽयानामिकां-गुष्टाभ्यां गृहीत्वा द्वादशवारं प्राशीयात् । यथा ।

ॐ भूस्तत्सवितुर्वरेण्यं भूः स्वाहेति प्रथमम् । भग्ने देवस्य धीमहि भुवः स्वाहेति द्वितीयम् । धियो यो नः प्रवोदयात्स्वः

६९. 'अन्नानां०'—कौ. सू. १०-१८.

७०. ऋचा १ ते ४=अथर्व १९-६९-१/४; सात. अथर्व. पृ. ३९१; कौ. सू. ३-४०, ५८-७, ९०-२२.

७१. ऋचा १=अथर्व १९-७०-१; सात. अथर्व. पृ. ३९१.

७२. ऋचा २=अथर्व १९-५१-१/२; सात. अथर्व. पृ. ३८६.

स्वाहेति दृतीयम् । वर्यं देवस्य धीमहि जनत्स्वाहेति चतुर्थम् ।
तुरं देवस्य भोजनं वृद्धत्स्वाहेति पञ्चमम् । करत्स्वाहेति षष्ठम् ।
सहस्राहेति सप्तमम् । महस्त्स्वाहेत्यष्टमम् । तत्स्वाहेति नवमम् ।
शं स्वाहेति दशमम् । ॐ मित्येकादशम् । तृष्णी द्वादशम् ॥

प्राश्य आचम्योच्छिष्टं विप्राय शूद्राय च दयात् । ततो दाता गौणैरिति दत्तां गां ।
भूतमसि भवदस्यन्नं प्राणो बहुर्भव । ज्येष्ठं यज्ञाम नामत । ॐ भूर्भुवः
स्वर्जनदोम् । ७२-१

इत्यतिसृज्य ।

माता रुद्राणां दुहिता वसूलां स्वसादित्यानाममृतस्य नाभिः ।
प्र तु वोचं [चि कितुले जनायं मा गामनागामदितिं] वधिष्ठ । ७३
तुणानि गोरुसूयवसानद्वती गंधतीमनुमन्त्र्य यजमानस्य मम च पाप्महत इति
वदेत । ७३ ततो यजमान वरणवूमेण वृतानां हस्ते ।

यदा वधन्दाक्षायणा हिरण्यं शतानीकाय सुमनस्यमानाः । तत्र
आवध्नामि शतशारदायायुष्मां जरदृष्टिर्वा यथा सत् । ७४

इति मन्त्रेण रक्तसूत्रं कंकणं बधीयात् । ततः स्वपुरं पताकादिभिर्भूपयेत् । ततो
अमात्यान् सांबत्सरं च कुण्डलमुद्रिकादिभिर्भूषयित्वा अमात्याश्च ब्राह्मणक्षियवैश्य-
शूद्राः तद्वस्ते कंकणं बधीयात् मधुपक्णेणाभ्यर्च्य । ततो बद्धानां मोचनं कुर्यात्
अधिकारप्रव्यावितानामधिकारं दयात् द्वादशवाजस्तोऽपि ॥

ततो विनायकशांतिः करिष्यमाण राजाभिषेकांगवेन विनायकशांतिं करिष्ये ।
इति संकल्प्य । तत्र न ऋत्विग्वरणं वृतत्वात् । आचार्यो गोमयोपलिसे देशे भद्रास-
नार्थमेकं स्वस्तिकं कृत्वा तस्य पूर्वादिविक्षुचतुरः स्वस्तिकान् ऋत्विग्निः कारयित्वा
मध्यस्वतिके रक्तमनुद्धुं चमोत्तरलोमं प्राचीनग्रीवं आस्तीर्य । तस्योपरि श्रीपर्णीपीठं
संस्थाप्य श्वेतवल्लेणाच्छादयेत् । ततो ऋत्विजश्वतुर्दिक्षु स्वस्तिके चतुः कलशांश्चदनं
चर्चितान् ऋक्षदामवेष्टिकंठानवाहतवल्लभूपितान्धान्यराशौ निधाय । नहदोदकेन

७२-१. ऋ. ३-६२-१०; सात. पृ. २३२.

७३. अर्थवेण अर्चकाचा 'मधुपर्क' विधि गागाभट्टांनी 'कौशिकसूत्रां' तूनच
घेतलेला आहे. ९० व ९१ कांडिका, 'अर्थवेदे कौशिकसूत्रे द्वादशोद्यायः'-
Pp. 240-246, "The Kausika Sutra of the Atharva Veda (with extracts
from the Commentaries of Darila and Kesava)", edited by Maurice
Bloomfield (Baltimore, U.S.A.)—Volume XIV of the Journal of the
American Oriental Society, New Haven, 1890.

७४. 'यदा वध्न०'—अर्थवे १-३५-१, सात. अर्थवे. पृ. १४; वा. य.
३४-५२.

नदसंगमोदकेन वा पूर्ये ।

उद्धृता सिवराहेण कृष्णेन शतवाहुना ।

मूर्तिके हन मे पापं यन्मया दुष्कृतं कृतम् ॥ १६२ अ ॥

इति कुंभेषु पंचमृदः प्रक्षिप्य गंधद्वारामिति^१ चन्दनागशकस्तुरीकर्पूरगंधान् गोरोचनं गुगुलं सहकारादिपल्लवं निक्षिप्य । पूर्णपात्रनिधानांते कलशस्य मुखे^{२५} देवदानव इत्यादि पठित्वा कुंभेषु तज्जो अग्निवरुणस्येति^{२६} वरुणमावाक्यं षोडशोपचारपूजां वा निवर्त्य । आ नो भद्रा^{२७} इत्यादिकं शब्दो वातः पवतामित्यादिकां^{२८} वा अन्यां स्वशाखापठितां शांतिं पठेयुः । केवितु ऐशान्यां पंचमो रुद्रकलशः । पूर्वे कुंभे श्रीसूक्तं^{२९} दक्षिणे महित्रीणां^{३०} इति सूक्तं पश्चिमे नहि ते क्षत्रमिति^{३१} वारुणं उत्तरे वामदेव्यं^{३२} पश्चिमे रुद्रसूक्तान्^{३३} ते जपमाहुः । आचार्यौ भद्रासनस्योत्तरभागे ऐशान्यां वा विनायकं तज्जननीमंडिकां च पीठादिस्थापितप्रतिमयो पूजयेत् । तत्र मंत्रौ ।

ॐ तत्पुरुषाय विश्वहे वक्रतुंडाय धीमहि । तज्जोदंती प्रचोदयात् ॥
सुभगायै विश्वहे काममालिन्यै धीमहि । तज्जो [गौरी]
प्रचोदयात् ॥^{३४}

७५. 'त्वं नो अग्ने व०'—ऋ. ४-१-४/५, सात. ऋ. पृ. २३३; वा. य. २१-३/४; तै. सं. २-५-१२-३/४; दोन ऋचा.

७६. 'आ नो भद्रा०'—ऋ. १-८९-१/१०; यजु. २५-१४; सात. ऋ. पृ. ६१-२; यजु. पृ. १२६; वा. य. २७-२८; तै. ब्रा. २-८-१-२; शांतिसूक्ताच्या पहिल्या दहा ऋचा.

७७. 'शं नो वातः पवता०'—यजु. ३६-१०, सात. पृ. १६२.

७८. 'श्रीसूक्तं'—परिशिष्ट, मंडल ५ वें ऋग्वेद; सात. ऋ. पृ. ७७२-४-२९ ऋचा.

७९. 'महि त्रीणा०'—ऋ. १०-१८५-१/३; साम. १९२; सात. ऋ. पृ. ७६४-५, साम. पृ. २२; वा. य. ३-३१/३-तीन ऋचा.

८०. 'नहि ते क्षत्रं०'—ऋ. १-२४-६/८; सात. ऋ. पृ. १२-३; —तीन ऋचा.

८१. 'वामदेव्यं'—वामदेवसूक्तम्—ऋ. १-१६४-१/५४, अथर्व. ९-१-१/२२ व ९-१०-१-२८; सात. ऋ. पृ. १२५-८; अथर्व. २१४-८; नि. ४-२६.

८२. 'रुद्रसूक्तम्'—ऋ. १-११४-१/११; सात. ऋ. पृ. ८३-४; वा. य. १६-४/८; तै. सं. ४-१-१०-१ = अकरा ऋचा.

८३. 'तत्पुरुषाय०'—तै. आ. १०-१-५; मै. स. २-९-१.

ततस्तत्रेव व्योमकेशं पार्वतीं भीमजं बुदुदेवं अर्कं सोमं मंगलं बुधं बृहस्पतिं शुक्रं
शनैश्चरं राहुं स्कदं विष्णुं एतान्संपूज्य । गृह्योक्त विधिना अग्निं प्रतिष्ठाप्यान्वादध्यात् ।
अत्र प्रधानं । मित्रं समितं शालं कटंकटं कुष्मांडं राजपुत्रं चैकैक्यार्चया जुहुत्येत्यादि ।
चर्हं अपयेत् । यजमानो गव्याज्यलोलीकृतेन गौरसर्षपकल्प्येनोद्वर्तितांगसर्वोषधि-
चूर्णैश्चनागरुकस्तुरिकादिभिश्च लिपशिरा भद्रासनोपविश्यः स्वगृह्योक्तमार्गेण
स्वस्तिवाचनं^१ कुर्यात् । आचार्यो जीवत्पतिपुत्रादिभिः सुवेषाभिः स्त्रीभिः कृतमंगलं
यजमानं अभिषिञ्चेत् । ताभ्यो वस्त्रादिदानं [कुर्यात्] पूर्वकलशमादाय ।

सहस्राक्षं शतधारमृषिभिः पावनं कृतम् ।

तेन त्वामिर्षिंचामि पावमान्यः पुनंतु ते ॥ १६३ ॥

इति अभिषिञ्चेत् । ततो दक्षिणं कलशं आदाय ।

भगं ते वरुणो राजा भगं सर्वयो बृहस्पतिः ।

भगमिद्रश्च वायुश्च भगं सर्वर्षयो ददुः ॥ १६४ ॥

इत्यनेन । ततः पश्चिमकलशमादाय ।

यस्ते केशोषु दौर्भाग्यं सीमंते यज्ञ मूर्धनि ।

ललाटे कण्योरक्षणोरापस्तद्घंतु सर्वदा ॥ १६५ ॥

इत्यनेन । तत उदीन्यं कलशमादाय पूर्वोक्तेभिर्मिर्त्रैरभिषिञ्च्य बृहत्पराशरोक्ते-
मैत्ररभिषिञ्चेत् ।

एतद्वैपावनं स्नानं सहस्राक्षमृषि स्मृतम् ।

तेन त्वा शतधारेण पावमान्यः पुनंत्विमा ॥ १६६ ॥

शक्तादिवशदिक्षपाला ब्रह्मेशाः केशवाद्यः ।

आपस्ते घंतु दौर्भाग्यं शार्णिं ददतु सर्वदा ॥ १६७ ॥

सुमित्र्यान् आप ओषधयः सन्तु दुर्मित्र्यास्तस्मै सन्तु योस्मान्
द्वेष्टि यं च वयं द्विष्पः ।^२

समुद्रा गिरयो नद्यो मुनयश्च पतिव्रताः ।

दौर्भाग्यं घंतु ते सर्वे शार्णिं यच्छंतु सर्वदा ॥ १६८ ॥

एवमिर्षिञ्च्य । यजमानस्य पश्चात् तिष्ठन् सव्यपाणिनागृहीतकुशांतरिते यजमान
मूर्धनि सार्षपं तैलमौकुंबरेण सुवेण जुहुयात् ।

ॐ मिताय स्वाहा । ॐ संमिताय स्वाहा । ॐ शालाय स्वाहा ।

ॐ कटंकटाय स्वाहा । ॐ कुष्मांडाय स्वाहा । ॐ राजपुत्राय
स्वाहा ।

८४. 'स्वस्तिवाचनं'—ऋ. ५-५१-११/१५ व परि. १/२; सात.
ऋ. पृ. ३१३ व ७७१—सात ऋक्चा.

८५.—वा. य. ६-२२; २०-१९; तै. सं. १-४-४५-२, इ.

यजमानस्त्यागं कुर्यात् । इध्याधानादि कृत्वा पूर्वोक्तैः प्रदमन्त्रैश्चरुं रूत्वा प्रायश्चित्त-
होमांतं कृत्वा चरुशेणाभिषेकशालायां चेद्रादिलोकपालेभ्यो बलिं दद्यात् ।

इदाय नमः । अश्वये नमः । यमाय नमः । निर्क्षतये नमः । चरुणाय
नमः । वायवे नमः । सोमाय नमः । ईशानाय नमः । ब्रह्मणे नमः ।
अनंताय नमः ।

अथ यजमानः स्नात्वा शुद्धमाल्यां बरधरो गुरुणा सहितो विनायकांविकायै च
कृताऽकृत तं हुलतिलयुक्तोदकेन पक्षापक्षमत्स्यपक्षापक्षमांसत्रिविधासुराभूलकापूप-
पूरिकोडेरकस्तजः दध्योदनं पायसगुडमिश्रपितृं दुलकुल्मापफलानि पूर्वोक्तमंत्राभ्यां
विनायकांविकायै श्रेष्ठमुपहारं ददामि इति दन्ता शिरसा भूमि गत्वा दूर्वाकुसुमसहि-
तेनोदकेन पूर्वोक्तमंत्राभ्यां अर्थं दूर्वासिषेपां जलिं दत्वा विनायकांविकां चोपतिष्ठेत् ।

रूपं देहि जयं देहि यशो देहि द्विषो जहि ॥ १६९ ॥

[रूपं देहि जयं देहि] भगवन्देहि मे ।

पुष्टान्देहि धनं देहि सर्वकामांश्च देहि मे ॥ १७० ॥

इत्यंविकां । ततः शूर्ये कुशानास्तीयोपहारशोषं तत्र निधाय चतुष्पथं गच्छेत् । अन्यः
कथित दीपं नयेत् । तत्र मंत्रैः बलिं दद्यात् ।

बलिं गृह्णत्विमं देवा आदित्या वसवस्तथा ।

महतश्चाभिनौ रुद्राः सुपर्णाः पञ्चगाग्रहाः ॥ १७१ ॥

असुरा यातुधानाश्च पिशाचा मातरोरगाः ।

शाकिन्यो यश्चेवताला योगिन्यः पूरतना शिवः ॥ १७२ ॥

जृंभकाः सिद्धगंधर्वा नागा विद्याधरा नगाः ।

दिक्षपाला लोकपालाश्च येच विघ्नविनायकाः ॥ १७३ ॥

जगतां शांतिकर्तारो ब्रह्माद्याश्च महर्येयः ।

मा विलं मा च मे पाणं मा संतु परियन्थिनः ॥ १७४ ॥

सौम्या भवंतु तृताश्च भूतप्रेताः सुखावहाः ॥ १७५ ॥

तत आचम्य गृहं गत्वा आचार्याय वस्त्रद्वयं ऋत्विग्न्योऽन्येभ्यश्च यथाशक्तिदक्षिणां
दत्वा विनायकांविकायोरुत्तरपूजां कृत्वा विसृज्य । आचार्याय प्रतिपाद्य । विभूति
धृत्वा अग्निं विसृज्य । ब्राह्मणान्मोक्षयेत् ॥ इति विनायकशांतिः ॥^६

८६. हा 'विनायकशांति' प्रयोग कमलाकरभट्टाच्या 'शांतिकमलाकर'
ग्रंथांत पृ. ४-६ वर (प्रकाशक : वी. जी. शहरकर, अंबाप्रसाद प्रेस, पुणे, १८८९)
दिल्याप्रमाणे आहे. 'शांतिकमलाकरांत' 'विनियोग' जरा अधिक तपशीलवार
आहे. त्यानें विधिमंत्र 'मदनरत्न', 'विज्ञानेश्वर', 'बृहत्पराशार', 'अथर्व-
णकौशिकगृह्णपरिशिष्ट' या ग्रंथांतून घेतले आहेत.

द्वितीयेऽहनि

[ज्येष्ठ शु. ७ रविवार शके १५९६ : ३१ मे १६७४]

अस्मिनहनि करिष्यमाण ऐंद्रीशांत्यंगतया फलाहारं भूशश्यां ब्रह्मचर्ये कुर्यात् ॥
 ततो द्वितीयेऽहनि ऐंद्रीशांतिः । अथ ऐंद्रीशांतिप्रयोगः । यजमानः पूर्वेद्युरेकरात्रं
 शाकाहारो भुक्त्वा भूशश्याब्रह्मचर्ये च कृत्वा देशकालौ संकीर्त्य करिष्यमाण-
 राजाभिषेकांगत्वेन ऐंद्रीशांतिं करिष्ये । न ऋत्विग्वरणं कृतत्वात् आचार्यः सर्षपान्
 विकीर्यं पञ्चगव्येन प्रोक्ष अम्बयो यंतीत्यष्टचेन^१ इन्द्रजुषस्वेति^२ सप्तचेन सूक्तेन
 अभिमंत्रितेनोदकेन मंडपं संभाराश्च प्रोक्षयेत् । स्वयं चाचामेत् । स्वस्त्ययनं
 तार्श्यमित्यादि^३ महाध्वजोच्छप्रयाणां तां पूजां कुर्यात् । ततो मंडपं तोरणपुष्पादि-
 भिरलंकुर्यात् । ततः कुंडे स्वगृहोक्त विधिना अग्नि प्रतिष्ठाप्य । आज्यसंस्कारातं कृत्वा
 चंदनकाष्ठनिर्मितं श्रुतं संमृज्यतेन श्रुचि द्वादशगृहीतं कृत्वा समास्त्वाग्म ऋतवो
 वर्धयान्त्विति^४ पञ्चचेन सूक्तेन पूर्णाहुतिं हुत्वा श्रुवेणाज्याहुतीः जुहुयात् ।
 दिवस्पृष्टिव्याः पर्यंतेरिक्षाद्वनस्पतिभ्यो अध्योपवीम्यो यत्र यत्र जातवेदाः संबभूव
 तथा । ततो नो अग्ने जुषप्राण एहि स्वाहा । अग्नि जातवेदसे दंड हुत्वा विभावसु

८७. ‘अम्बयो यन्त्य०’ व ‘आपो हि ष्टा’—ऋ. १-२३-१६/१९ व
 १०-१-१/३ व ५; अर्थव. १-४-१/४ व १-५-१/४; साम. १८३७-९; वा. य.
 ११-५० व ३६-१४; तै. सं. ४-१-५-१ व ५-६-१-४ व ७-४-१९-४; तै.
 आ. ४-४२-४ व १०-१-११; नि. ९-२७; सात. ऋ. पृ. १२ व ६३२, अर्थव.
 पृ. २ व ३, साम. १९५-६—आठ ऋचा.

८८. ‘इन्द्रजुषस्व०’—अर्थव. २-५-१/७, सात. अर्थव. पृ. १७, साम.
 २-३०२ Bloom—सात ऋचा.

८९. ‘स्वस्त्ययनं तार्श्य०’—ऋ. ५-५१-परि. १-२, सात. ऋ. पृ.
 ७७१—दोन ऋचा.

९०. ‘समास्त्वाग्म ऋतवो०’—अर्थव. २-६-१/५, सात. अर्थव. पृ.
 १७-पांच ऋचा.

९१. ‘दिवस्पृष्टिव्या०’—अर्थव. १९-३-१/४; सात. अर्थव. पृ.
 ३६१-२-चार ऋचा.

स्वाहा । अग्नि य हृदं । आकृतिमिति^{१३} तिसुभिः इद्रवरुणस्येत्येकया इन्द्रो राजा जगतश्चर्षणी^{१४} नामधीत्येकया हुत्वा स्विष्टकृतादिहोमशेषं समाप्त्य । रात्रौ चतुष्पथे चतुर्हस्तं चतुरसं गोमयेनोपलिङ्गं तत्राग्नेयादिर्दिव्यदिक्षु मही द्यौरित्यादिभिश्चतुरः^{१५} कलशान् संस्थाप्य । वरुणपूजांते तदप्रे वेदिकायां निर्लेख्यामिति^{१६} चतुर्भिः मृत्तिकाघटितांश्चतुरो विनायका क्रमेण शालकटं सहितं कुष्मांडराजपुत्रसहितं उत्सुतदेवयजनसहितं गणपतिरिति नाभिः चतुरो विनायकान् उत्तरीपत्रपुत्रलिकायां इन्द्राणीं चावाश्य^{१७} । नाममंत्रैः पूजयित्वा कलशमध्ये स्वस्तिके अनुहुदधर्मास्तीर्यं । तत्र यजमानमुपविश्य स्वशालोकं स्वस्तिवाचनं^{१८} कृत्वा ।

आख्यूत्कर नदीकूल कलाल गणिकां गणात् ।

राजांगणात् पुरुद्धाराद्वाल्मिकाच्च मृदः क्रमात् ॥ १७६ ॥

इति सप्तमृदः ।

गोरोच्वनं गुग्गुलत्वं व्रीह्यादप्रादशैव तु ।

पश्चरागं चेन्द्रनीलं प्रवालं मौकिकं तथा ॥ १७७ ॥

वैद्युर्यमिति रत्नानि तथैव दधिसार्पिषी ।

निधाय तत्र चालन्यां विभृयुस्तां तु अत्विजः ॥ १७८ ॥

यजमानशिरोदेशे गुरुस्तत्राभिषेचयेत् ।

क्रमेण कलशां वोर्मिर्वक्षमाणैस्तु मंत्रकैः ॥ १७९ ॥

पवित्रं [तु] शतधारमृषिभिः पावनं कृतम् ।

तेन त्वामभिर्विचामि पावमान्यः पुनंतु ताः ॥ १८० ॥

इति प्रथमकलशोदकेन ।

येन देवा पवित्रेण आत्मानं पुनंते सदा ।

तेन त्वामभिर्विचामि पावमानीः पुनंतु त्वा ॥ १८१ ॥

१२. ‘आकृतिं देवी०’—अर्थव. १९-४-२/४; सात. अर्थव; पृ. ३६२; तै. ब्रा. २-५-३-२ Bloom—तीन ऋचा.

१३. ‘इन्द्रो राजा जगत०’—अर्थव. १९-५-१; ऋ. ७-२७-३; तै. ब्रा. २-८-५-८; सात. अर्थव. पृ. ३६२; ऋ. पृ. ४११.

१४. ‘मही द्यौः पृथिवी०’—ऋ. १-२२-१३/२१; साम. १६७४, १६६१, १६७० ते १६७२; सात. ऋ. पृ. ११, साम. पृ. १७७-८; वा. य. ८-३२ व १३-३२; तै. स. ३-३-१०-२ व ३-५-११-३ व ४-२-९-३ —नऊ ऋचा (४+५).

१५. ‘निर्लेख्यां०’—अर्थव. १-१८-१/४; सात. अर्थव. पृ. ८—चार ऋचा.

१६. ‘इन्द्राणीं चावाश्य नाममंत्राः’—लोक क्र. १३३ ते १४९ पहा.

१७. टीपा ३३, ३४ व ३५ पहा.

इति द्वितीयेन ।

या तेऽलक्ष्मीर्थया पाप्मा हृदये पार्श्वतोदरे ।

उर्वोरुपस्थे पापौ च तामितो नाशयाम्यहम् ॥ १८२ ॥

इति तृतीयेन । चतुर्थकलशोदकमादाय पूर्वोक्तैः त्रिभिः ।

या शिरसि ग्रीवायां पाणी पादौ च सेवते ।

ओण्यां पृष्ठे च याऽलक्ष्मीस्तामितो [नाशयाम्यहम्] ॥ १८३ ॥

प्राचीं दिशमवधार्य इन्द्रं दैवतं ऐन्द्रोपरिषदं याः कन्या ये सिद्धा ।

इन्द्रेण दत्ता औषधयः आपो वरुणसंमिताः ताभिस्त्वामभिर्णिचामि पावमानीः पुनंतु त्वा ।

दक्षिणां दिशमवधार्य यमं दैवतं यार्मीं परिषदं याः कन्या ये सिद्धा । यमेन दत्ता औषधयः आपो वरुणसंमिताः ताभिस्त्वामभिर्णिचामि पावमानीः पुनंतु त्वा ।

प्रतीचीं दिशमवधार्य वरुणं दैवतं वारुणीं परिषदं याः कन्या ये सिद्धा । वरुणेन दत्ता औषधयः आपो वरुणसंमिताः ताभिस्त्वामभिर्णिचामि पावमानीः पुनंतु त्वा ।

उदीचीं दिशमवधार्य सोमं दैवतं सोमीं परिषदं याः कन्या ये सिद्धा । सोमेन दत्ता औषधयः आपो वरुणसंमिताः ताभिस्त्वामभिर्णिचामि पावमानीः पुनंतु त्वा ।

धूर्वां दिशमवधार्य विष्णुं दैवतं वैष्णवीं परिषदं याः कन्या ये सिद्धा । विष्णुना दत्ता औषधयः आपो वरुणसंमिताः ताभिस्त्वामभिर्णिचामि पावमानीः पुनंतु त्वा ।

मध्यां दिशमवधार्य वायुं दैवतं वायवीयं परिषदं याः कन्या ये सिद्धा । वायुना दत्ता औषधयः आपो वरुणसंमिताः ताभिस्त्वामभिर्णिचामि पावमानीः पुनंतु त्वा ।

उच्चीं दिशमधार्य वृहस्पतिं दैवतं वार्हस्पत्यां परिषदं याः कन्या ये सिद्धा । वृहस्पतिना दत्ता औषधयः आपो वरुणसंमिताः ताभिस्त्वामभिर्णिचामि पावमानीः पुनंतु त्वा ।

सर्वा दिशां सर्वानन्तर्देशानवधार्य ब्रह्माणं दैवतं ब्राह्मीं परिषदं याः कन्या ये सिद्धा । ब्रह्मणा दत्ता औषधयः आपो वरुणसंमिताः ताभिस्त्वामभिर्णिचामि पावमान्यं पुनंतु त्वा ।

इत्येतैश्च मंत्रैभिर्णिचेत् । सर्वेऽपि मंत्राश्रुतुर्विपि कलशेभ्विति केचित् एव अभिर्णिच्य ॥ गौरसर्पपत्तैः सद्यः कतं गोघृतं च ताप्त्रेण श्रुतेण कुशान्तहिते यजमानमूर्द्धनि जुहोति ।

शालकलंकदाय स्वाहा । कुष्मांडराजपुत्राय स्वाहा । उत्पाताय
स्वाहा । देवयज्ञनाय स्वाहा ।

इति मंत्रैः तथैव त्यागः । ततो माषचूर्णेन शिरः स्नात्वा शुक्रगंधवासाः ।

भगवति भगं मे देहि । धनवति धनं मे देहि । यशस्विनि यशो मे
देहि । सौभाग्यवति सौभाग्यं मे देहि । पुत्रवति पुत्रान् मे देहि ।
सर्ववति सर्वान् कामान् मे देहि ।^{१८३}

इति मंत्रेण इन्द्राणिमुपस्थाय भगवती ।

सर्वभूतेश्वरी देवी शरणं त्वायमागतः ।

सौभाग्यकामः सुभगे जहि मह्यं विनायका ॥ १८४ ॥

इति प्रार्थयेत् । ततः आचार्यश्चतुर्गु शुर्येषु कृताऽकृतं तंडुलान् तमिषं च गुडमिषं
त्रिंशीन मत्स्यान् एकेकं पुरोडाशं धाना मुडान् शिगुफलानि पूरिकापूपकुल्माषान्
मूलकान् तिंतिनिरसपानकं 'मांसं सुरास्थाने लवणमिश्रितं पयः फलानि
शुक्ररक्तपुष्टाणि च निधाय । प्रतिकलशे वर्लि दद्यात् अनेन मंत्रेण ।

अँश्येनोऽभिमुखो बकः पक्षी र्सिंहः कलङ्कलीकलहविर्बिनायकः
कुञ्जः कुष्मांडराजः पुत्रौऽहैमवतौ जम्बुको विरूपाक्षः कलिङ्ग-
कुमारो शूकरः क्रोधी वैश्रवणाय राजे नमो यस्तिष्ठति वैश्रवणस्य
द्वारे कुञ्जः करालो विनतो विनायकस्तमहं शरणं प्रपद्ये ।

ब्रह्मचारिणं शिववर्मणः काममिमं राजा राजाभिषेकं संवर्द्धय वैश्रवणाय राजे नमः ।
इति प्रतिविनायकः ।

नमस्तेऽस्तु भगवन् शतरङ्गे तमोनुद ।

जहि मे दैवदौर्भाग्यं सौभाग्येन मां संसृज ॥ १८५ ॥

इति सूर्योपस्थाय गोमिथुनं हिरण्यं च आचार्याय ऋत्विभ्यश्च यथाशक्ति हिरण्यं
दक्षिणां च दत्वा दशब्राह्मणान् भोजयेदिति ।

ततः ऐशानबलिः । ऐन्द्रीशान्त्यङ्गत्वेन ऐशानयां करिष्ये इति संकल्प्य ।
आचार्यः स्वकुंडे स्वशाकोक्तविधिना अभिं प्रतिष्ठाप्य कुंडेशाने वेदिकायां पीठे वा
प्रतिमायां ईशानमावाद्य संपूज्य वेदीशाने कुंभं मंस्थाप्य । तत्रेशानं संपूज्य । तत्र
एक ऋत्विक् रुद्रं ^{१८५} पठेत् । ततोऽन्वाधानादिनिर्वापिपूर्वकं चरुं श्रपयित्वा
आज्यभागान्ते धाता ददातु दाशुषेऽ^{१८६} इति मंत्रेण नाममंत्रैर्वा अवदायावदाय
चरुमष्टविशात्याहुतीहुत्वा स्विष्टकृतादहोमशोषं समर्पयेदिति ॥

१८४. मानवश्रौतबृ.सू. २-१४-३०, Bl. ०.३०.

१८५. 'धाता ददातु दाशुषे०'—ऋ. २-३१-परि-३-६।८, अर्थवं
७-१७-२; सात. ऋ. पृ. ७७०, अर्थवं पृ. १५२-तीन ऋचा:

तृतीयेऽहनि

[ज्येष्ठ शु. ८ सोमवार शके १५९६ : १ जून १६७४]

ततः त्रुतियेऽहनि ग्रहयां ग्रहमत्वत् कुर्यात् । ऐंद्रीशांत्यगत्वेन ग्रहयज्ञं करिष्ये इति संकल्प्य । आचार्यः स्वकुंडे अग्नि प्रतिष्ठाप्य । तत्पूर्वै ऐशाने वा वेदिकायां ग्रहपीठे ग्रहानावाहयेत् । तत्र हिरण्ययान् छब्बोपानत्पादपीठान् प्रत्येकं समर्पयेत् । मंत्रास्तु स्वशाखीशा आथर्वणोक्ताः पौराणाः वा तेच ।

यं बहन्ति शोनकर्णाः प्रतिलोमा वाजिनः । तमहं सर्वतेजोमयमा-
दित्यमावाहयामि ।

यं बहन्ति हंसवर्णाः अनुलोमा वाजिनः । तमहं द्विजैराप्यायमानं
सोममावाहयामि ।

यस्य रक्तरूपं रक्तानुलेपनं च यः । तमहं रक्तवर्णामं भौममा-
वाहयामि ।

यस्य पीतरूपं पीतानुलेपनं च यः । तमहं पीतवर्णामं बुधमावाह-
याम्यहम् ।

यश्चैवाङ्गिरसः पुत्रो देवानां च पुरोहितः । तमहं द्विरण्यवर्णामं
शुहस्पतिमावाहयामि ।

यस्य शुक्ररूपं शुक्रानुलेपनश्च यः । तमहं शुक्रवर्णामं शुक्रमावा-
हयामि ।

यस्यायसं रूपमायसौ यस्य प्रकृतिः । तमहं आदित्यजं नित्यं
शनिमावाहयामि ।

यस्य कृष्णं रूपं कृष्णानुलेपनं च यः । तमहं कृष्णवर्णामं राहुमा-
वाहयाम्यहम् ।

यस्य दीर्घा शिखा मुखं च परिमङ्गलं । तमहं ब्रह्मणः पुत्रं
केतुमावाहयाम्यहम् ।

अथादि देवताः । मा नो विदन्^{१००} इति रुद्रं । आपो^{१०१} हत्युमां । अग्निरिव मन्त्यो
त्विषित^{१०२} इति स्कंदः । प्र तद्विष्णुरिति^{१०३} विष्णु । ब्रह्म जज्ञानमिती^{१०४} ब्रह्माणां ।
इन्द्रं मतिर्हद्द^{१०५} इति हंद्रं । यमाय सोममिति^{१०६} यमं । असुन्वन्तं^{१०७} इति कालः ।
यदाज्ञातमिति^{१०८} चित्रगुतं ।

अथ प्रत्यधिदेवताः । समास्त्वाम ऋतवो^{१०९} हत्यग्निं । शन्मो देवीरिति^{१०१}
आपः । भूमे मातरिति^{१०१} भूमिं । इदं विष्णुरिति^{१०३} नारायणं । इन्द्रं जुषस्व^{१०८}

१००. 'मा नो विदन्०'—अर्थव॑ १-१९-१; सात. अर्थव॑ पृ. ८;
एक ऋचा.

१०१. 'आपो हि ष्टा०'—ऋ. १०-९-१/३,५; अर्थव॑ १-५-१/४; साम.
१८३७ ते १८३९; सात. ऋ. पृ. ६३२, अर्थव॑ पृ. ३, साम. पृ. १९५-६;
वा. य. ११-५०, ३६-१४; तै. सं. ४-१-५-१ व ५-६-१-४ व ७-४-१९-४;
तै. आ. ४-४२-४ व १०-१-११; नि. ९-२७—चार ऋचा.

१०२. 'अग्निरिव०'—ऋ. १०-८४-२, अर्थव॑ ४-३१-२; सात.
ऋ. पृ. ६९६, अर्थव॑ पृ. ७३; नि. १-१७—एक ऋचा,

१०३. 'प्र तद्विष्णुः०'—ऋ. १-१५४-२; अर्थव॑ ७-२६-२/३;
सात. ऋ. पृ. ११७; अर्थव॑ पृ. १५४-५; वा. य. ५-२०; तै. ब्रा. २-४-३-४;
नि. १-२०—एक ऋचा.

१०४. 'ब्रह्म जज्ञानं०'—साम. ३२१; अर्थव॑ ४-१-१ वा ५-६-१;
सात. साम. पृ. ३६; अर्थव॑ पृ. ५३ वा ८५; वा. य. १३-३; तै. सं. ४-२-८-२;
—एक ऋचा.

१०५. 'इन्द्रं मतिर्हद०'—ऋ. ३-३९-१; सात. ऋ. पृ. २१४—एक ऋचा.

१०६. 'यमाय सोम०'—ऋ. १०-१४-१३; अर्थव॑ १८-२-१; सात.
ऋ. पृ. ६३६, अर्थव॑ पृ. ३४४; तै. आ. ६-५-१—एक ऋचा.

१०७. 'असुन्वन्तं०'—ऋ. १-१७६-४, सात. ऋ. पृ. १३७—एक ऋचा.

१०८. 'यदा ज्ञातं०'—कौ. सू. ११९-२, Bloom

१०९. 'शन्मो देवीर०'—ऋ. १०-९-४, साम. ३३; अर्थव॑ १-६-१;
सात. ऋ. पृ. ६३२; साम. पृ. ४; अर्थव॑ पृ. ३; वा. य. ३६-१२; तै. ब्रा.
१-२-१-१ वा. २-५-८-५; तै. आ. ४-४२-४—एक ऋचा.

११०. 'भूमे मातर०'—अर्थव॑ १२-१-६३; सात. अर्थव॑ पृ. २७४—
एक ऋचा.

१११. 'इदं विष्णुः०'—ऋ. १-२२-१७; साम. २२२ वा १६६९; अर्थव॑
७-२६-४; सात. ऋ. पृ. ११, साम. पृ. २५ वा १७७, अर्थव॑ ऋ. पृ. १५५;
वा. य. ५-१५; तै. स. १-२-१३-१; नि. १२-१९—एक ऋचा.

इति इन्द्रं । एकं पादौ इति इन्द्राणीं । नक्तंजाता^{११२} इति प्रजापतिं । शेरभक^{११३} इति सर्पान् । ये दिशामन्तरित^{११४} इति ब्रह्माणं ।

अत्राधिदेवता वामभागे प्रत्यधिदेवता दक्षिणभागे बोध्याः । ततो ग्रहणीठ-पूर्वादिदिक्षु उदक् संस्थतया कृत्तिकादिसप्तसप्तनक्षत्राण्यावाहयेत् । तेषां मंत्राः अग्निर्ननः पातु कृत्तिका^{११५} इत्यादयः आपस्तम्बशाखायां प्रसिद्धाः । नमो तमा मंत्रा पौराणिका वा तेच आवाहयिष्यामि शुभां कृत्तिकां इत्यादय आपस्तम्बशाखायां प्रसिद्धाः । नमो तमा मंत्रा पौराणिका वा । तेच

आवाहयिष्यामि [शुभां] कृत्तिकां देवपूजिताम् ।

एहि साधारणे देवि ज्येष्ठे दक्षसुते शुभे ॥ १८६ ॥

आवाहयामि वरदां रोहिणीं चंद्रवल्लभाम् ।

एहि रोहिणि धर्मज्ञे ध्रुवकर्मसुशोभने ॥ १८७ ॥

आवाहयामि धर्मज्ञामंधकां शशिवल्लभाम् ।

एहि मे अंधके देवि मृदुकर्मसुशोभने ॥ १८८ ॥

आद्रीमावाहयिष्यामि नक्षत्रं चारुसंक्षकम् ।

एहाद्रै चारुसर्वांगि दारुणे रुद्रसंमिते ॥ १८९ ॥

ऋक्षमावाहयिष्यामि धर्मज्ञं तु पुनर्वसुं ।

पुनर्वसेरिहागच्छ चरकर्मप्रसाधक ॥ १९० ॥

पुष्यमावाहयिष्यामि नक्षत्रं क्षिप्रसंक्षकम् ।

एहि पुष्य महाभाग पोषं वर्धय सर्वतः ॥ १९१ ॥

आवाहयिष्याम्याश्लेषां भक्तानां श्रीविवर्धनीम् ।

आश्लेषे त्वमिहाभ्येहि दारुणे विजयप्रदे ॥ १९२ ॥

मघामावाहयिष्यामि उग्रनक्षत्रमंजसा ।

एहि मे सुभगे देवि सर्वार्थविनिषूदने ॥ १९३ ॥

११२. ‘नक्तंजाता०’—अथर्व १-२३-१; सात अथर्व पृ. १०; तै. सं. २-४-४-१—एक ऋचा.

११३. ‘शेरभक०’—अथर्व २-२४-१; सात. अथर्व पृ. २४—एक ऋचा.

११४. ‘येदिशामन्तर०’—अथर्व ४-४०-८; सात. अथर्व पृ. ८०—एक ऋचा.

११५. ‘अग्निर्ननः पातु कृत्तिका०’—तै. ब्रा. ३-१-१/२; पृ. ५९ ते ५५, “आपस्तम्बशाखोक्तासंस्काररत्नमाला-श्रीमहादेवदीक्षितसोमयाजिविरचिता” संपादक बासुदेवशास्त्री पणशीकर, निर्णयसागर प्रेस, मुंबई, १९२४. एकंदर २८ ऋचा.

ऋक्षमावाहयिष्यामि पूर्वाफल्गुनिसंक्षिके ।
 एहि मे सुभगे देवि उत्रकर्मप्रसाधके ॥ १९४ ॥
 ऋक्षमावाहयिष्यामि उत्तराफल्गुनि शुभाम् ।
 एहि त्वं सुभगे देवि ध्रुवे सर्वांगसुंदरि ॥ १९५ ॥
 हस्तमावाहयिष्यामि सावित्रि क्षिप्रमंजसा ।
 एहि सावित्रि धर्मक्षणं भक्तानां पापनाशन ॥ १९६ ॥
 चित्रामावाहयिष्यामि चित्ररूपां मनोहराम् ।
 एहि मे वरदे चित्रे मृदुकर्मप्रसाधिके ॥ १९७ ॥
 स्वातिमावाहयिष्यामि नित्यमुत्तरमार्गगाम् ।
 दंवि स्वाति त्वमभ्येहि चरकर्मसुशोभने ॥ १९८ ॥
 ऋक्षमावाहयिष्यामि विशाखामुग्रतेजसाम् ।
 विशाखे त्वमिहाभ्येहि देवि साधारणे शुभे ॥ १९९ ॥
 ऋक्षमावाहयिष्यामि हानुराधां वरप्रदाम् ।
 अनुराधे त्वमभ्येहि मृदुकर्मसुशोभने ॥ २०० ॥
 जेष्ठामावाहयिष्यामि नक्षत्रं शक्तदैवतम् ।
 ज्येष्ठे देवि त्वमभ्येहि दारुणे चारुलोचने ॥ २०१ ॥
 मूलमावाहयिष्यामि नक्षत्रं दारुणं महत् ।
 एहि मूल महाभाग भक्तानामभयप्रद ॥ २०२ ॥
 ऋक्षमावाहयिष्यामि पूर्वाषाढेति संक्षिके ।
 एहि त्वमुग्रे वरदे आषाढे पूर्वपूर्वके ॥ २०३ ॥
 ऋक्षमावाहयिष्यामि उत्तराषाढसंक्षिके ।
 उत्तरे त्वं समभ्येहि आषाढे ध्रुवसाधके ॥ २०४ ॥
 ऋक्षमावाहयिष्यामि यत्तदभिजिद्यते ।
 एहि धिष्यवरिष्ठाद्य क्षिप्रकर्मप्रसाधक ॥ २०५ ॥
 ऋक्षमावाहयिष्यामि श्रवणं सर्वकामदम् ।
 श्रवणत्वमिहाभ्येहि चरकर्मप्रसाधक ॥ २०६ ॥
 धनिष्ठामावाहयिष्यामि नक्षत्रं शशिवल्लभम् ।
 धनिष्ठे त्वमिहाभ्येहि चरकर्मप्रसाधके ॥ २०७ ॥
 ऋक्षमावाहयिष्यामि नाम्नां शतभिषां शुभाम् ।
 आगच्छ त्वं शतभिषे चरकर्मसुशोभने ॥ २०८ ॥
 ऋक्षमावाहयिष्यामि पूर्वाभाद्रपदां महत् ।
 एहि भद्रे पदे पूर्वे उत्रकर्मप्रसाधके ॥ २०९ ॥
 ध्रुवमावाहयिष्यामि देशे भाद्रपदोत्तरे ।
 एहि त्वं सुमहाभागे मम भाद्रपदोत्तरे ॥ २१० ॥

ऋशमावाहयिष्यामि रेवतीं चारुदर्शनाम् ।

एहि रेवति धर्मसे मृदुकर्मसुशोभने ॥ २११ ॥

ऋशमावाहयिष्यामि क्षिप्रमश्विनि संशिकाम् ।

एहाश्विनि महाभागे वरदे कामदायिनि ॥ २१२ ॥

ऋशमावाहयिष्यामि चोग्रं भरणिसंक्षकम् ।

एहि त्वं देवि भरणि सुभगे चारुदर्शने ॥ २१३ ॥^{११६}

ततः पीठादिक्षुविदिक्षुलोकपालानावाह्य उत्तरे गणेशं दुर्गा वायुं अश्विनि
क्षेत्रपालान् वास्तोष्यति चावाह्य प्रतिष्ठाप्य पूजयेत् । तत्र वस्त्रगंधपुष्पाणि पूज्य
समानवर्णानि तत्र ग्रहादिवर्णेषु मामका श्लोकाः ।

रक्तः सितो लोहितश्च पीतौ श्वेतश्च मेचकः ।

कृष्णो धूमो ग्रहाः क्षेयास्तब्दिर्णाश्चांगदेवताः ॥ २१४ ॥

[शालिनी]

रोरेषुषः फाल्गुना द्वे तु हस्तो

मैत्रेन्द्राग्नि वासवेन्द्रे च पीता ।

सौम्यं रौद्रं वारुणं वादिशेयम्

सार्पे पित्र्यं ब्राह्म वायव्यके च ॥ २१५ ॥

श्वेत श्वेयं प्रोष्ठ पादद्वयं च

चित्रत्वाऽङ्गं वैश्वदेवाश्विने ये ।

मूलश्रुत्यौ नीलये हृतिकांक्षे

रक्तं याम्यं कृष्णमेवं च वर्णः ॥ २१६ ॥

पायं अर्ध्ये आचमनीयं स्नानपानीयं समर्पणे मंत्रविशेषो गारुडे ।

इमा आपः शिवाः शिवतमाः पूताः पूततमाः मेघ्या मेघतमाः ।

अमृता अमृतरसाः पाद्या स्ता जुषस्व प्रतिगृह्णातु भगवन्^{११७}

इति पायं पाद्या इत्यस्यस्थनि अर्ध्या आचमनीयाः स्नानीयाः इति पठितो
धूपदीपांतपूर्वोक्तनैवेदान् समर्प्य । पुष्पांजलि अंतां पूजां कुर्यात् । तनो अन्वाधाना-
दिचरुं श्रवणपूर्वकं आज्यभागांते यजमानेन संकल्पितानां द्रव्याणां ऋत्विग्निः

११६. श्लोक क्र. १८६ ते २१३ = अनक्रमे ५४ ते १००, पृ. ५९ व ६०,
अध्याय ५५ वा, ग्रहक्षमावाहनमंत्राध्याय, प्रथम खंड; तसेच श्लोक ५७ ते ९९,
पृ. ३१५-६, अध्याय १०४ वा, द्वितीय खंड, ब्रह्मादिदेव-आवाहनवर्णनम्,
“विष्णुधर्मोन्तर,” (टीप २ पहा).

११७. ‘इमा आपः शिवाः०’—ऐ. ब्रा. ३-३७; ऐ. ब्रा ८-७-२,
८-१३-२, Bloom.

सहित आन्वार्यः वश्यमाणं संख्यश्च आवाहनं त्रैबैक्षमाणं त्रैर्वा होम कुर्यात् । तत्र
ग्रहणां अर्कादि समिद्धिः मधुर त्रयोक्ताभिः होमः दूर्वाहोमे त्रिभिः दूर्वाभिरेकाहुतिः
कुशहोमे त्रिपत्रेण कुशेन अष्टशताष्ट्रविंशति अन्यतरसंख्यया । एवं चरोग्रासमंतरस्य
पाष्याहुति उक्तसंख्यया । एवमाज्यस्य । एवं बृतोक्तानां यवमिश्रिततिलानां च
अथिदेवतप्रत्यधिदेवतानां अष्टाष्टसंख्यया उक्तद्रव्यैः । मंत्रास्तु ग्रहणामाथर्वं गे
विषासहिमिति^{११} सूर्यस्य । वयं सोमेति^{१२} सोमस्य । त्वया मन्त्रो सरथमिति^{१३}
भौमस्य । यद्राजानो^{१४} इति बुधस्य । स बुद्ध्यादिति^{१५} गुरोः । सहस्र बाहुरिति^{१६}
शुक्रस्य । शब्दो देवीति^{१७} शनैः । सहस्रबाहु शृणुभो यस्य मुद्रा उदागमत् । तेना
निजश्येनावयं विशाङ्गं स्थापयामसि । पूर्वोक्तैः मंत्रैरधिदेवतानां होमे कुल्वा नक्षत्राणां
होमं कुर्यात् । तत्र मंत्राः ।

अस्मिद्देव वो यज्वनः कृष्णब्रह्मा वैश्वानरा जातंवदा रसाप्रशुकः ।
स नक्षत्राणां प्रथमेन पावकः कृत्तिकाभिर्ज्वलनोऽनुशास्यतां
स्वाहा । कृत्तिकाभ्य इदम् ॥

प्रजा प्रजापतिर्यः ससृजे प्रजा इमा देवान् स सृष्टा विनियोज्य
कर्मसु । स सर्वशुक्रं सर्वयोगेषु रोहिणीः शिवाः क्रियाः कृषुतां
कर्मसिद्धये स्वाहा । रोहिण्या इदं ॥

विद्याविदो ये अभिशोचमानवा अर्चन्ति शक्रं सहवेवतागणैः स ।
नो योगे मृगशिराशिवः क्रियाः श्रेष्ठराजः कृषुतां सर्वसिद्धये
स्वाहा । मृगशिरस इदं ॥

देवं भवं पशुपतिं हरं कृशं महोदेवं सर्वमुग्रं शिरिंडिनं । सहस्रा-
क्षमसिनं ये गृह्णति स नो रुद्रः परिपातु चार्द्रया स्वाहा ।
आर्द्राया इदं ॥

११८. ‘विषासहित’—अर्थवं १७-१-१/५; सात. अर्थवं पृ. ३३६—पांच
ऋचा.

११९. ‘वयं सोमम्’—ऋ. १०-८७-६; सात. ऋ. पृ. ६७३, वा. य.
३-५६; तै. ब्रा. २-४-२-७; वा. य. ३-७-१४-३;—एक ऋचा.

१२०. ‘त्वया मन्त्रो’—ऋ. १०-८४-१, अर्थवं ४-३१-१; सात. ऋ.
पृ. ६९६, अर्थवं पृ. ७३; तै. ब्रा. २-४-१-१०; नि. १०-३०—एक ऋचा.

१२१. ‘यद्राजानो’—अर्थवं ३-२९-१; सात. अर्थवं पृ. ५०—एक ऋचा.

१२२. ‘स बुद्ध्यादो’—अर्थवं ४-१-५, सात. अर्थवं पृ. ५३; तै. सं.
२-३-१४-६;—एक ऋचा.

१२३. ‘सहस्र बाहु’—अर्थवं १९-६-१; सात. अर्थवं पृ. ३६२—
एक ऋचा.

या विप्रैः कविभिन्मर्मस्यते दाक्षायणी देवपुरातिभिर्नृभिः । सा नः
सुता प्रथमं चाज्या पुनर्वसुः शिवाः क्रियाः कृणुतां कर्मसिद्धये
स्वाहा । पुनर्वसव इदं ॥

यस्य देवा ब्रह्मचर्येण कर्मणा महासुरं तिग्मतयाऽभिचक्रिरे । तं स
बुधं देवगुरुं वृहस्पतिमर्चामि पुच्छेण सहाभियातु मां स्वाहा ।
पुष्ट्याया इदं ॥

या नः सुता परिहिणोति । मेधया या तप्यमानमृषिभिः
कामशोचिभिः । जरत्कारसुनो क्रषिभिर्मनीषिभिस्ता आश्लेषा
अभिरक्षन्तु नोरगैः स्वाहा । आश्लेषाभ्य इदं ॥

ये देवत्वं पुण्यतोऽभिचक्रिरे ये चापरे ये च परे मनीषिणः ।
अर्चामि सूर्यमराजगान् पितॄन् शिवाः क्रियाः कृणुता च नो
मघा स्वाहा । मघाभ्य इदं ॥

यो योजयन् कर्मणा चर्षणीधृतो भूमिं चेति भगः प्रसाधयत् ।
तदेवत्ये शिवतमामलंकृते फलगुन्योरीडे भजतं च पूर्वयोः स्वाहा ।
पूर्वाफलगुनीभ्यामिदं ॥

स्तुतं पूर्वेर्यमणं मनीषिभिः स्तौमि देवं जगति वाचमैरयत् ।
तदेवत्ये शिवतमामलंकृते फलगुन्यौ न उत्तरे दैवत्यायै स्वाहा ॥
उत्तराफलगुनीभ्यामिदं ॥

[इयावैर्युक्तः क्षितिपाद्विरण्यो यस्य रथः पथिभिर्वर्तते सुखे ।
स नौ हस्तेन सविन द्विरण्या रिणः सवितानिभिः रक्षतु
स्वाहा । हस्तायै इदं ॥

त्वद्देव नमः क्षितिसूजे मनीषिणे भूतगोप्ते परमं कर्मकारिणे । सा
नः स्तुता कृणुतां कर्मसिद्धये चित्रां देवीं सहयोगेन क्रषभूत् ।
विश्रायै इदं ॥]

यः प्राणिनां जीवनं वा निषेवते शिवो भूत्वा मातरिश्वा रसाग्र-
शुकः । ध्वजोऽन्तरीक्षस्य स सर्वभृद्वायुदेवः स्वातिना नोऽभिरक्षन्तु
स्वाहा । स्वात्यै इदं ॥

या ब्रीडिहा वात्यविद्मनीषिभिः सहितो यो श्रीणि सवनानि
सामग्रैः । इंद्राद्यां वरदौ च नमस्कृतौ विशाखयोः कुर्वतामायुषे
श्रीः स्वाहा । विशाखाभ्यां इदं ॥

विश्वेदेवा यमृषिमाहुर्मित्रं भरद्वाजमृषितः प्रसामवित् । तं जगत्या
गाथया स्तौम्युग्रेः समामनुराधाभिर्भूत कृष्णोभिरक्षतु स्वाहा ।
अनुराधाभ्यां इदं ॥

शतक्रतुर्यो निजधानं शंवरं कृतं च हत्वा सहितः प्रसर्जनः ।
संस्तुतः ग्रीतमनाः पुरंदरो मरुत्सखो ज्येष्ठया नोऽभिरक्षतु स्वाहा ।
ज्येष्ठायै इदं ॥

या धारयत्योजसातिदेवं पवमानापृथिवीञ्च सा सर्वभूतभूत् सा
नः स्तुता कृषुयात् कर्मसिद्धये मूलादेवी निर्क्रतिः सर्वकर्मद्वु
स्वाहा । मूलायै इदं ॥

पर्जन्यसृष्टास्तिसृणीभिरावृतं यास्तर्पयन्त्यभिप्रवृज्जये । ताः
स्तौम्बयो वारणीः पूर्वांशादा स्वधयाऽस्तु योजने स्वाहा ।
पूर्वांशादाभ्य इदं ॥

यस्मिन्शतं त्रिंशतान्त्रिष्ठ मदन्ति देवा देवानां या निर्मिताभ्य
भूयसः । तानांशादा उत्तरा शब्दे विश्वाः क्रियाः कृषुतां सुरमताः
स्वाहा । उत्तरांशादाभ्य इदं ॥

यः सर्वशः सर्वकृत् सर्वभूतभूत् यस्मादन्यं न परं किं च नास्ति ।
[निर्मिताः] सत्यजितः पुरुष्टुतः स नो ब्रह्माऽभिजिता नोऽभिर-
क्षन्तु स्वाहा । अभिजित इदं ॥

स्थानाण्ड ते स्थानमिन्द्राय यान् देवैश्च य ईरण्डिर्विञ्चकमे । तं
स्वर्गं नाकपृष्ठं स्वर्विद्विष्टुर्देवः श्रवणेनाभिरक्षतु स्वाहा ।
श्रवणाय इदं ॥

अष्टौ शतानि श्वेतकेतूनां यानित्वं च सत्वानि जघान भूयसः ।
आनोदेशो नो भयभ्य पीडिताः शाविष्ठाभिनौऽभिरक्षान्तु वाजिनः
स्वाहा । धनिष्ठायां इदं ॥

वाजा देवी देवभूणानि काकुभाषुभावाजस्य न तत्कर्मणा शिवा ।
तव वाज्यं स्तोमसि देवभोजनौ प्रत्यक्भिषक्त तदभिषक्त शिवौ नः
स्वाहा । शततारकाभ्यां इदं ॥

सुनाशीरौ न प्रमोतजिष्ठसौ तौ पितॄभ्यो वदातु स्तनौ शिवौ तौ
पूर्वजौ । कृषुतामेकपादजौ प्रतिष्ठानौ सर्वकर्माभयाय च स्वाहा ।
पूर्वाश्रोष्टुपदाभ्यामिदं ॥

सर्वार्थाय कृणोमि सर्वकर्मसिद्धये गरिष्ठायाऽनेककालिणे नमः ।
सोऽहिर्वृज्जयः कृषुतामुत्तरौ शिवौ प्रतिष्ठानौ सर्वकामाभयाय च
स्वाहा । उत्तरप्रोष्टुपदाभ्य इदं ॥

यमं हाहेइमृषितः प्रसामविद्वरद्वाजश्वंद्रमसो दिवाकरं । सञ्चुष्ट-
नामश्वयुजौ भयाय स लः पूषा कृणुतां रेवतीः शिवाः स्वाहा ।
रेवतिभ्य इदं ॥

जीर्णा स तं यै गुवानं हि चक्तुः ऋषेधया व्यवनं सोमपाहृतौ ।
तौ नवितिभिर्माभिनी भिषजामस्य तत्करी प्रजामधिनौ शिवौ
स्वाहा । अभिनीभ्यामिदं ॥

यस्य इयामशब्दलौ रक्षकः स्वधां तत्कृद्विविधाचर्षणीघृतौ । तौ
सावित्रीश्च सवितुर्धर्मचारिभिर्यमो राजा भरणीभिर्नौऽभिरक्षतु
स्वाहा । भरणीभ्य इदं ॥

ततः दिक्षालेभ्यो वास्तोषपत्यनिभ्य उक्तमत्रैरिमानि द्रव्याणि अष्टाष्टसंख्या-
भिरुत्वा । सर्वान् देवान् तैस्तैः मंत्रैः उपस्थाय प्रीतः सन् । पुष्टिकर्ता भवत्विति
प्रायेयेत् । ततो वक्ष्यमाणेन शांतिगणेन कृत्वा प्रतिहरणेन चातनगणेन मातृनाम-
गणेन वास्तोषपतिगणेन अभयगणेन च आज्यं जुहुयात् । उपयशे महि०^{९१} ।
स्विष्ठकृतादिहोम बलिदानं पूर्णाहुति च समाप्य । वेनुशंखादिदक्षिणां ग्रहप्रीतये
घृतादिदक्षिणां नक्षत्रप्रीतये दद्यात् । ततो ब्राह्मणभोज्यं मंकल्पयेत् । इति ग्रहयशः ॥

चतुर्थेऽहनि ।

[ज्येष्ठ शुद्ध ९ मंगलवार शके १५९६ : २ जून १९७४] नवमी तिथि व
मंगलवार हे दोन्हीहि राजाभिषेकउत्सवविधीस निषिद्ध अस्त्यानें [वरील ऐक
क्रमांक ३५ पहा] हा दिवस भाकड महणून सोडला आहे.

पंचमऽहनि

[ज्येष्ठ शुक्र १० बुधवार शके १५२६ : ३ जून १६७४]

अथ पंचमेऽहनि नक्षत्रयज्ञः । ऐंद्रीशांत्यंगत्वेन नक्षत्रयज्ञं करिष्ये इति संकल्प्य । कुंडे अग्निं प्रतिष्ठाप्य । तत्पूरतो वेदिकायां पीठे वा अष्टाविंशतिनक्षत्राणि तत्प्रतिमासु नक्षत्रदेवताश्च तत्प्रतिमासु पूर्वोक्तमंत्रैः अग्निर्नः पात्वित्यष्टवाक्यैर्वा^{१२४} आवाह्यं पूर्ववत्पूजयित्वा अन्वाधानाधाज्यभागांते चित्राणी साकं दिवि^{१२५} रोचनानि यानि नक्षत्राणि^{१२६} इति सूक्तान्यां अष्टमिर्बाक्यैर्वा आज्यं हुत्वा समिद्धरुं यवमिश्रतिलाज्यैः प्रत्येकं अष्टशतं संख्यया पूर्वोक्तहोममंत्रैः ‘अग्निर्न पात्विति’^{१२४} अष्टवाक्यैः वा हुत्वा । अग्नये स्वाहा । कृत्तिकाभ्यः स्वाहा । इत्युपहोमान् हुत्वा । [चित्राणि] साकं^{१२५} यानि नक्षत्राणीति^{१२६} पुनर्हुत्वा । अभयगणेन अग्निसुपस्थाप्य । स्तिष्ठकृतादिहोमशेषं समाप्य । नक्षत्रप्रीतये पूर्वोक्तघृतादिदक्षिणां दत्वा ब्राह्मणभोजनं संकल्प्य । उत्तरपूजां विसर्जनं कृत्वा प्रतिमा आचार्यायि निवेदयित्वा । इति नक्षत्रयागः ॥

१२४. ‘अग्निर्न पातु०’— अथर्व १९-१७-१/८, सात. अथर्व, पृ. ३६८-९; -आठ ऋचा. श्ला टीप क्र. ९६ हून वेगब्द्या होत.

१२५. ‘चित्राणि साकं दिवि’—अथर्व १९-७-१/५; सात. अथर्व, पृ. ३६३-पांच ऋचा.

१२६. ‘यानि नक्षत्राणि’—अथर्व १९-८-१/७; सात अथर्व, पृ. ३६४-सात ऋचा—अध्याय १०, नक्षत्रकल्प.

षष्ठेऽहनि

[ज्येष्ठ शुक्र ११ गुरुवार शके १५९६ : ४ जून १६७४]

अथ पष्ठेऽहनि रात्रौ निर्झतियागः । आचार्यो मंडपनैऋते भागे अग्नि प्रतिष्ठाप्य । अग्नेदक्षिणतः मृत्युर्या रासभारूदां कृष्णवसनामुद्भुतीं संपूज्य । बलि दद्यात् । पूजायां वस्त्रगंधपुष्पाणि कृष्णानि । कृसरं च नैवेद्यं । ततः शूर्मेधानाः मांसमुरास्थाने लवणमिश्रितं पयः पूरिका । तिलपिण्डं अपकमांसं यवपिण्डं कुलित्थानमध्यक्तमंडकान् फलानि कृष्णपुष्पाणि च कृसरमत्स्यानपूपांवेशं नियाय असुन्वन्तमिति^{१०७} मत्रेण निर्झतये निवेद्य नत्वा । ततः कुण्डसमीपे निर्झति अभिमुखोपविश्य परिसमूहनादाज्यभागाते धानाशारपुंखकदुधृतमांसकुशमुंजाग्रगोक्षुरान् एकीकृत्य जुहुयात् । घृतस्य खादिरसुवेण अपकमांसस्य कांस्येण अन्येषां तु इस्तेन होममंडान्तं । अभि तं निर्झतिर्थत्तां^{१२९} यते देवी निर्झतिरावबन्ध^{१३०} ऋ. ४ । यस्यास्त^{१३१} । आरादग्नि^{१३२} ऋ. ५ । अपेत एतु निर्झति^{१३३} ऋ. ५ । पश्चान्तर्करां तृणीं हुत्वा स्विष्टकृतादिहोमशेषं समाप्ययेत् । यद्वा चरुरेव होमद्रव्यं न मांसादि । पूर्वोक्तमैश्वरहोमं कृत्वा शर्करां हुत्वा स्विष्टकृतादि [होमं] समाप्य तमग्नि रूपरे बहिर्निष्काय । तत्तत् कुशान् तृणीं हुत्वा तत्त्वपरं सोपानकः पुरुषः कृष्णवस्त्रं परिधाय कृष्णगंधपुष्पाक्षतमृतिकाकृतस्य रासभस्य पृष्ठे भिनति हता ब्रह्मद्विषः इति मंत्रेण । ततः स ब्राह्मणः अम्बयो यन्त्यध्वमिमिरिति^{१३४} सूक्तेन आपे हि ष्टां^{१३५} शं नो देवी^{१३६} हिरण्यवर्णारिति सूक्तानि । ततः स्नात्वा कृष्णवस्त्रादि परित्यज्य शकवस्त्रं गंधाक्षताः ततः पुण्यादृ^{१३७} वाचयित्वा यजमानः कांस्यं वसनं गां च दक्षिणां दद्यात् । ततो महाशांतिमंडयं ब्रजेत् । इति नैर्झतियागः ॥

१२७. ‘अभि तं निर्झतिऽ’—अथर्व ४-३६-१०; सात. अथर्व, पृ. ७७; है. सं. ४-२-५-२;—एक ऋचा.

१२८. ‘यते देवी निर्झतिऽ’—अथर्व ६-६३-१/४, सात. अथर्व, पृ. १२६—चार ऋचा.

१२९. ‘यस्यास्त आसनि०’—अथर्व ६-८४-१/४; सात. अथर्व, पृ. १३२—चार ऋचा.

१३०. ‘आरादग्नि कव्याद०’—अथर्व ८-२-९, सात. अथर्व, पृ. १७८; कौशिकसूत्रे ९-७-६, पृ. २५२;—एक ऋचा व अथर्व ८-२-१०/१३, सात. अथर्व, पृ. १७८—चार ऋचा, मिळून पांच ऋचा; अथर्व ८-२-९/१३ सूक्ताच्या.

१३१. ‘अपेत एतु निर्झतिऽ’—कौशिकसूत्रे, ३७-७-८, Bloom, पृ. २५३ अमेरिकन आवृत्ति—पांच ऋचा.

सप्तमेऽहनि

[ज्येष्ठ शुक्र १२ शुक्रवार शके १५९६ : ५ जून १९७४]

अथैन्दी शांतिः । सप्तमेऽहनि आचार्यो नवकुंभेन सं सं स्ववन्तु नद्यः^{१३२}
घेतां तर्हदा इति तिसुभिः शुद्धजलमानीय शं त आपो हैमवती^{१३३} इति पंचमिः
रत्नैरुत्तरतः स्थाप्य तेनोदकेन संभारान् संप्रोक्ष्य । त्यमूषु वाजिनं^{१३४} त्रातारमिंद्रं^{१३५}
आ मन्द्रैरिन्द्रं^{१३६} हरिभिरिति तिस्तःः स्वस्तिदा विश्वस्त्यितिरित्युपस्थाव अग्ने पुरतो
गोचर्ममाग्नमुपलिप्य । तत्र कुंभं संस्थाप्य । तत्र घेतवले कुंकुमेनाष्टदलं लिखित्वा ।
तत्र कर्णधुबणीनिर्मितां इन्द्रप्रतिमां अग्न्युतारणपञ्चगव्यशोधनपूर्वे निषाय । इन्द्र
जुषस्वेति^{१३७} तत्र इन्द्रमावाह्य । षोडशोपचारैः प्रपूजयेत् । पंचामृतैः स्नापयेत् ।
वस्त्रगंधपुष्पाणि पीतानि पूजांते मधुपर्के कुंडलमुद्रिकाचामरछत्रोयानद्वितानव्यज-
पताका निषेद्य । दक्षिणां पुष्पांजलि समर्प्य नत्वा । इन्द्र जुषस्वेति^{१३८} सुक्लेन
सफलमध्ये दद्यात् । ततो अग्ने परिसमूहनादि ऐन्द्रचक्र निर्विण्यूर्वकं आज्यभागांतं

१३२. 'सं सं स्ववन्तु नद्याः०'—अर्थव॑ १९-१-१/३, सात. अर्थव॑ पृ.
३६१—तीन ऋचा.

१३३. 'शं त आपो हैमवती०'—अर्थव॑ १९-२-१/५, सात. अर्थव॑ पृ.
३६१—पांच ऋचा.

१३४. 'त्यमूषु वाजिनं०'—ऋ. १०-१७८-१/३; साम. ३३२; अर्थव॑
७-८५-१/३; सात. ऋ. पृ. ७६२-३, साम पृ. ३७, अर्थव॑ पृ. १६९; नि.
१०-२८—तीन ऋचा.

१३५. 'आ मन्द्रैरिन्द्र०'—ऋ. ३-४५-१/३, साम. २४६ व १७१८,
अर्थव॑ ७-११७-१; सात. ऋ. पृ. २१८, साम. पृ. २८ व अर्थव॑ पृ. १७५; वा.
य. २०-५३; तै. आ. १-१२-२—तीन ऋचा.

१३६. 'स्वस्तिदा विश्व०'—ऋ. १०-१९२-२, अर्थव॑ १-२१-१;
८-१-२२; सात. ऋ. पृ. ७९१, अर्थव॑ पृ. ९ व १८५; तै. आ. ३-७-११-४;
तै. आ. १०-१-९—एक ऋचा.

कुर्यात् । कांस्यपात्रे अतिसृष्टोऽपां भाग^{१३४} हिति उदकमानीय सर्वा इमा आप ओषधयः सान्त्विति^{१३५} ब्रह्माणमावेद्य तेन तथैवानुशातः तत्रौषधीरावाहयामि । इत्यौषधीरावाह्य गायन्या अम्बयो यं^{१३६} ऋ. ८ आपो हि ष्ठा^{१३७} ऋ. १ हिरण्यवर्णा^{१३८} ऋ. १५ शिवा नः शंतमा भव^{१३९} शं नो वातः १^{१०} इन्द्र जुषस्वेति^{११} सूक्तेन तज्जलमभिमन्त्र्य तेन अधिरग्निं प्रोक्ष्य कांस्योदकशेषं पूरुकुंभे निक्षिप्य । ततः अश्ववस्तुलोमानि व्रीहिमुकुउ-शीररुग्गुलपिपलातुवीजानि विषतह देवी शरपुष्पशरमूलानि चातनगणेन जुहुयात् । आजमाविकं वा माहिषं वा धृतं चातनगणेन हुत्वा । आश्वस्थ-आतसी-पारिजात-जाश्वी-त्रापसी-खादिरी-अपामार्ग-पलाश-शमी-समिधोऽभावे पलाशारेव चातन-गणेन जुहुयात् । तेनैवाभिमुपस्थाय । तत सप्तधान्य-खादिर-अपामार्गः-शुद्धी-वचा-भृंगराजः शतावरी शाल्मली चंदनं सहदेवी गुर्जरप्रसिद्धपीठणीनामकं पृष्णीपर्णी मुर्दीरसिंग प्रसिद्ध अजशृंगी श्वेतदूर्वान् इत्येतानेकीकृत्य तृष्णीं तदहुत्वा कलशसमीपे औदुंबरदंडं गौरसर्षपान् शतपुष्पपुत्रकदशाशमसिकताः पोटलिकां शरावे स्थापयेत् । तत्रैवान्यस्मिन् क्षरावे कुशमूलमणिं सुवर्णसूत्रं निबध्य स्थापयेत् । ततो वस्थमाणमंत्रैः राज्यहोमं कुर्वन् होमशेषं संपातेन मणिं प्रतिसरं कुभोदकं चाभिधारयेत् । ततो होममंडपाद्वाहिः चतुर्दिक्षु उपलिप्य सिकता विकीर्यं शांत्यभिः^{१४०} संप्रोक्ष । तत्र पाण्डाणान् स्थापयेत् । द्वारो परिदेशं च लेपयेत् । ततः सुर्वं पूर्वा दिविक्षु येस्यां पृथिव्यो मस्यायुषानामने हियतेनाधृष्टं नाम यशियं तेन त्वा दधे स्वाहा । ये द्वितीयस्यां अपि तृतीयस्यां ये चतुर्थस्यां पृथिव्यामिति चतुर्दिक्षु हुत्वा । प्राचीं दिशमवधायेति^{१४१} मंत्रचतुष्टयेन प्रतिदिशं उपतिष्ठेत् । ततः प्राङ्मुख उपविश्य । शांतिगणेन कृत्यागणेन चातनगणेन मातृनामगणेन वास्तोषतिगणेन पाप्महागणेन यक्षनाशनगणेन दुःस्वप्ननाशनगणेन आयुष्यगणेन वर्चस्यगणेन स्वस्त्ययनगणेन अभयगणेन अपराजितगणेन शर्मवर्भगणेन रौद्रगणेन चित्रागणेन पालीवतागणेन च जुहुयात् । ते चाये वक्ष्यन्ते । ततो दधिसक्तून रक्षोभ्यो नमः हिति दक्षिणतः क्षिपेत् । ततः संपातकलशोदकेन पवित्रं शतधारमित्याभिषेकमंत्रैः^{१४२} सपलीकं

१३७. 'अति सृष्टोऽपां'—अथर्व १६-१-१; सात. अथर्व पृ. ३२७—एक ऋचा ।

१३८. 'सर्वा इमा आप ओषधयः०'—कौ. सू. ९-९ ।

१३९. 'शिवा नः शंतमा०'—अथर्व ७-६८-३; सात. अथर्व पृ. १६३—एक ऋचा ।

१४०. 'प्राचीं दिशमवधाय०'- पृ-५६ वरील पहिले चार मंत्र ।

१४१. 'शतधारं वायुमर्क०'—ऋ. १०-१०७-४, अथर्व १८-४-२९; सात. ऋ. पृ. ७२४, अथर्व पृ. ३१६ 'किंत्रा 'शतधारमुत्समक्षीयमण०'—ऋ. ३-२६-९, सात. ऋ. पृ. २०२—एक ऋचा ।

यजमानं अभिविष्य । पूर्वस्थापितमणि दधिमध्वकं कृत्वा इद्धु जुषस्वेति
कुलेनाभिमन्त्र बहौ वर्णीयत् ।

ॐ इमं बध्नामि ते मणि दीर्घायुत्वाय तेजसे । दर्भं सपत्नाद्यभनं
द्विषतस्तपनं हृदः ॥ १ ॥ द्विषतस्तापयन्हृदः शशूरां तापयन्मनः ।
उद्दर्शीः सर्वास्त्वं दर्भं धर्मं इवाभिन्संतापयन् ॥ २ ॥ धर्मं
इवाभितपन्दर्भं द्विषतो नितपन्मणे । हृदः सपत्नानां भिन्दीन्द्र
इव विरुद्धं बलम् ॥ ३ ॥ भिन्दि दर्भं सपत्नानां हृदयं द्विषतां मणे ।
उद्यन्त्वच्चमिव भूम्याः शिरं एषां वि पातय ॥ ४ ॥ भिन्दि दर्भं
सपत्नान्मे भिन्दि मे पृतनायतः । भिन्दि मे सर्वान्दुर्हार्दो भिन्दि
मे द्विषतो मणे ॥ ५ ॥ छिन्दि दर्भं सपत्नान्मे छिन्दि मे पृतनायतः ।
छिन्दि मे सर्वान् दुर्हार्दान् छिन्दि मे द्विषतो मणे ॥ ६ ॥ बृशं दर्भं
सपत्नान्मे बृशं मे पृतनायतः । बृशं मे सर्वान्दुर्हार्दो बृशं मे द्विषतो
मणे ॥ ७ ॥ कृन्त दर्भं सपत्नान्मे कृन्त मे पृतनायतः । कृन्त मे
सर्वान्दुर्हार्दो कृन्त मे द्विषतो मणे ॥ ८ ॥ पिंश दर्भं सपत्नान्मे पिंश
मे पृतनायतः । पिंश मे सर्वान्दुर्हार्दः पिंश मे द्विषतो मणे ॥ ९ ॥
विध्य दर्भं सपत्नान्मे विध्य मे पृतनायतः । विध्य मे सर्वान्दुर्हार्दो
विध्य मे द्विषतो मणे ॥ १० ॥ ॥ १२ ॥

ॐ निक्ष दर्भं सपत्नान्मे निक्ष मे पृतनायतः । निक्ष मे सर्वान्दुर्हार्दो
निक्ष मे द्विषतो मणे ॥ १ ॥ तृन्दि दर्भं सपत्नान्मे तृन्दि मे
पृतनायतः । तृन्दि मे सर्वान् दुर्हार्दस्तृन्दि मे द्विषतो मणे ॥ २ ॥
रुन्दि दर्भं सपत्नान्मे रुन्दि मे पृतनायतः । रुन्दि मे सर्वान्दुर्हार्दो
रुन्दि मे द्विषतो मणे ॥ ३ ॥ मृण दर्भं सपत्नान्मे मृण मे
पृतनायतः । मृण मे सर्वान्दुर्हार्दो मृण मे द्विषतो मणे ॥ ४ ॥ मन्थ
दर्भं सपत्नान्मे मन्थ मे पृतनायतः । मन्थ मे सर्वान् दुर्हार्दो मन्थ
मे द्विषतो मणे ॥ ५ ॥ पिंटु दर्भं सपत्नान्मे पिंटु मे पृतनायतः ।
पिंटु मे सर्वान्दुर्हार्दः पिंटु मे द्विषतो मणे ॥ ६ ॥ ओष दर्भं
सपत्नान्मे ओष मे पृतनायतः । ओष मे सर्वान्दुर्हार्दे ओष मे
द्विषतो मणे ॥ ७ ॥ दह दर्भं सपत्नान्मे दह मे पृतनायतः । दह मे
सर्वान्दुर्हार्दो दह मे द्विषतो मणे ॥ ८ ॥ जहि दर्भं सपत्नान्मे जहि
मे पृतनायतः । जहि मे सर्वान्दुर्हार्दो जहि मे द्विषतो मणे ॥ ९ ॥ ॥ १३ ॥

१४२. अथर्व १९-२८-१/१०; सात. अथर्व पृ. ३७४-५.

१४३. अथर्व १९-२९-१/९; सात. अथर्व पृ. ३७५.

ॐ यसे दर्मं जराकृत्युः शतं दर्मसु दर्मं ते । तेनेमं वर्मिणं कुरुता
सपलां जहि वीर्येः ॥ १ ॥ शतं ते दर्मं वर्माणि सहस्रं वीर्याणि
ते । तमस्यै विष्वे त्वां देवा जरसे भर्तवा अहुः ॥ २ ॥ त्वामाहुदेववर्म
त्वा दर्मं ब्रह्मणस्यतिम् । त्वामिन्द्रस्याहुर्वर्मं त्वं राष्ट्राणि
रक्षसि ॥ ३ ॥ सपलनक्षयणं दर्मं द्विषतस्तपनं हृदः । मणिं क्षत्रस्य
वर्धनं तनूपानं कुणोमि ते ॥ ४ ॥ यत्समुद्रो अभ्यक्षम्लर्जन्म्यो
विद्युतां सह । ततो हिरण्ययो विन्दुस्ततो दर्मो अजायत ॥ ५ ॥^{***}

ततो नववज्जद्यं परिधाय चरं इन्द्रं जुषस्वेति^{**} सत्युचमवदान धर्मेणावदाय हुत्वा
पूर्णाहुतिं हुत्वा वसोद्दारा च पातयित्वा आचार्याय प्रामं ऋत्विग्ययो यथाशक्ति-
दक्षिणां दद्यात् । ततः उत्तरपूजां विसर्जनं च विधाय । प्रसिद्धां आचार्याय
प्रतिपाद्य । गच्छगच्छस्यग्निं विसृज्य । अयुतं सहस्रं शतं वा ब्राह्मणान् भोजयित्वा
कर्मसंपूर्णतां वाचयित्वा ईश्वरार्पणं कुर्यात् । इत्यैन्द्रीशान्तिः ॥

राजाभिषेकप्रयोगः

अथ राजाभिषेकप्रयोगः ॥ यजमानः पुर्वेदुः शुभे मुहूर्ते तिथ्यादिकं संकीर्त्य
 करिष्यमाणराजाभिषेकांगत्वेन स्वस्तिवाचनं मातृकापूजनं वसोद्धारापूजनं
 नांदीश्रादं नारायणपूजनं आज्यहेमं करिष्ये इति संकल्प्य । तत्रादौ
 निर्विन्नतासिद्धथर्थं गणेशपूजनं करिष्ये इति संकल्प्य । गणपतिं संपूज्य ।
 ऋग्युजुःसामपाठकैः ब्राह्मणैः पूर्वोक्तप्रकारेण पुण्याहं वाचयित्वा । नांदीश्रादांते
 शालग्रामे नारायणं शोडाशोपचारैः संपूज्य । सुवर्णं पात्रं गोक्षीरपायसं गोषुतशकरा-
 सहितं नैवेद्यं कृत्वा तांबुलदक्षिणां पुष्पांजलिं दत्वा नैवेद्यं शिरसाभिवंद्य गृहीत्वा ।
 तत्पुरुतः स्थंडिले स्वशाखोक्तमग्निं प्रतिष्ठापनं कृत्वा पद्मप्राप्तप्रयोगेन आज्यभागांते
 प्रणवेन अष्टोत्तरशतमाज्याहुतिं हुत्वा स्थिष्ठकृतादिहोमं शेषं समाप्य नैवेद्यार्थं स्वयं
 अर्धं चमणी भुंजीयातां । ततो मौनीरात्रौ दर्भे संसुतभूमौ ब्रह्मचारिणौ स्वपेतां ।
 ततः प्रातः पुरोहितसांवत्सरिकौ सोष्णीपौ पूर्ववृत्तऋत्यिग्निभः सह नवकुञ्ज्यादिसहिते
 मंडपे सपल्नीकसमागत्य यजमानेन सहितौ मंगलघोषेण मंडपसभागच्छेतां ॥ ततः
 आचार्यः पूर्वऋत्यिग्निभः सह मंडपपूजा महाध्वजोच्छ्रयणातां कुर्यात् । ततो
 महावेद्यां शोडाशाक्षरं विलिख्य । तत्र मध्ये सौशतं छिद्रं संस्थाप्य । पूर्वतः सौवर्णन्
 दक्षिणतः राजतान् पश्चिमतः ताप्नान् उत्तरतो माहेयान् चतुश्चतुष्कुभान् स्थापयेत् ।
 तन्मध्ये पूर्वतः एको ध्रुतपूर्णः अन्यश्च मधुपूर्णः दक्षिणतः एको दुर्घपूर्णः पश्चिमतः
 एको दधिपूर्णः उत्तरे चत्वारो जलपूर्णाः अन्ये प्रतिदिशं सर्वे जलपूर्णाः कार्याः ।
 तांश्च पल्लवाद्युपेतानां धमाल्यार्चितान् वन्मवेष्टिकंठान् कृर्यात् । जलपूर्णेषु तेषु
 शतौषधयः मूलहेमपंचरत्नपंचधान्यसमग्रतिकावृष्टश्रृंगगजदंतगोरोचनाउत्पलपश-
 मुरारेणुकुंकुमराजसर्षपमुस्तादेवदार्ळन् लिपेत् । ततो वेदां औदुंब्रीमासंदी
 व्याघ्रचर्म औदुंबरं च चमसं दधिमधुपृतकुशोदका आतपवृष्टिजलदूर्वायिवांकुरपूर्णे
 औदुंबरीं शालां हिरण्यं च स्थापयेत् । तत्रैव कुशाः पर्वतो धृतं मृदः स्थाप्या
 षोडशाब्रिल्वदलानि स्थापयेत् । ततः उत्तरतः अभिषेकशालायां भद्रासनं संस्थाप्य ।
 तदष्टदिक्षुजलपूर्णान् अष्टौ कुभान् पल्लवोपेतान् गंधमाल्यार्चितान् वासो वेष्टितान्
 स्थापयेत् । तेषु च समुद्रनदीसरोवरपुण्यकृपगंगायमुनाजलानि यथालाभं क्षिपेत् ।
 गोपथब्राह्मणे^१ तु भद्रासनस्यैव संमतात् सौवर्णादिकलशस्थापनमुक्तं । तत्रैव रत्नोदक
 सर्वबीजोदक सर्वोषध्युदक गंधोदक पुष्पोदक फलोदक पल्लवोदक कुशोदक कुभान्
 यथावकाशं स्थापयेत् । तत्रैव समुद्रोदक यमुनानर्मदातापीचर्मप्वतीपयोष्णीवितस्ता-
 सिधुउदकपूर्णान् कलशान् यथालाभं स्थापयेत् । तत आसादितान् सर्वान् कलशान् ।

अर्थेतस्थापां पतिरसि वृशास्युमिर्वृषसेनोसि ब्रजाक्षतस्य
 महातमोजस्थ सूर्यवर्चसस्थ सूर्यत्वचसस्थ मान्दास्थ
 वाशास्थ शक्तीस्थ विश्वभृतस्थ जनभृतस्थाप्नेस्तेजस्या-
 स्थापामोषधीना॑ रसस्थापो देवीर्मधुमतीरगृह्णन्तुर्जस्वती
 राजसूयाय चितानाः ॥ १ ॥ [याभिर्मित्रावहणावभ्यषिङ्गन्
 याभिरिन्द्रमनयक्षत्यरातीः । राष्ट्रास्थ राष्ट्रं दक्ष स्वाहा
 राष्ट्रास्थ राष्ट्रमुष्मै दक्ष ॥ २ ॥ देवीरापस्सं मधुमतीर्मधुमती-
 भिस्सूज्यध्वं महि वर्चः क्षत्रियाय वन्द्या ना अनाधृष्टासीदतो-
 र्जस्वतीर्महि वर्चः क्षत्रियाय दधतीरनिभृष्टमसि वाचो बन्धुस्तपो-
 जास्तोमस्य दात्रमसि शुक्रावश्शुक्रेणोत्पुनामि बन्द्राभन्द्रेणामृता
 अमृतेन स्वाहा राजसूयाय चितानाः ॥] ३ ॥ सधमादो
 शुभिनीरुर्ज एता अनिभृष्टा अपस्युवो वसानः । पस्त्यासु वके
 वहणस्तधस्थमपा॑ शिशुः ॥ ४ ॥ मालृतमास्त्वन्तः । [क्षत्रस्यो-
 त्वमसि क्षत्रस्य योनिरस्याविज्ञो अग्निर्गृहपतिराविज्ञ इन्द्रो
 वृद्धश्रवा आविज्ञः पूषा विश्ववेदा आविज्ञौ मित्रावहणावृत्ता-
 वृधावाविज्ञ द्यावापृथिवी भृतव्रते आविज्ञा देव्यदितिर्विश्वरूप्या-
 विज्ञोऽयमसावामुष्यायणोस्यां विश्यस्मिन्नाष्टे महते क्षत्राय महते
 आधिपत्याय महते जानराज्यायै ष षो भरता राजा सोमोऽस्माकं
 आहणाना॑ राजेन्द्रस्य ॥ ५ ॥ १४५]

इत्यभिमंत्रयते । ततो महावेद्युपरि वितानं ब्रह्मीयात् । ततः स्वकुंडे अमिं ग्रहांश्च
 प्रतिष्ठाप्य । परिसमूहनादि आज्यभागांतं कुर्यात् । ततः प्रणीता पात्रसञ्चिधौ
 सौबर्णजलपूर्णं पंचपल्लवोद्युपेतं वस्त्रवेष्टितं कंठं संपातं कलशं कलशस्थापनविधिना
 स्थापयेत् । ततो यथाविहितं कर्म कुरुध्वं उत्कृष्टमंत्रजाप्येन तिष्ठ्यमिति प्रेण
 दद्यात् । ततः ऋत्विजः स्वस्वकुंडे भूसंस्कारान् कृत्वा आचार्यकुंडादिमानीय
 स्वस्वकुंडे विधिना स्थापयेयुः । आज्यभागांतं स्वशाखया यजमानशाखया वा कुर्युः ।
 ततो यजमानेन द्रव्यत्वागे कृते सति सर्वप्रधानहोमं कुर्युः । तत्रादौ गायत्रीमंत्रेण
 औदुंबरसमिध आज्यं चाषोत्तरशतं जुहुयुः । ततो अष्टाविंशतिसंख्यया ग्रहान्

अष्टाष्टसंख्यया अधिदेवतादि वास्तोपस्थंतान् उदुंबरसमितिलज्जैहुत्वा वैष्णवे:
शाकैः सूर्यदेवताकैः विश्वेदेवादैवतैः सोमदैवतैः मंत्राश्च । अतो देवा^{१४६} इति इति
ष्ठौ । विष्णोर्नुं कमिति^{१४७} षट् । परो मात्रयेति^{१४८} सूक्तं । इन्द्र जुषस्वेति^{१४९} षट् ।
जनिष्ठा उग्रः सहसे^{१५०} दुरायेति सूक्तं । इन्द्रस्य तु वीर्याणि प्र वोचामिति^{१५१} सूक्तं ।
पित्रा सोममभि यमुग्रा^{१५२} तर्द इति तिखः । आशु शिशानः^{१५३} इति सूक्तं । विदा
मघवन विदेति^{१५४} तिखः । यत इन्द्र भयामहे^{१५५} इति पञ्च । इत्यैव्यः उदुत्यं^{१५६}

१४६. 'अतो देवा०'—ऋ. १-२२-१६/२१; साम. १६७४, १६६९
१ १६७३; सात. ऋ., पृ. ११; साम. पृ. १७७-८—सहा ऋचा.

१४७. 'विष्णोर्नुं कं०'—ऋ. १-१५४-१/६; अथर्व ७-२६-१/३;
सात. ऋ., पृ. ११७, अथर्व, पृ. १५४-५; वा. य. ५-१८; तै. सं. १-२-१३-३
—सहा ऋचा.

१४८. 'परो मात्रया०'—ऋ. ७-९९-१/७; सात. ऋ., पृ. ४५६; तै. ब्रा.
२-८-३-२—सात ऋचा.

१४९. 'जनिष्ठा उग्रः०'—ऋ. १०-७३-१/११; सात. ऋ., पृ. ६८८-९;
वा. य. ३३-६४; तै. ब्रा. २-८-३-४—अकरा ऋचा.

१५०. 'इन्द्रस्य तु वीर्याणि०'—ऋ. १-३२-१/१५; साम. ६१२; अथर्व
२-५-५-७; सात. ऋ., पृ. १८-२०; साम. पृ. ६७, अथर्व, पृ. १७; तै. ब्रा.
२-५-४-१; नि. ७-२/३—१५ ऋचा.

१५१. 'पित्रा सोममभि०'—ऋ. ६-१७-१/३; सात. ऋ., पृ. ३४७;
—तीन ऋचा.

१५२. 'विदा मघवन०'—साम. ६४१ ते ६४३; सात. साम. पृ. ७१
—तीन ऋचा.

१५३. 'यत इन्द्रभयामहे०'—ऋ. ८-६१-१३/१७; साम. २७४ वा
१३२१, १३२२ व १४५८; अथर्व १९-१५-१; सात. ऋ., पृ. ५२७, साम. पृ.
३१, १४० व १५४, अथर्व, पृ. ३६८; तै. ब्रा. ३-७-११-४; तै. आ. १०-१-१;
तै. ब्रा. १५-४-३—पांच ऋचा.

१५४. 'उदुत्यं०'—ऋ. १-५०-१/१३; साम. ३१; अथर्व १३-२-१६/
२४, २०-४७-१३/२१; सात. ऋ., पृ. ३३-४; साम. पृ. ४; अथर्व. पृ. २९६-७
वा ४१३; वा. य. ७-४१, ८-४१, व ३३-३१; तै. सं. १-२-८-२, १-४-४३-१;
नि. १२-१५—तेरा ऋचा.

इति भवेत्र श्योदशः । विनं देवानामिति^{१४४} चतुर्सः । यदद्य सूर्येत्येका^{१४५} । उत् सूर्य इति^{१४६} तिलः । उद्देतीति^{१४७} चतुर्सः । नमो मित्रस्येति^{१४८} द्वादश । सविता पश्चात्तावित्येका^{१४९} । इति सवित्राः ॥ आ नो भद्रा^{१५०} इति सूक्तं । ये देवासो दिव्ये-^{१५१} केति ऋक् १ । ये के च ज्ञेति^{१५२} ऋक् १ । विश्वे देवाः शृणुतेम^{१५३} हवामिति तिलः । देवान् हुवेति^{१५४} पञ्च । नमो महद्यथाः^{१५५} इत्येका । इति वैश्वदेव्यः ॥ त्वं सोम प्र चिकितो^{१५६} मनीषेति सूक्तं । स्वादिष्टयेति^{१५७} दश । इति सौम्यः ॥

१५५. 'विनं देवानां०'—ऋ. १-१५५-१/४; अर्थव १३-२-३५ वा २०-१०७-१४/१५; सात. ऋ. पृ. ८४-५; अर्थव, पृ. २९७ व ४४०; ऐ. आ. ३-९; वा. य. ७-४२ व १३-४६; तै. सं. १-४-४३-१ व २-४-१४-२; तै. ब्रा. २-८-७-३; तै. आ. १-७-६ व २-१३-१; नि. १२-१६—चार ऋचा.

१५६. 'यदद्य सूर्य०'—ऋ. ७-६०-१ व ८-२७-१९; सात. ऋ. पृ. ४३२ वा ४९६—एक ऋचा.

१५७. 'उत् सूर्य०'—ऋ. ७-६२-१/३; सात. ऋ. पृ. ४३४—तीन ऋचा.

१५८. 'उद्देती०'—ऋ. ७-६३-१/४; सात ऋ. पृ. ४३५—चार ऋचा.

१५९. 'नमो मित्रस्य०'—ऋ. १०-३७-१/१२; सात. ऋ. पृ. ६५८-९; वा. य. ४-३५; तै. सं. १-२-९-१—बारा ऋचा.

१६०. 'सविता पश्चातात्०'—ऋ. १०-३६-१४; सात. ऋ., पृ. ६५७—एक ऋचा.

१६१. 'ये देवासो दिव्ये०'—ऋ. १-१३९-११; सात. ऋ., पृ. १०८; वा. य. ७-११; तै. सं. १-४-१०-१—एक ऋचा.

१६२. 'ये के च ज्ञाऽ०'—ऋ. ६-५२-१५; सात. ऋ., पृ. ३७७—एक ऋचा.

१६३. 'विश्वे देवा शृणु०'—ऋ. ६-५२-१३/१५; सात ऋ., पृ. ३७६-७; वा. य. ३३-५३; तै. सं. २-४-१४-५; तै. ब्रा. २-८-६-५—तीन ऋचा.

१६४. 'देवान् हुवेऽ०'—ऋ. १०-६६-१/५; सात. ऋ., पृ. ६८२—पांच ऋचा.

१६५. 'नमो महद्यथ्यो०'—ऋ. १-१७-१३; सात. ऋ., पृ. १५; नि. ३-२०—एक ऋचा.

१६६. 'त्वं सोम प्र चिकितो०'—ऋ. १-९१-१/२३; सात ऋ. पृ. ६२-३; वा. य. १९-५२; तै. सं. २-६-१२-१—२३ ऋचा.

१६७. 'स्वादिष्टया०'—ऋ. ९-१-१/१०; साम. ४६७ वा ६८९ ते ६९१; सात. ऋ., पृ. ५६१; साम पृ. ५२, ७७; वा. य. २६-२५; नि. ११-३—दश ऋचा.

आज्याहुतीसमये आचार्यकुंडे अग्निज्वालाया निमित्तं परीक्षते । दक्षिणावर्तिधूमाना
छिन्ना उर्ध्वगा सूर्यप्रभा शुभावहा । ततः आशुःशिशानः^{१४} इति सूक्तं । शर्मवर्मणगणं
स्वस्त्ययनगणं आयुष्यगणं अभयगणं अपराजितगणं च बुहुयात् । ततो जयानभ्या-
गतान् राष्ट्रभूतो जुहुयः । ततो होमसमये जापकाः जपं कुर्युः । द्वारपाश द्वारजपं
कुर्युः । तत्र पूर्वतः ।

रात्रिसूक्तं^{१५१} च रौद्रं^{१५२} च पावमानं^{१५३} सुमंगलम् ।

जपेयुः पोरुषं^{१५२} सूक्तं पूर्वतो बद्धचै पृथक् ॥ २१७ ॥

रात्री व्यरूपदायती^{१५१} इति [रात्री] सूक्तं । इमा रुद्राय०^{१५०} कद् रुद्राय०^{१५१}
इति पितरि इमा रुद्राय स्थिरधन्वने गिरः^{१५०} इति रौद्रं । स्वादिष्ठया मदिष्ठया^{१५१}
कनिकदज्जनुषमिति^{१५१} शाकं सूक्तं सहस्रशीर्षेति^{१५२} १६ दक्षिणे ।

शाकं रौद्रं च सौम्यं च कौम्मांडं जातवेदसं ।

सौरसूक्तं जपेरंस्ते दक्षिणेन यजुर्विदः ॥ २१८ ॥

आशुः शिशानः^{१४} इन्द्रो नो विश्वतः इत्यनुवाकः । इमा रुद्राय स्थिरधन्वनः^{१५०} ६ ।
सोमो धेनुं^{१५३} ६ । यदेवा देवहेडनं^{१५४} ४ । यस्त्वा द्वदेत्यनुवाकः^{१५५} । सर्यो

१६८. 'रात्री व्यरूपदा०'—ऋ. १०-१२७-१/८ परि. १/१४; सात.
ऋ., पृ. ७३९ व ७८०; तै. ब्रा. २-४-६-१०—रात्रीसुक्त—८+१४ ऋचा.

१६९. 'कद रुद्राय०'—ऋ. १-४३-१/९; सात. ऋ. पृ. २८; तै. आ.
१०-१७-१—नऊ ऋचा.

१७०. 'इमा रुद्राय स्थिरधन्वने०'—ऋ. ७-४६-१/८; सात. ऋ., पृ.
४२५; तै. ब्रा. २-८-६-८; नि. १०-६—चार ऋचा.

१७१. 'कनिकदज्जनुषं०'—ऋ. २-४२-१/३ व २-४३-१/३; सात.
ऋ., पृ. १८४; नि. ९-४—३+३=सहा ऋचा.

१७२. 'सहस्रशीर्षा०'—पुरुषसूक्त—ऋ. १०-९०-१/१६; साम. ६१७;
अथर्व १९-६-१; सात. ऋ., पृ. ७०६-७; साम. पृ. ६८; अथर्व, पृ. ३६२; वा.
य. ३१-१; तै. आ. ३-१२-१—सोला ऋचा.

१७३. 'सोमो धेनुं०'—ऋ. १-९१-२०/२३, सात. ऋ., पृ. ६३; यजु.
पृ. १५७; यजुस्. ३४-२१/६; वा. य. ३४-२१; तै. ब्रा. २-८-३-१—
चार ऋचा.

१७४. 'यदेवा देवहेडनं०'—अथर्व ६-१-१४-१/३; सात. अथर्व, पृ.
१४०; वा. य. २०-१४; तै. ब्रा. २-४-४-८; तै. आ. २-३-१—तीन ऋचा.

१७५. 'यस्त्वाद्वादा०'—ऋ. ५-४-१०/११; सात. ऋ., पृ. २८२-३;
तै. सं. १-४-४६-१—दोन ऋचा.

देवीति^{१०६} षट् क्रचाः । पश्चिते ।

दौशावं पंच गिर्घनं गायत्रं ज्येष्ठ साम च ।

वामदेव्यं बृहत्सौम्यरौरवं सरथंतरम् ॥ २१९ ॥

गावां ब्रतं विकीर्ण च रक्षोदनं यशस्तथा ।

गायेयुः सामगा राजन् पश्चिमद्वारमाभिता ॥ २२० ॥

वैराज्यं पौरुषं सूक्तं सौपर्णी रुद्रसंहितां ॥ २२१ ॥

पिंवा सोममिन्द्र मन्दतु^{१०७} त्वा सहस्रशीर्णेति^{१०८} साम सुरणोपाख्यानं रुद्रसंहिता ।
रहस्यबीजं । क्या नश्चित्र^{१०९} आ तत्सवितुरवलगीतं । मूर्धनं दिवः^{११०} । त्वामिद्वि
हवामहे^{१११} । सं ते पयांसि^{११२} । पुनानः सोम^{११३} । अभि त्वा शूर नोनुमो^{११४} ।
ते मन्वत प्रथमं^{११५} । अग्निमीठे^{११६} । विभ्राह बृहत्^{११७} । अमे रक्षा णो^{११८} । अमे

१७६. 'सूर्यों देवी०'—ऋ. १-११५-१/६; अथर्व २०-१०७-१५;
सात. ऋ., पृ. ८४-५; अर्थर्व, पृ. ४४०; तै. ब्रा. २-८-७-१—सहा क्रचा.

१७७. 'पिंवा सोममिन्द्र०'—ऋ. ७-२२-१/९; साम. ३९८ वा ९२७;
अथर्व २०-११७-१; सात. ऋ., पृ. ४०८-९, साम. पृ. ४४ वा १०१; अर्थर्व,
पृ. ४४२; तै. सं. २-४-१४-३—नऊ क्रचा.

१७८. 'मूर्धनं दिवो०'—ऋ. ६-७-१/७; साम. ६७ व ११४; सात.
ऋ., पृ. ३३९; साम. पृ. ८ व १३; वा. य. ७-२४-३३-८; तै. सं. १४-१३-१
—सात क्रचा.

१७९. 'त्वामिद्वि हवामहे०'—ऋ. ६-४६-१/१४; साम. २३४ व ८०९;
अथर्व २०-१८-१; सात. ऋ., पृ. ३६७-८, साम. पृ. २७, अर्थर्व, पृ. ४३७;
वा. य. २७-३७; तै. सं. २-४-१४-३—चवदा क्रचा.

१८०. 'सं ते पयांसि०'—साम. ६०३; सात. साम. पृ. ६७—एक क्रचा.
ऋ. १-९१-१८; सात. ऋ. पृ. ६३; वा. य. १२-११३; तै. सं. ४-२-७-४.

१८१. 'अभि त्वा शूर०'—ऋ. ७-३२-२२/२७; साम. २३३ व ६८०;
यजु. २७-३५; सात. ऋ., पृ. ४१६; साम. पृ. २७ व ७६; यजु. पृ. १३३; तै.
सं. २-४-१४-२—सहा क्रचा.

१८२. 'ते मन्वत प्रथमं०'—ऋ. ४-१-१६/२०; साम. ६०६; सात.
ऋ. पृ. २३४, साम. पृ. ६७—पांच क्रचा.

१८३. 'अग्निमीठे०'—ऋ. १-१-१/९; साम. ६०५; सात. ऋ. पृ. १,
साम. पृ. ६७; तै. सं. ४-३-१३-३; नि. ७-१५—नऊ क्रचा.

१८४. 'विभ्राह बृहत्०'—ऋ. १०-१७०-१/४; साम. ६२८, १४५३,
१४५४; सात. ऋ. पृ. ७६०, साम. पृ. ६९; वा. य. ३३-३०—चार क्रचा.

१८५. 'अग्ने रक्षा णो०'—ऋ. ७-१५-१३; साम. २४; सात. ऋ.
पृ. ४०२, साम. पृ. ३; तै. ब्रा. २-४-१-६—एक क्रचा.

युक्ता हि^{१८६} । ब्रह्मदिन्द्रायेति^{१८७} गीतानि । उत्तरे ।

आथर्वणश्चोत्तरतः शातिकं पौष्टिकं तथा ।

जपेयुर्मनसा देवमाभित्य वरणं प्रभुम् ॥ २२२ ॥

शांतिकपैष्ठिकानि शं न इन्द्राभीत्यादीनि^{१८८} एता होमकाले जप्यानि इति केचित् अथ द्वारपालजप्यानि । प्रैषानंतरं ।

श्रीसूक्तं पाष्ठमानं च सोमसूक्तं सुमंगलम् ।

शास्त्राध्यायं चेन्द्रसूक्तं रक्षत्वं चेति बहृच्चौ ॥ २२३ ॥

हिरण्यवर्णा^{१८९} १५ । स्वादिष्ठ्या^{१९०} । त्वं सोमं प्र चिकितः^{१९१} । कनिकदजनुषं^{१९३} । शं न इन्द्राभी^{१९४} । यो जात एव प्रथमो^{१९५} । कृषुष्व पाजः^{१९६} ।

दक्षिणे तु द्वारपालौ रुद्रात्पुरुषसूक्तकम् ।

श्लोकाध्यायं शुक्रियं च मंगलाध्यायमेव च ॥ २२४ ॥

नमस्ते रुद्रेत्यादि^{१९७} । सहस्रशीर्षेति^{१९८} । देव सवितः प्रसुव^{१९९} यक्षमिति । मंडलं

१८६. ‘अमे युक्ता हि०’—ऋ. ६-१६-४३/४५; साम. २५, १३, ८३; सात. ऋ., पृ. ३४७; साम. पृ. ४, २, १०; वा. य. १३-३६; तै. सं. ४-२-९-५—तीन ऋचा.

१८७. ‘ब्रह्मदिन्द्राय गायत०’—ऋ. ८-८९-१/७; साम. २५८; सात. ऋ., पृ. ५४५-४६, साम. पृ. २९; वा. य. २०-३०; तै. ब्रा. २-५-८-३—सात ऋचा.

१८८. ‘शं न इन्द्राभी०’—ऋ. ७-३५-१/१५; अथर्व १९-१०-१/१० व १९-११-१/५; सात. ऋ., पृ. ४१८-९, अथर्व, पृ. ३६५-६; वा. य. ३६-११—पंधरा ऋचा.

१८९. ‘हिरण्यवर्णा०’ [श्रीसूक्तं]—परिशिष्ट, मंडल ५, सात. ऋ., पृ. ७७२-७४—एकोनतीस ऋचा.

१९०. ‘यो जात एव०’—ऋ. २-१२-१/१५; अथर्व २०-३४-१/१८; सात. ऋ., पृ. १५७-८; अथर्व, पृ. ४०६-८; तै. सं. १-७-१३-२; नि. ३-२१-१०-१०; पंधरा ते अठरा ऋचा.

१९१. ‘कृषुष्व पाजः०’—ऋ. ४-४-१/१५; सात. ऋ., पृ. २३७-८; वा. य. १३-९; तै. सं. १-२-१४-१; नि. ६-१२—पंधरा ऋचा.

१९२. ‘नमस्ते रुद्र०’—यजु. १६-१/१३; सात. यजु. पृ. ७३-४; तै. सं. ४-५-१-१—तेरा ऋचा.

१९३. ‘देव सवितः प्रसुव०’—वा. य. ९-१, ११-७, ३०-१; तै. सं. १-७-७-६; ४-१-१-२—एक ऋचा.

ब्राह्मणं वा पश्चिमे ।

वामदेव्यं बृहत्साम ज्येष्ठसाम रथंतरम् ।

तथा पुरुषसूक्तं च रुद्रसूक्तं अतः परम् ॥ २२५ ॥

आज्यदोहानि सामानि शांतिकाज्यायमेव च ।

भारुडानि च सामानि पश्चिमे सामयेदिनौ ॥ २२६ ॥

कयानः^{११४} । त्वामिद्धि^{११५} । मूर्धनं^{११६} । अभि त्वा शूर^{११७} । सहस्रशीर्षः^{११८} ।

आ वो राजानमिति^{११९} वर्गद्वयं । देवव्रतानित्याज्य दोहं । अबोध्यग्निरिति^{१२०} शांतिकाज्यायम् । इमं स्तोममित्यादि^{१२१} भारुडानि । उत्तरे ।

अथर्वाङ्गिरसं नीलरुद्रं वैवापराजितम् ।

देवीं च मधुसूक्तं च रोधसं शांतिकं तथा ॥ २२७ ॥

आथर्वणौ द्वारपालौ पठतामुत्तरे स्थितौ ॥ २२८ ॥

छंदोगा यद् बृहद् गायेत्याथर्वणं । आंगिरसे जन्मनेत्यांगिरसं । आरयन्नेति परिवसनि त्याद्यपराजिता देवी । मधुवाता भव्य^{१२२} द्यावापृथिवीति^{१२३} । रोधसं । शं नः इन्द्रामीति^{१२४} । ततो जयादि हुत्या स्विष्टकृतादि बलिदानान्ते आचार्यो यजमान-सहितः सर्वेषु कुण्डेषु समुद्रादूर्मि^{१२५} इत्यादिभिः पूर्णाहुति हुत्या यजमानाभिषेकं कुर्यात् । यथाभिषेकशालायां सुगंधितैलेन सुगंधिचूर्णेन यजमानमुद्रत्येत् । तदा सामगः हावांजेति साम गायेत् । तत उण्णोदकेन स्नापयित्वा शुक्लवस्त्रं गंधमाल्यं पीठे उपविश्य मृद्धिः संस्कुर्वात् । यथा वश्यमाणा मृदोगायन्न्या संप्रोक्षयामि मंज्यमृद्धिः

११४. ‘आ वो राजानम्०’—ऋ. ४-३-१/५ व ६/१०; साम. ६९; यजु. १५-२४; सात. ऋ., पृ. २३६-७, साम. पृ. ८; यजु. पृ. ६९; तै. सं. १-३-१४-१—दहा ऋचा.

११५. ‘अबोध्याभिं०’—ऋ. ५-१-१/१२; साम. ७३, १७, ४६; अथर्व १३-२-४६; सात. ऋ., पृ. २७९-८०; साम. पृ. ९, अथर्व, पृ. २९८; तै. सं. ४-४-४-१—बारा ऋचा.

११६. ‘इमं स्तोममर्हते०’—ऋ. १-१४-१/१६; अथर्व २०-१३-१/४; साम. ६६ व १०६४; सात. ऋ., पृ. ६६, अथर्व पृ. ३९७, साम. पृ. ८ व २१५—सोऽला ऋचा.

११७. ‘द्यावापृथिवी०’—ऋ. १०-६६-९; अथर्व १३-२-२६; सात. ऋ. पृ. ६८२; तै. सं. ४-६-२-४—एक ऋचा.

११८. ‘समुद्रादूर्मि०’—ऋ. ४-५८-१/११; सात. ऋ. २७७-८; वा. य. १७-८९; तै. आ. १०-१०-२—अकरा ऋचा.

संस्कृयात् । पर्वताग्रमृदं सहस्रशीर्षेति^{१०२} मूर्धनं^{१०३} । अक्षिभ्यां ते नासिकाभ्यां
इति बलिमकमृदं कर्णयोः । चन्द्रमा मनसो^{१००} इति शिवालयमृदं मुखे । श्रीवाभ्यस्त
उणिहात्यः^{१०४} इति इन्द्रालयमृदं श्रीवायां । आत्रेयस्ते^{१०५} इति रुपाजिनमृदं हृदये ।
त्वमिन्द्र सजोषसे^{१०६} इति करिदंतोऽपृतमृदं दक्षिणवाहौ । त्वमिन्द्र सजोषसमिति^{१०७}
करिदंतोऽपृतमृदं वामवाहौ । ब्रह्मिनां पितेति^{१०८} सर्वैःमृदं पृष्ठे । इमानि त्रीणि विष्टपेति^{१०९}
संगममृदं दंडक्षोयः कुक्षिः । सामे पाते^{१००} इति नदीवृषभुंगकुलमृदं पार्श्वे ।
आपांतमन्युस्तृपले^{१०३} प्रभमेति वैश्यागारमृदं कट्यां । ऊरुभ्यां ते^{१००} अष्टीवद्भ्यामिति
गजस्थानमृदं भ्रुवोः । ऊरुभ्यामित्यावृत्य^{१००} गोस्थानमृदं जानुनो जंघाभ्यां पद्म्यां ।
धर्मोऽस्मि विशिराजा प्रतिष्ठितः इति मंत्रेण अश्वस्थानमृदं जंघयो । एतावानस्य^{१०१}
महिमेति रथचक्रोऽपृतमृदं पादयोः । ततो अंगादंगादिति^{१०१} गंगामृदं सर्वांगे । ततो

१९९. 'अक्षिभ्यां ते०'—ऋ. १०-१६३-१; अर्थव॑ २-३३-१ वा
२०-९६-१७; सात. ऋ. पृ. ७५, अर्थव॑, पृ. २९ वा ४३६—एक ऋचा.

२००. 'चन्द्रमा मनसो०'—ऋ. १०-९०-१३; अर्थव॑ १९-६-७; सात.
ऋ., पृ. ७०७, अर्थव॑, पृ. ३६३; वा. य. ३१-१२; तै. आ. ३-१२-६—एक ऋचा.

२०१. 'श्रीवाभ्यस्त उणिं०'—ऋ. १०-१६३-२; अर्थव॑ २-३३-२ वा
२०-९६-१८; सात. ऋ. पृ. ७०७, अर्थव॑, पृ. २९ वा ४३६—एक ऋचा.

२०२. 'आन्त्रेयस्ते०'—ऋ. १०-१६३-३; अर्थव॑ २-३३-४ वा
२०-९६-२०; सात. ऋ., पृ. ७०७, अर्थव॑, पृ. २९ वा ४३६—एक ऋचा.

२०३. 'त्वमिन्द्र सजोपं०'—ऋ. १०-१५३-४; अर्थव॑ २०-९३-७;
सात. ऋ., पृ. ७०३, अर्थव॑, पृ. ४३३—एक ऋचा.

२०४. 'ब्रह्मिनां पिता०'—ऋ. ६-७०-५; सात. ऋ., पृ. ३९१; वा. य.
२९-४२; तै. सं. ४-६-६-२; नि. ९-१४—एक ऋचा.

२०५. 'इमानि त्रीणि विष्टप०'—ऋ. ८-९१-५; सात. ऋ., पृ. ५४७
—एक ऋचा.

२०६. 'पातं०'—ऋ. ५-७०-३; साम. ९८७; सात. ऋ., पृ. ३२६;
सात. साम, पृ. १०७.

२०७. 'आपांतमन्यु०'—ऋ. १०-८९-५; सात. ऋ. पृ. ७०५; तै. सं.
२-२-१२-३; तै. आ. १०-१-९; नि. ५-१२(Bloom)—एक ऋचा.

२०८. 'ऊरुभ्यां ते०'—ऋ. १०-१६३-४; अर्थव॑ २-३३-५ वा
२०-९६-२१; सात. ऋ., पृ. ७०७, अर्थव॑, पृ. २९ वा ४३६—एक ऋचा.

२०९. 'एतावानस्य महिमा०'—ऋ. १०-९०-३, अर्थव॑ १९-६-३;
यजु. ३१-३; सात. ऋ., पृ. ७०६; अर्थव॑, पृ. ३६२; यजु. पृ. १४६—एक ऋचा.

२१०. 'अङ्गादङ्गालो०'—ऋ. १०-१६३-६; अर्थव॑. २-३३-७ वा
२०-९६-२२; सात. ऋ., पृ. ७०७; अर्थव॑, पृ. २९ वा ४३६—एक ऋचा.

गायत्र्या गोमुत्रं । गंधद्वारेति^{११३} गोमर्यं । आ प्यायस्वेति^{११३} क्षीरं । दधि क्राण्वो^{११४} इति दधि । तेजोऽसि शुक्रमसि^{११३} इति धृतं । देवस्त्येति^{११५} कुशोदकं । ततः स्नातः । शुक्रवस्त्रं गंधानुलेपनं सोम्यीषं अलंकृते मंगलघोषणं मंडपमानयेत् । ततो वेदुपरि आसंदीमासादयेति । तस्या अन्तवेदिद्वौपादौ भवतो वहिवेदिद्वौपादौ तां व्याघ्रचर्मणा सृणाति । यजमानः पश्चात् द्वायां जानुभ्यां आरोहति ।

अभिष्ठु गायत्र्या संयुक्तं छंदसा रोहतु सवितोष्मिहा सोभोनुभा
शृहस्पतिर्षुहत्या मित्रावरणौ पंचयेदस्त्रिषुभा विश्वेदेवा जगत्यानह
मनुराज्याय साम्राज्याय भौज्याय स्वाराज्याय वैराज्याय
पारमेष्ठ्याय राज्याय महाराज्याय अधिपत्याय स्वावश्यायातिष्ठाय
आरोहामि ॥११५॥

इति दक्षिणजानुना आक्रम्य वा मेनाक्रमेत । ततो ।

निषसाद धृतव्रतो वहणः पस्त्यास्त्रा । साम्राज्याय भौज्याज
[स्वाराज्याय वैराज्याय पारमेष्ठ्याय राज्याय महाराज्यायाधि-
पत्याय स्वावश्याया] तिष्ठाय सुक्रतु ॥११६॥

इति साम गायेत् । ततो राजा प्रार्थयेत् ।

प्राच्यां मामभिर्षिवंतु वसवस्तेजसे श्रिये ।
याम्यायामभिर्षिवंतु मां रुद्रा विजयाय च ॥ २२९ ॥
आदित्या अभिर्षिवंतु प्रतीच्यां दिशि वृद्धये ।
विश्वेदेवास्तथोदीच्यामभिर्षिवंतु पुष्टये ॥ २३० ॥
दिग्गीशस्त्वभिर्षिवंतु मां सदा विजयाय च ॥ २३१ ॥

ततः पुरोहितौ औदुंब्रचमसं पूर्वस्थापितं निनाय औदुंब्र्या सपलाशया आर्द्रया
शालया हिरण्यवान्तहितया प्राच्यां प्रत्येषुमूलौ सांवत्सरपुरोहितौ अभिर्षिवेताम् ।
अ॒ इमा आयः शिवतमा^{११७} इति अ॒चेन देवस्य^{११८} चेति यजुषाव्याहृतिभिश्च

२११. ‘आ प्यायस्व०’—ऋ. १-११-१६/१७; सात. ऋ., पृ. ६२; यजु. १२-११२ व ११४; सात. यजु. पृ. ७; वा. य. १-३१-४; १२-११२/११४;
तै. सं. ३-२-५-३, ४-२-७-७ वा १-४-३२-१.

२१२. ‘दधि क्राण्वो०’—ऋ. ४-३९-६; अथर्व २०-१३७-३ साम.
३५८; वा. य. २३-३२; सात. ऋ., पृ. २६५; तै. सं. १-५-११-४—एक ऋचा.

२१३. ‘तेजोऽसि शुक्रमसि०’—यजु. १-३१; सात. यजु. पृ. ४.

२१४. ऐ. ब्रा. ५-३९-१८, आनंदाश्रम; (A,B. 8-6-3-Bloom).

२१५. ‘ऋ. १-२५-१०; सात. ऋ. पृ. १२; वा. य. १०-२७; २०-२;
तै. सं. १-८-१६-१; तै. ब्रा. १-७-१०-२ व २-६-५-१.

पुनर्दक्षिणे उद्बुद्धौ । ततोऽभिविक्तौ यजमानः औरुवरीशालां भूमौ उदगारां
निधाय । तत्र पादौ स्थापयेत् ।

प्रतितिष्ठामि धावापृथिव्योः प्रतितिष्ठामि प्राणापानयोः प्रति-
तिष्ठाम्यहोरात्रयोः प्रतितिष्ठाम्यजपानयोः प्रतिब्रह्मन्त्रिक्षेत्रे
प्रत्येषु त्रिषु लोकेषु तिष्ठामि ॥१५॥

इति ततः आचार्यः कांस्यपांत्रे चतुर्थहितं गोदुर्घं कृत्वा स्वादिष्ठथामादिष्ठयेति ॥१६॥
कृत्वा यजमानाय तेषु प्रयच्छति । यजमानः तत्कांस्यं पात्रमादाय भूमौ संस्थाप्य-
नाना हि वां देवहितं सदस्कृतं मा संस्काराथां परमे व्योमनि । सुरा-
त्वमसि शुष्मिणी सोम एष राजा मैनं हिंसिष्टं स्वां योनिमा-
विशन्तौ ॥१७॥

इति अनुमंत्रयेत् । ततो ।

यदव शिष्टं तसिनः सुतस्य यदिन्द्रो अभिवच्छत्वीभिः इदं तदस्य
मनसा शिवेन सोमं राजानमिह भक्षयामि ॥१८॥

इति त्वज्यं पीत्वा बधना यवाकभित्वा वृषभासुत इति जपेत् । ततः आसदीत्
उत्तीर्य अभिसमीपे प्राङ्मुखासीनो ।

नमो ब्रह्मणे नमो ब्रह्मणे नमो ब्रह्मणे ।

इत्युक्त्वा आचार्याय वोरुपवनं ।

ददामि जित्या अभिजित्यै विजित्यै संजित्या ।

इति वाचं विसृजेत् ।

समिदसि सम्बेद्ध्वेन्द्रियेण वीर्येण स्वाहा ।

इत्यग्नौ ।

समिधमाधाय ततखीणी पदानि ईशानाभिमुखः उत्कामति ।
कूसिरासि दिशां मेयि देवेभ्य कल्पत । कल्पतां मे योगक्षेमोऽभयं
मेऽस्तु ॥१९॥

इति ईशानदिशमुपस्थाय पुरोहितादिसहितं सूर्यादिमंगलघोषेण अभिषेकशालायां
आगत्य सिंहासने उपविश्य । ततो ब्राह्मणामात्यः वेदां पूर्वदिग्वरस्थितं वृतपूर्णहैम-
कुभे अभिषेकशालायां समंगलघोषं नीत्वा ।

२१६. ऐ. ब्रा. ५-३७—आनंदाश्रम, पृ. ९१७.

२१७. ऐ. ब्रा. ४-३७—आनंदाश्रम, वा. य. १९-७; तै. ब्रा. २-६-१-४.

२१८. तै. ब्रा. १-४-२-४; ऐ. ब्रा. ७-३३-३; ८-२०-४.

२१९. ऐ. ब्रा. ६-३०.

सविता त्वा प्रसवानां सुवतामग्नि गृहपतीनां सोमो बनस्पतीनां
 रुद्रः पश्यनां शृङ्खलीवाचां हन्द्रो ज्येष्ठानां मित्र सत्यानां वरुणो
 धर्मपतीनां ये देवा देवसुवस्थत इमाममुख्यायणमनमित्राय
 सुवध्वं ॥ २११

महते क्षत्राय महते आधिपत्याय महते जानराज्यायै ष वो भरता
राजा सोमोऽस्माकं ब्राह्मणानां राजा ॥ २२०

इति यजमान हस्ते गृहीत्वा तेन दूष्मीभिषिचेत् । एवं क्षत्रियामात्यो दक्षिणदिशा-
मवस्थित क्षीरपूर्णरजतकुमेन वैश्यामात्य पश्चिमदिग्वस्थित दधिपूर्णताम्रकुमेन
शूद्रामात्य उत्तरदिग्वस्थित जलपूर्णमृत्ययकुमेन । ततो छन्दोगः पूर्वदिग्वस्थित-
मध्यपूर्णेन हेमकुमेन ततः आचार्यः कुशोदककुमेन ततः शतछिद्रं अन्तर्धामवेदिस्थितः
सर्वकलशैः अभिषिचेयुः । ततः आचार्यः संस्कवकलशैकदेशमादाय । तेन वक्ष्यमाण-
मंत्रैरभिषिचेत् । देवस्यत्वेभिमत्रेण ।

इमं देवा असपल सुवध्यं महते क्षत्राय महते ज्येष्ठाय महते
राजातराजस्योदियाय इममुष्यपुत्रममुष्ये पुत्रमस्यै विश एष
बोमि राजा सोमो अस्माकं ब्राह्मणानां राजा अत्र सर्वं नामस्थाने
राजनाम तपित्रनाम तन्मात्रनाम गृहीयात् ॥^{२१}

ततः सामगो अभ्रातृव्य^{२३} साम्नाजीवंतीनं गवा शृंगकौशेषिभिः ततो वृषशृंगोदकेन
एक वृष साम्नाभिषिंचेयुः । ततः रत्नोदक-सर्वेषीजोदक-सर्वोषध्युदक-गंगोदक-
पुष्टोदक-फलोदक-पंचपल्लवोदक-कुशोदककुम्भेन अभिषिंच्य । समुद्रोदक-यमुनोदक-
नर्मदोदक-ताप्युदक-चर्मण्वत्युदक-पयोद-भ्युदक-वितस्तोदक-सिंधूदकैः यथालब्धै-
रभिषिंचेयुः । सुरास्त्वेति^{२४} मंत्रैः कुशोदकेनाभिषिंचेयुः । ततौऽष्टौ कुमार्यः अष्टौ
पतिपुत्रवत्यकृतमंगला गंधोदकेन तं नीराज्य सर्व गंधेरभिषिंचेयुः । एकः क्षत्रियः
शंखोदकेन । ततः सर्वे जयध्वनिं पठेयुः । बंदिनश्च स्तुतिं कुर्यात् । गायका गानं
कुर्युः । भेरीवीणाकाहलाडमरुमडिकुमक्षरादिवाद्यानि वादयेयुः । ततो दैवज्ञ-
पुरोहितऋत्विजः सुरास्त्वेत्यादि^{२५} आशी^{२६} मंत्रैः अभिषिंचेयुः । ततः स्नात्वा दर्पणे
विलीनघृतपूर्णकां-स्थपात्रे च स्वमुखं दृष्ट्वा तत्पात्रं दर्पणसहितं सदक्षिणां ब्राह्मणाय
दद्यात् । ततो ब्राह्मणामात्याभिषेके हिरण्यगोसहस्र क्षेत्राश्वयामाद्यपरिमितं दद्यात् ।

२२०. तै. सं. १-८-१०-२; तै. ब्रा. १-७-४-२.

२२१. यजु. ९-४०; १०-१८; सात. यजु, पृ. ३८ व ४०.

२२२. 'अप्रातृव्य०'—ऋ. ८-२१-१३; अर्थव॑ २०-११४-१, साम.
३९९ व १३८९; सात. ऋ, पृ. ४८८; अर्थव॑ पृ. ४८९, साम, पृ. ४४ व १४७
—एक ऋचा.

२२३. 'सुरास्त्वेति०'-मंत्राचे श्लोक-मागील श्लोक क. १२३ ते १३२ पहा.

ततः सोदूभीशो वल्लालंकारसहितो मंडपसमीपमागत्य । रथसमीपं साचायों गच्छेत् ।
इन्द्रस्य वज्रोऽसि^{२२४} वार्त्तव्वधर्मं सविष्ट इति रथमुपावृत्य ।

अप्सु । अन्तर [मृतमप्सु भेषजमपासुत प्रशस्ति] अश्वा भवत्य
वाजिनः ।^{२२५}

इत्यश्वानृभापयति प्रत्यश्वं प्रत्यश्वं प्रमंत्रः ।

अपां नपादाशुहेमन [य ऊर्मिः कुकुशान्प्रतूर्तिर्वाजसातम] स्ते नायं
वाज्ञसत्^{२२५} ॥

इति ललटे भोधयति प्रत्यश्वं मंत्रः ।

वायुर्वा त्वा [मनुर्वा त्वा गंधर्वास्सतर्विशतिः । ते अग्ने अश्वमा-
युजते अस्मिन्] जवमादधुः^{२२६} ।

इति रथं युनक्तिः नैवरिचरौ सीरीपरानीय राजपुत्रस्य निकटे स्थापयति तं राजपुत्रो
गोपायति । तत्रैव दुंदुभीन् स्थापयति ।

विष्णोः क्रमोसि विष्णोः क्रन्तमसि विष्णोर्विक्रान्तमसि^{२२७} ।

इति यजमानो रथमन्येति ।

अङ्गौ न्यङ्गौ वभितो रथं यौ ध्वानं [वाताग्रमनु सञ्चरन्तौ दूरहेति-
रिन्द्रियावान्पतत्री ते नोग्रयः पप्रयः] पारयन्तु^{२२८} ।

इति रथचक्रे अभिभृपति प्रतिचक्रं मंत्रः ।

इन्द्राय वाचं वदतेन्द्रं वाजं जापयतेन्द्रो वाजमजयित्^{२२९} ।

दुंदुभीन् वादयत् ।

केतुं कृणवज्रकेतवे [पेशो मर्या अपेशसे] । समुषद्विरजायथा^{२३०} ।

इति ध्वं त्रित्युचति ।

प्रजापतेः शरणमसि ब्रह्मणच्छदिविश्वजनस्य छायासि सर्वतो मां
पाहि^{२३१} ।

२२४. 'इन्द्रस्य वज्रोऽसि'—तै. सं. १-७-७-३२.

२२५. तै. सं. १-७-७-३३—पांच कठ्ठा.

२२६. तै. सं. १-७-८-३४; १-७-८-१; तै. ब्रा. १-३-६-३; वा. सं.
९-११.

२२७. क्र. १-६-३; साम. १४७०; अथर्व २०-२६-६ वा २०-४७-१२
वा २०-६९-११; सात. क्र, पृ. ३, साम. पृ. १५६; अथर्व, पृ. ४०४, ४१३, ४२२;
वा. य. २९-३७; तै. सं. ७-४-२०-१, तै. ब्रा. ३-९-४-३;

२२८. आपस्तंबसू. २-९-४०

इति रथोपरि छत्रं स्थापयति । वनस्पते वीड़ुंगो^{२२९} हि भूया इति । रथोपस्थमभिभृ-
शति । आशुः शिशानो^{१०} इति सूक्तं । सुर्गं वस्ते^{२३०} इति । जयति । अथ यजमानो
रथमारोहति । द्वादशाधिकावानसूतोऽशान् ।

वाजिनो वाजजितो वाज्ञं सरिष्यन्तो वाजं जेष्यन्तो वृहस्पतेर्भाग-
मवजिघत^{२३१} ।

त्रिवारं चक्रमधान् ब्रापयति ।

वाजिनो वाजजितो वाज्ञं ससृवाँसो वाजं जिगिवाँसो वृहस्पते-
भागे नि मृद्धु [मियं वस्सा सत्या सन्धाऽभूद्यामिन्द्रेण
समधध्यमजीजिपत वनस्पतय इन्द्रं वाजं विमुच्याद्यम्^{२३२}] ।

इति मुखलेपान्निमिष्ट ।

अश्वाजनि [वाजिनि] वाजेषु वाजिनीवत्यश्वान्थसमत्सु याजय^{२३३} ।
अश्वान्मार्जयति आचार्योऽधिरुद्धा ।

अर्द्दाऽसि सप्तिरसि वाज्यसि^{२३४} ।

कशया अश्वान् ताडयति ।

वाजिनो वाजं धावत मरुतां प्रसवे जयत वि योजना मिमिध्वम-
ध्वनस्स्कञ्चीत^{२३५} ।

काष्ठां गच्छत वाजेवाजेऽवत वाजिनो नो धनेषु विप्रा अमृता
अतःशाः । अस्य मध्वः पियत मादयध्वं तृप्ता यात पथिभिर्देवयनैः ।
ते नो अर्बन्तो हवनश्रुतो हवं विश्वे शृण्वन्तु वाजिनः । मित्रद्र-
वस्सहस्रसा मेघसाता सनिष्यवः । महो ये रत्नं समिधेषु जघ्निरे
शं नो भवन्तु वाजिनो हवेषु^{२३६} ।

२२९. 'वनस्पते वीड़ुंगो०'—ऋ. ६--४७-२६/२८; अर्थव॑ ६-१२५-१/३;
सात. ऋ., पृ. ३७०-१; अर्थव॑, पृ. १४४; वा. य. २९-५२; तै. सं. ४-६-६-५;
नि. २-५, ९-१२—तीन ऋचा.

२३०. 'सुर्गं वस्ते०'—ऋ. ६--७५-११/१५; सात ऋ., पृ. ३९१, वा.
य. २९-४८; तै. सं. ४-६-६-४; नि. २-५, ९-१९—पांच ऋचा.

२३१. तै. सं. १-७-८-४; वा. य. ९-९.

२३२. वा. य. ९-१९; तै. सं. १-७-८-४.

२३३. तै. सं. १-७-८-३४; T. S., 1-7-8-Bloom.

२३४. तै. सं. १-७-८-१; तै. ब्रा. १-३-६-५.

२३५. तै. सं. १-७-८-३५; १-७-८-२;

इति धावतो अश्वान् अभिमंत्रयेत् पश्चादश्वाननुधावन्ति ।

अग्निरेकाक्षरेण प्राणमुदजयत् तमुज्जेषमधिवनौ द्वाक्षरेण द्विपदो
मनुष्यानुदजयतां तानुज्जेषं विष्णुस्त्रयक्षरेण श्रीलोकानुदजयता-
नुज्जेषं सोमश्वतुरक्षरेण चतुष्पदः पश्चानुदजयता नुज्जेषम् ॥^{३६}

पूरा पञ्चाक्षरेण पञ्च दिशाऽउदजयत्ताऽउज्जेषं सविता सविता
षडक्षरेण षडुनुदजयत्तानुज्जेषं मरुतः सप्ताक्षरेण सप्त ग्राम्यान्
पश्चानुदजयैस्तानुज्जेषं बृहस्पतिरष्टाक्षरेण ग्राम्यश्रीमुदजयत्ता-
मुज्जेषम् ॥^{३६}

मित्रो नवाक्षरेण त्रिवृत्तं स्तोममुदजयते तमुज्जेषं वरुणो दशाक्षरेण
विराजमुदजयत्तामुज्जेषमिन्द्रऽपकादशाक्षरेण त्रिष्टुभमुदजयत्ता-
मुज्जेषं विश्वे देवा द्वादशाक्षरेण जगतीमुदजयैस्तामुज्जेषम् ॥^{३६}

वसवत्योदशाक्षरेण त्रयोदशं स्तोममुदजयैस्तमुज्जेषं लद्वाक्षतु-
र्दशाक्षरेण चतुर्दशं स्तोममुदजयैस्तमुज्जेषमादित्याः पञ्चदशा-
क्षरेण पञ्चदशं स्तोममुदजयैस्तमुज्जेषमादितिः षोडशाक्षरेण
षोडशं स्तोममुदजयैस्तमुज्जेषं प्रजापतिः सप्तदशाक्षरेण सप्तदशं
स्तोममुदजयत्तामुज्जेषम् ॥^{३६}

इति धावन् च स्वक्षेषु जयति पुरतो गत्वा ।

इन्द्रस्य वज्रोऽसि वार्त्रिघः

इति धनुरादाय ।

[त्वथायं कृत्रं वध्यात्] शशुद्वाधनास्थ पात मा ग्रत्यञ्चं पात
मा तिर्यञ्चमन्वञ्चं मा पात दिग्भ्यो मा पात विश्वाभ्यो मा
नाप्त्राभ्यः पात हिरण्यवर्णाकृष्णसां विरोक्ते [उयंस्त्यूणादुवितौ
सूर्यस्या रोहतं वरुण मित्र गर्ते ततश्वक्षाथामादितिं दितिं च ॥^{३७}

इति बाहू प्रवलोक्य अवसृष्टापरा पतशब्दे ब्रह्मसंशिर्तंति इषुन्प्रत्यस्य एवं मंडप-
दक्षिणतः पश्चानुत्तरतः ततो पराजितायां दिशं गत्वा वैत्वं लक्ष्यं सप्तदशभिरपुभिः
प्रतिविध्यति ।

अप प्राच इन्द्र विश्वैः अमित्रानपापाचो अभिभूते नुदस्य ।

२३६. तै. सं. १-७-१२-४३/४; यजु ९-२७-३१/३४; सात. यजु., पृ.
३७—चार ऋचा.

२३७. तै. सं. १-७-७-१; ८-१२-२; १५-१; १६-२; तै. ब्रा.
१-२-५-२; ७-६-८; ९-१; १०-१, Bloom.

आपोदीवो अप शूराधराच उरौ यथा तव शर्मन् मदेम्^{२३६} ।

शतेरथं पर्यावर्तयति ।

मित्रद्रवस्सहस्रसा मेधसाता सनिष्यवः । महो ये रत्नं समिदेषु
जभिरेशं नो भवतु वाजिनो हवेषु । देवताता मित्रद्रवस्स्वर्काः ।
[जम्भयन्तोऽहिं वृक्षं क्षाँसि सनेभ्यस्मद्युयवन्न]^{२३७} ।

अमीवाः । एष स्य वाजी [क्षिणीं तुरण्यति श्रीवायां बद्धो अपि-
कक्ष आसनि । क्रतुं दधिका अनु सन्तवीत्वत्पथामङ्गस्यन्वापनी-
फणत ।] उत स्पास्य द्रवतस्तुरण्यतः [पर्णं न वेरनु वाति
प्रगर्धिनः । इयेनस्येव भ्रजतां अङ्गसं परि दधिक्रावण] स्सहार्जा
तरित्रतः^{२३८} ॥

इति अश्वानभिमंभ्याः ।

आ मा वाजस प्रसदो [जगम्यादा द्यावापृथिवी विश्वशम्भु । आ
मा गन्ता पितरां । मातरा चा मा सोमो अमृतत्वाय] गम्यात्^{२३९} ।
स्वाहेति आज्यं हुत्वा द्यावापृथिवीभ्यामिदमिति रथस्य एव त्यागं करोति ।

वाजिनो वाजजितो [वाजं सरिष्यन्तो वाजं जेष्यन्तो बृहस्पते]
भागमवजित्रत^{२४०} ।

अनैकरिचरं अश्वान् ध्रापयति ।

वाजिनो वाजजितो । [वाजं ससृवाँसो वाजं जिगिवाँसो बृहस्प-
तेर्भागे नि मृद्धम्]^{२४१}

इति मुखलेपो निमाणि ।

इयं वस्ता सत्या सन्धाऽभूद्यामिन्द्रेण [समधध्वमजीजिपत
वनस्पतय] इन्द्रं वाजं विमुच्यध्वम्^{२४२} ।

स्वाहेति तुंदुभिविमोचनीयं जुहोति । अप प्राच इन्द्र^{२४३} विश्वां अमित्रा इति परावृत्य
मडपदक्षिणे उपविशति । ततः आचार्यो तिसोज्ज्यानीति ।

शतायुधाया दुरितानि विश्वा स्वाहा इन्द्रायेदं^{२४४} ।

ये चत्वारः

सर्वे स्वाहा देवेभ्य इदं ग्रीष्मो हेमन्तमभयेश्याम स्वाहा क्रतुभ्य
इदं^{२४५} ।

ततः कांस्यपात्रे चतुर्गृहीतं कृत्वा ।

२३८. 'अप प्राच इन्द्र०'—ऋ. १०-१३१-१/७; अर्थवृ २०-१२५-१/७;
सात. ऋ., पृ. ७४१-२; अर्थवृ, पृ. ४४४-१; तै. आ. ६-१०-१ व ६-११-१—
सात ऋचा.

२३९. तै. सं. १-७-८-२.

पर्यु षु प्र धन्व वाजसातये परि वृत्राणि^{२०} ।

भृ ब्रह्मणा प्राणममृतं प्रपद्ये यमसौ शर्मवर्माभयं स्वस्तये सह प्रजया सह पशुभिः ।

सक्षणिः । द्विषस्तरध्या क्रणया न ईयसे । स्वाहा इन्द्रायेद्^{२०} ।

अन्यथातुर्गृहीतं कृत्वा

अनु हि त्वा सुतं सोम मदायसि महे समर्थ-
ब्रह्मणा प्राणममृतं पशुभिः ।

राज्ये । वाज्ञा अभि पवमान प्र गाहसे । स्वाहा इन्द्रायेद्^{२०} ।

अजीजनो हि पवमान सूर्ये विधारे शक्-

ब्रह्मप्राणाममृतं पशुभिः ।

मना पयः । गोजीरया रंहमाणः पुरंध्या । स्वाहा इन्द्रायेद्^{२०} ।

ततो वेदामुपवेश्य यजमानः षोडशोऽष्टौ चतुरो वा अक्षान् गृहीत्वा प्रावेपा^{२१} मा वृहतो मादयन्ति इत्यक्षसूकेन पष्ठौ हीणं कृत्वा क्षत्रियेण सह क्रीडायां जयमाभाष-
येत् । ततः सुवर्णासिने उपविष्टेन सौनक्षेत्रमाख्यायद्वत्स्वयं तच्छुणुयात् । सुपर्ण-
सनोपविष्टोऽन्यत्रङ्गत्विक् आभिति क्रक्षु एवं तथेति गाथायां प्रतिगरं दद्यात् । ततो
मंगलघोषेण शयनीयं गच्छेत् । सांवत्सरपुरोहितौ गत्वा व्याघ्रचमोत्तरीये सितवस्त्रो
[आरन्य त्रिसहस्रं गवां सुवर्णासिनं श्वेतमश्च दद्यात् । प्रतिगरित्रे गवां शतं सुवर्णासिनं
च दद्यात् ।] छदै राजाननुपवेश्य साम्राज्याभिति^{२२} मंत्रेण तं मधुपक्षेनाचार्यया तां
राजा च तावर्चयेत् । ततः सभामंडपस्थापितसिंहासने वृषमार्जारद्विपिसिंहव्याघ-
रमस्तुते मंगलघोषेण उपविश्य अस्य सिरसि स्वस्ति नो मिमीत्येति^{२३} पट्टं बध्नी-
यात् । ततः तत्र प्रतिहारोऽमालायान् पौरान् नैगमान् पंडितान् वणिजोऽन्यांश
लोकान् प्रदर्शयेत् । ततः सांवत्सरपुरोहितौ प्रेषं कुर्यातां अभिषिक्तोयं क्षत्रियी
अमुकवर्मा अमुकवर्मणः पुत्रो अमुकवर्मणो नसा अमुकदाया-
पुत्रो अमुकदायापौत्रो अमुकदायां नसा इति आख्याते सहस्रं गवां सुवर्णासिनं च
दद्यात् । अष्टांगुलायतनं चतुरुंगब्रलविस्तृतं गजसिंहांकितं भाषया कलाकेतिनामकं
नष्टा शनैरुच्चैः रथसूचैः तं प्रेषं सर्वे श्वणुयुः । ततो अमात्याः प्रजा प्रणामपूर्वकं
उपायनं दद्युरिति । ततो राजा सांवत्सरपुरोहितसदस्यानप्रहारतुरगवस्त्रगोजाविग्रह-
दानैरर्चयेत् । ततो ब्राह्मणान् सदस्यान् गंधादिभिरम्बर्च्यं गोरजततिलवस्त्रान्नसुवर्ण-

२४०. ऋ. ९-११०-१/३; साम. ४२८ वा १३६४, ४३२ वा १३६६ वा
१३६५; अथर्व ५-६-४; सात. ऋ., पृ. ६२४, साम., पृ. ४८ वा १४५, अथर्व
पृ. ८५—तीन ऋचा.

२४१. 'प्रावेपा मा वृहतो'—ऋ. १०-१४-१/१४; सात. ऋ., पृ.
६५४-५; नि. ९-८-१४—ऋचा.

फलगोरसोदकदिदानैस्तोषयेत् । महादानानि च दद्यात् । अमात्येभ्यः प्रत्यं कृत्वा
वज्ञाणे च दद्यात् ।

इन्द्रस्य बज्ञोऽसि वार्त्तेन्द्रस्त्वयायं वृत्रं वध्याच्छुद्ग-
वाधनास्थ पात मा प्रत्यञ्चं पात मा तिर्यञ्चमन्वञ्चं मा पात
दिग्भ्यो मा पात विश्वाभ्यो मा नाष्टाभ्यः पात हिरण्यवर्णाखुशसां
विटोकेऽस्यस्थूणाखुदितौ सूर्यस्या रोहतं वरुण मित्र गर्ति ततश्चक्षा-
थामदितिं दिति च^{३५} ।

शरानादाय सशरं चनु कृत्वा मंडपं प्रदक्षिणी कृत्य गुरुं नत्वा श्वेतं वस्तं गांच सबत्सां
संपूज्य पृष्ठे आलभ्य अक्षसमीपं गत्वा अश्वं संपूज्य ।

जयाश्व त्वं मया राजा तुरंगाश्च प्रतिष्ठितः ।

स्मराद्य लक्षणा त्वं त्वं गंधर्वः तथा स्मरः ॥ २३२ ॥

यथा नृणाश्रयं राजा तथा त्वं भव वाजिनाम् ।

सर्वावस्थागतं हयं तुरगो सर्वावक्षतु [त्वयि] ॥ २३३ ॥

भारोयमर्पतः ।

रक्षतु त्वामहेन्द्रस्तु पूर्वेण त्रिदशाधिप ।

उद्धौश्च गणोदेवः सत्वं रक्षतु सर्वतः ॥ २३४ ॥

इति मंत्रेण अक्षस्य कण्ठे पुरोहितौ जपेत् । ततस्तमश्वं राजा क्षणमारुण्यं । अथाश्वः
स्वारोहणयोग्यमलंकृतं गंजं प्रति गच्छेत् । ततस्तं संपूज्य ।

अभीगज त्वं व्रतो राजा भव तस्य गजाग्रणी ।

गंधमाल्याश्च भक्ष्यैस्त्वां पूजयिष्यति पार्थिवः ॥ २३५ ॥

लोकः सदा भयां पूजा करिष्यति यथा तव ।

पालनाय त्वया राजा युद्धे विष्णुगृहे तथा ॥ २३६ ॥

इति मंत्रेण पुरोहितेन पूजितं पुष्पांजलिना स्वयं संपूज्य तमारुण्यं नगरं प्रदक्षिणीकृत्य
तहूत देवालयेषु गत्वा तान्देवान् संपूज्य । स्वप्रसादगृहं गत्वा यथाशक्तिब्राह्मणमोजनं
समाप्य दीनानाथनटनर्तकादिभ्यो भूयसीं दक्षिणां संकल्प्य मंडपादिसामग्रीं आचार्यायि
संकल्प्य । सुवर्णादिकलशान् तेभ्यो अमातेभ्यः संकल्प्य । कर्मेश्वरार्पणं कृत्वा
सहवृतो भूंजीत ।

[शारूलविकिडित]

विश्वामित्रकुलध्वजः समभवद्यो भद्रनारायणः ।

तद्विश्वस्य करीरतां दधदयं विश्वेश्वराख्यः कविः ॥

गागाभद्र प्रथादिनकरात्प्राप्तः पितुर्लालनात् ।

तस्येयं क्षिपाभिषेषवनविधौ स्याद्वर्मदा निर्मितः ॥ २३७ ॥

॥ इति श्रीमन्मीमांसकभद्रनारायणसुतश्रीमद्रामकृष्णतनुजभद्रदिनकरसनुगागाभद्र-
नामकविश्वेश्वरकृतो राजाभिषेकप्रयोगः ॥

श्लोक-सूचि

[क्रमांक श्लोकांके आहेत, पृष्ठांक नाहीत]

अग्निशाता	१४२	★ इन्द्रालयमृदा	५१
अथर्वाङ्गिरसं	२२७	इमौ पादा	१६२
अथ संभूत-	३०		
अनेनैव	८८	उदुंबरसमि	२८
अभिधिंचति	६४	उधृता सिव०	१६२ अ
अश्वस्थाना	५५		
असितो देवलो	११३	ऋग्वेदः पद्म०	१५८
असुरा यातु	१७२	ऋषयो मनवो	१३०
अस्त्राणि सर्व	१३१	ऋक्षमावाहयिष्यामि उत्तराश०	१९५
अस्य यागस्य	१५७	„ „ उत्तराशाढ०	२०४
		„ „ चोग्रं	२१३
		„ „ धर्मजं	१९०
आखुत्कर	१७६	„ „ नाम्नां	२०८
आचार्यस्तु	१५६	पूर्वांक०	१९४
आचार्येणापि	१५५	पूर्वभाद्रपदा	२०९
आज्यदोहानि	२२६	पूर्वांशाढ०	२०३
आथर्वणज्ञोत्त०	२२२	यत्तदा	२०५
आथर्वणौ द्वार०	२२८	रेवती	२११
आदित्यश्चंद्रमा	१२८	विशाखा	१९९
आदित्य अभि०	२३०	श्रवण	२०६
आधान जन्मे	३	त्यनुराधा	२००
आपद्मिमोक्षणा०	१५४	क्षिप्र	२१२
आब्लिमौ	१९		
आयुधानि	२१	एतद्वैपावनं	१६६
आयुष्यमभयं	४८	एतास्त्वामभिं०	१२७
आद्रामावाह०	१८९	करोति स्वस्ति	११०
आवाहयामि धर्म०	१८८	कातराशो	१५९
आवाहयामि पू०	१००	कार्या पौरंदरी	४४
आवाहयामि वरदां	१८७	कीर्तिर्लङ्घनी०	१२६
आवाहयिष्यामि (शुभां) कृ०	१८६	कुर्वीत मधुना	५०
आवाहयिष्याम्याश्लेषां	१९२	— — — — —	— —

गवां ब्रत	२२०	★ दिगीशस्त्वभिं	२३१
गायेयुः सामगा	२२१	दिविविदिक्षु	१६
गोजाविग्रह	८७	दिव्यरूपां	१३५
गोरोचनं	१७७	दुश्चिक्यलाभा	१२
गृहाणार्थ्य०	१०३	देवदानव०	१२९
घोषयित्वा	३२	दैत्यक्षयकरीं	१३९
कुतुस्सागर०	७०	द्वै मातरकृपा	१०२
चित्रामावाहिष्यामि	१९७	धनिष्ठा मावाह०	२०७
छत्रचामर	२७	धर्मस्य धौम्यो	१५२
छत्रपाणिर्भवे	७१	धातार्यमा च	११४
जगतां शांति	१७४	धृष्टमावाह०	२१०
जगत्सुष्टि०	१३७	धृवाणि वैष्णवं	३६
जयाश्व त्वं	२३२	न च भौमदिने	३५
जेष्टामावाहिष्यामि	२०१	नत्वा गणेशं	१
जृंभकासिद्ध	१७३	नमस्तेऽस्तु भगवन्	१८५
ततो ब्राह्मण	८९	नमस्ते ब्रह्मरूपाय	१०६
तत्र भद्रासनं	१५	नरैराराधितां	१४६
तत्रोपविष्टस्य	८५	नक्षत्रमुल्काभिं	३८
तदा प्रकृतया	८६	नांग चतुष्पदं	३७
तदा संवित्य	२९	नागास्य नाग	९९
तस्मात् गुरुं	२	नाभिषेच्यो	३४
तारा द्वितीया	४१	नीराजनं च	२०
तासां संपूजनं	९५	पद्मवंधं	८२
तेनैव चाभिमं	६६	पद्मं शिरसि	२२
तैस्तु दद्यान्	६२	पत्तने नगरे	१४७
त्वं नो गुरुःपिता	१५३	पद्मास्यां पद्म०	१३४
दक्षिणे तु द्वार०	२२४	पराध्यास्तरणो	८३
दक्षिणे क्षीर	५८	पर्वताग्रमृदा	५०
दानमानादि	९६	पवित्रं तु शतधार	१८०
		पापग्रहैः	८
		पापाश्चोपचय	४२

पाशहस्तं	१०८	★ मृत्तिका वृष	१७
पूजयित्वा	९२	मृत्स्नातः स्वप०	५६
पूजितं सित	७५		
पुष्य मावाहयि०	१९१	यजमान शिरो	१७९
प्रदुम्नश्चा०	१२४	यते केशेषु	१६५
प्रागभागे	१४	यथा नृणाश्रयं	२३३
प्राच्यां मामभिं०	२२९	यथातिनहुष०	११९
पृथिव्यां उद्धृता	१२१	यस्यामिषके	११
		या ते लक्ष्मी	१८२
बलिं गृह्णत्विमं	१७१	या पुष्णाति	१४५
ब्राह्म पुण्यं	११८	याम्यायामभिं०	२४,२३०
ब्राह्मी माहेश्वरी	१४९	या शिरसि ग्रीवायां	१८३
ब्रूयात्प्रत्यह्	२३,२२९	ये देवा पुरस्तदे	६७
ब्रह्मेत्रो	१६१	येन देवा पवित्रेण	१८१
भक्तार्तनाशन०	१०५	रक्तः सितो लोहितश्च	२१४
भगं ते वरुणो	१६४	रथे तिष्ठेति	६५
प्रष्टोत्सुकः	९	रक्षतु त्वाम्	२३४
		रक्ष रक्ष	१०१
मधामावाहयि०	१९३	राजसर्पण०	१८
मंत्रावसाने	७७	राजा चैवार्च	८१
मंत्रितं दक्षिणं	९३	राजानमभिं०	७३
मयूरवाहिनीं	१४०	रात्रिसूक्तं च	२१७
मातापितामही	१५०	रिक्ता स्वमाथां	७
मातामहस्तत्पिता	१५१	रूपं देहि० भगं	१७०
मा विन्न मा च	१०९	रूपं देहि० यशो	१६९
माहेयेन जले	५९	रोरेपुष्टः फाल्युना	२१५
मुख्यामात्यैश्च	९४		
मूर्धनं च तथा	६८	लग्ने नवांशः	४३
मूलत्रिकोण	४	लोकपाला०	७९
मूलमावाहयि०	२०२	लोकः सदा भयां	२३६
मुहूर्तश्चोक्त	३९		
मौदकैः	९०	बक्तुंड महाकाय	१०७
मृते राजानि	३१	वनिंह प्रदक्षिणं	९१

वरुणः पवन०	१२५	★ सन्मानायत्वा	२२
वर्णप्रधानं	५७	संपूजितास्तास्तु	९७
वामदेव्यं बू०	२२५	समीपे मातृ०	१४८
विधाय वन्हि०	६१	समुद्रांगिरयो	१६८
विभुषितं दु	६३	सरिताः सागराः	१३२
विश्वस्मिन् भूरि०	१३६	सरोमृदा	५३
विश्वस्मिन् मातृ०	१४३	सर्वभूतेश्वरी	१८४
विश्वस्वान् भग०	११५	सर्वहर्षकरी	१४४
विश्वामित्र कुल	२३७	सर्वाक्षधारिणी	१३८
विश्वेदेवास्तथो	२५, २३१	सर्वैषधियुतं	७४
विश्वेश्वराय	१०४	सहस्राक्षं शत	१६३
वेदिसुल्लिख्य	४६	सागरस्य तु	१२०
वेशमद्वारमृदा	५४	सामवेदस्तु	१६०
वैदुर्यमिति	१७८	साम्राज्यमिति	२६
वैराज्यं पौरुषं	२२१	साविच्यान्वैश्व	४७
वृषद्युगो	५२	सुरास्त्वाम०	१२३
वृषस्य वृष	८४	सोणीषः सितबलै०	४५
वृषोऽथ कीट	४०	सौम्या भवंतु	७८
व्याघ्रचमोत्तरं	८०	स्नानं समारम्भे	१७५
		स्वनीचगैर्वैरि	४९
		स्वतियाचा	५
		स्वस्त्यस्वपादके०	११९
शक्रादिदशा०	१६७	स्वातिमावाहयि०	११७
शालभेरी	७२	स्वाहा स्वधा	११२
शाकं रोदं	२१८		
शीशोदये	६	हविर्गृहीत्वा	१४१
शूद्राभावर	६९	हस्तमावाहयि०	१९६
शुमेषु चंद्र	१३	हिमाद्रितनयां	१३३
शोषश्च पञ्चग०	११६	हे हेरंब त्वमे	९८
शैशवं पञ्च	२१९		
श्रीगज त्वं व्रतो	२३५		
श्रीसूक्तं पावमान	२२३	क्षीरवृक्षलता	७६
श्वेत शेयं	२१६	क्षीरोदधि	१२२

मंत्रसूचि

[क. नुसते आंकडे टीपा-क्रमांक व 'पृ.' पुढे लिहिलेल
इ पृष्ठाक दशावतात]

अग्रिमिळे०	१८३	★	अमृतापिधान०	५६ पृ. २३
अग्रिरिवमन्योत्तिष्ठित०	१०२		अम्बयो यन्त्य०	८७; पृ. ४४, ४६
अग्रिरेकाक्षरेण०	२३६		अयुतोऽहम्०	७२
अग्रिज्योंति०	४१		अर्थेतस्थापां पतिरसि०	१४५
अग्रिर्देव वो यज्वनः (नक्षत्रमंत्राः)पृ. ३९	३९		अश्वाजनि वाजिनि०	२३३
अग्रिनः पातु कृत्तिका०	११५		अष्टी देवा वसवः	३४
अग्रिन पातु०	१२४		असुन्वन्तं०	१०७; पृ. ४४
अग्रि द्वा गायत्र्या०	२१४		अस्मिन्नाश्रे०	५२
अग्रे युक्त्वा हि०	१८६		अक्षिभ्यां ते नासिकाभ्यां०	१९९
अग्रे रक्षा णो०	१८५		आकूर्ती देवी०	९२
अङ्गादङ्गात्०	२१०		आ नो भद्रा०	७६, पृ. ५२
अङ्गिरसे जन्मने०	५६		आन्नेभ्यस्ते०	२०२
अङ्गैश सहिता०	२६		आप उ दतु०	२८
अतिसृष्टोऽप्यां०	१३७		आप: पादावनेजनी०	५९
अतिसृष्टो द्वेष्यां०	२४		आपांत मन्युस्तृपल०	२०७
अतो देवा	१४६		आपो०	८७, १०१, पृ. ४४, ४६
[अथर्वणसूत्र, अथर्वण परिदिष्ट]			आ प्यायस्व०	२११
	२४, ७३, पृ. २, १०, ६, १०		आब्रह्मन्नाम्भणो०	१९
अन्नानां मुख्यमसि०	६९		आब्लिगैः०	५
अप प्राच इन्द्र विश्वाँ०	२३८,		आ मन्दैरिन्द्रं०	१३५
	पृ. १, ६४		आ मा गन यशसा०	६१
अपाः सोम०	३९		आमिति ऋक्षु०	पृ. ६५
अपेत एतु निर्कंति०	१३१		आयांतु देवपूजार्थ	२६
अप्तु अन्तर मृतमप्त्तु०	२२५		आरादभि क्रव्याद०	१३०
अबोध्यग्नि०	१९५		आरयज०	पृ. ५६
अभि तं निर्झतिर्घतां०	१२३		आ वो राजनम्०	१९४
अभित्वा शूर०	१८		आशिषो वाचनं०	६, पृ. १२
अप्रातुव्य०	२२२			
अमोहमस्मि सा त्वं	५०	★		

आशुःशिशानः०	१४, पृ. ८, ५१,	★ ऋद्याम स्तोम०	३६
	५३, ६२	ऋद्यास्म ह०	३७
इदं विष्णुः०	१११	एक पादौ०	पृ. ३६
इन्द्र जीव सूर्य०	७१	एतावानस्य महिमा०	२०९
इन्द्र उषस्व०	८८, पृ. ३५, ४५,	एताः सत्या०	२७
	४६, ४७, ४८, ५१		
इन्द्र मतिर्हद०	१०५	कद रुद्राय०	१६९
इन्द्रस्य नु वीर्याणि प्र०	१५०	कनिकदज्जनुषम०(शाक्तसूत्रं, पावमाने)	१७१ पृ. ५३, ५५
इन्द्रस्य वज्रोऽसि वार्त्तन्न धर्म०	२२४		
इन्द्रस्य वज्रोऽसि वार्त्तन्न त्वयाय०	२३७, पृ. ६३	कथा नश्चित्र०	३८, पृ. ५४, ५६
इन्द्राणि चावाह्य०	९६	करोतु ते स्वस्ति०	४६
इन्द्राय नमः	पृ. २९	कलशस्य मुखे विष्णु०	२६, पृ. २७
इन्द्राय वाचं वदतेन्द्र०	२२६	काषां गच्छत वाजे०	२३५
इन्द्रो नो विश्वतः	पृ. ५३	कुक्षी तु सागरा०	२६
इन्द्रो राजा जगत्०	९३	कृणुष्व पाजः०	१९१
इमं देवा असपल्नं०	२२१	केतुं कृणवन्न केतवे०	२२७
इमं बध्नामि ते मणिं०	१४२		
इमं स्तोम०(भार्ण्डानि)	१९६	गंगे च यमुने०	२६
इमा आपः शिवाः शिवतमा०	११७,	गंधद्वारा०	८, पृ. ८, २७, ५८
	पृ. ५८	गवां शृंगकौशे०	पृ. ६०
इमानि त्रीणि विष्टप०	२०५	[गोपथ ब्राह्मण]	१, पृ. ४९
इमा रुद्राय स्थिरधन्वने०	१७०	ग्रीवाभ्यस्त उष्णिहाम्य०	२०१
इमौ पादावनिकौ०	६८		
इव्वामग्रे०	४९	चन्द्रमा मनसो०	२००
		चित्रं देवानां०	१५५
उरुचा दिवि०	२८	चित्राणि साकं दिवि०	१२५
उत् सूर्या०	१५७		
उदु त्यं०	१५४	जनिष्ठा उग्रः०	१४९
उद्गतेव शकुने०	३०	जीवा स्थ जीव्यासं०	७०
उद्देति०	१५८	जुहुयाद्वैष्णवान्०	पृ. ६
उंपास्मै गायना०	४७	तत्पुरुषाय विद्वहे०	८३
ऊरुम्यां ते अष्टी०	२०८	तं वो दस्म०	४४

तेजोऽसि शुक्रमसि	२१३	★ निर्लङ्घयां०	९५
ते मन्वत प्रथमे०	१८२	निषसाद ध्रुतव्रतो०	२१५
त्यमु षु वाजिनं०	१३४	निक्ष दर्भ सपलान्मे०	१४३
त्रयै विधायै यशोसि०	पृ. २३		
आतारमिन्दं०	३५, पृ. ४५	प्रो मात्रया०	१४८
त्वं नो अने वरुणस्य०	७५	पात	२०६
त्वमिन्द्र सजोषम्०	२०३	पिभा सोममभिं०	१५१
त्वं सोमं प्र चिकितो०	१६६, पृ. ५५	पिबा सोममिन्द्र मन्दतु०	१७७
त्वया मन्त्रो०	१२०	पुण्याहवाचनं	१४, पृ. ४४
त्वष्टा नक्षत्रम्०	४०	पुनानः सोम०	३२, पृ. ५४
त्वामिद्धि हवामहे०	१७९, पृ. ५६	पुष्पवति०	२०
		प्रजापते नन्वं०	४८
ददामि जित्या०	पृ. ५९	प्रजापते शरणमसि०	२२८
दधि क्राण्वो०	२१२	प्र तद्विष्णु०	१०३
दिवस्पुष्यिव्या०	९१	प्रतितिष्ठामि द्यावापृ०	२१६
देवस्य ल्वा०	४, पृ. २१, ५८, ६०	प्राचीं दिशमवधाय०	१४०, पृ. ३२
देवव्रतानि त्याज्य दोहं०	पृ. ५६	प्रावेषा पा बृहतो मा०	२४१
देव सवितः प्रसुत्र०	१९३		
देवान् हुवे०	१६४	बहिनां पिता०	२०४
द्यावापुष्यिवी०	१९७	ब्रह्म जशान०	१०४
द्रविणोदा०	२८	बृहदिन्द्राय०	१८७
धर्मोऽसि विशिराजा०	पृ. ५७	भगवति भगं मे देहि०	९८
धाता ददातु दाशुषे०	९९	भद्रं कर्णेभिः०	२८
ध्रुवा घौ०	२२	भूतमसि०	७२-१
		भूमे मातर०	११०
नक्तं जाता०	११२	भूस्वत्सवितु०	पृ. २५
नमस्ते रुद्र०	१९२		
नमो महद्भ्योः०	१६५	मधुबाता ऋतायते०	५३, पृ. २५, ५६
नमो मित्रस्य०	१५९	मयि महो मयिं०	६०
नवो नवो भवति०	२८	महते क्षत्राय महते०	२२०
नहि ते क्षत्रं (रात्रिसूक्तं)	८०	महि त्रीणां०	७९, पृ. ४२
नाना हि वा देवहितं०	२१७	मही द्यौपूष्यिवी०	९४
निकामे निकामे न०	२९	★	

माता रुद्राणां दुहिता०	५७, पृ. २६	★ रथे तिष्ठेति०	१८
मा नो विदन०	१००	रात्री व्यरुत्यदा (रात्री सूर्क्षा)	१६८
मित्रद्रवसहस्रसा०	२१९	राहुभृदस्याचा०	५८
मित्राय स्वाहा०	पृ. २८	रुद्रसूर्क्षा०	८२, पृ. ३३, ५३
मूर्धानं दिव०	१७८, पृ. ५६, ५७	रोधसं०	पृ. ५६
यजुषाव्याहृति०	पृ. ५८	बनस्पति वीड़ुंगो०	१२९
यत इन्द्र भयामहे०	१५१	वर्यं सोम०	११९
यन्ते दर्भ जरा मृत्युः०	१४४	वसवस्त्वां गायत्रेण०	५४
यते देवी निर्झर्ति०	१२८	[वसिष्ठसंहिता]	३, ९
यत्पुण्यं नक्षत्रं०	३१	वाजिनि वाजं धावत०	२३४, पृ. ६४
यदत्र शिष्टं वसिनः०	२१८	वाजिनो वाज० सरिष्य०	२३१,
यदद्य सूर्य०	१५६		पृ. ६४
यदा बधन्दाक्षयणा०	७४	वाजिनो वाज० ससु०	२३२, पृ. ६४
यदा ज्ञातं०	१०८	वामदेवसूर्क्षा०	८१
यदेवा देवहेडनं०	१७४	विदा मधवन्०	१५२
यद्बृहत्०	पृ. ५६	विप्राढ बृहत्०	१८४
यद्वाराजानो०	१२१	विराजो दोहोसीति०	५५
यन्मधुनो मधव्यं०	६४	विराजो दोहोसि वि०	६२
यमाय सोम०	१०६	विष्वासहिं०	११८
यं वहन्ति शौनकण्णः०	पृ. ३४	[विष्णुधर्मोत्तर] २, १०, १३, १६, २३,	४५, ११६;
यस्त्वा हृदे०	२८, १७५	विष्णोर्नु कं०	१४७
यस्मिन्ब्रह्मा०	४३	विश्वे देवा शृणुतेमं०	१६३
यस्यास्त आसनि०	१२९	वेविमुहिल्य०	पृ. ६
यशो वर्धतां यज्ञस्य	६५	वृषभासुत	पृ. ५९
या औषधिरौषधि०	१७		
यानि नक्षत्राणि०	१२६	शं त आपो हैमवती०	१३३
[याशवल्क्य]	२५	शतधारं०	१४१
ये के च ज्ञा	१६२	शतायुधाया०	२४०
ये दिशामन्तरित०	११४	शं न इन्द्राग्नि०	१८८, पृ. ५६
ये देवाः पुरस्तद०	२१	शशो देवी०	१०९, पृ. ३९, ४४
ये देवासो दिव्य०	१६१	शं ज्ञो वातः पवता०	७७, पृ. ४६
यो जात एव प्रथमो०	१९०	[शांतिकमलाकर]	८६

शांतिरस्तु । पुष्टि०	पृ. १४	★ सहस्रशीर्षा०(पौरुषं)	१७२, पृ.
शांतिस्कूलानि	५१, पृ. २७	५४, ५५, १६, ५७	
शांत्यमिः	५१, पृ. ४६		
[शिवधर्मणः]	पृ. २४ व ३३		
शालकलंकटाय	पृ. ३३	सामना जीवन्तीनां	पृ. ६०
शिवा नः शिव तमाऽ	१३९	साम्राज्यं०	पृ. ४, ६५
शुक्रांगाखुध०	पृ. १४	सा विराट०	६६
शेरभक०	पृ. ११३	सुपर्ण वस्ते०	२३०
श्येनोऽभिमुखो बकः	पृ. ३३	सुपर्णोपाख्यानं	पृ. ५४
श्रिये जातः	४२	सुमित्रान् आप औष०	८५
श्रीसूक्तं	७८	सुरास्त्वेति०	२२३, पृ. १६
सं ते पयांसि०	१८०	सूर्यों देवी०	१७६
संत्व सिंचामि०	२८	सोमो धेनु०	१७३
स बुद्ध्याद०	१२२	सौनक्षत्रमाख्यानं ।	पृ. ६५
समास्त्वाग्र ऋतवो०	९०, पृ. ३५	स्वस्तिदा विशस्यति०	१३६
समिदस्त्रिम सामे०	पृ. ५८	स्वस्ति रिद्धि प्रपये०	३३
समिधमाधाय०	२१९	स्वस्तिवाचनं ।	८४, ९७, पृ. ५५
समुद्रं वः प्र हिणोमि०	६३	स्वस्त्ययनं तार्क्ष्य०	८९
समुद्रादूर्पि०	१९८	स्वस्त्ययना०	१५, पृ. ६
सं सं स्वन्तु नद्यः०	१३२	स्वादिष्ठथामदिष्ठथा०	१६७, पृ. ५३
सर्वा इमा आप औष०	१३८	हावां ज०	५५, ५९
सविता त्वा प्रसवानां०	२२९	हिरण्यवर्णा०	१८९
सवितापश्चात्तात्०	२८, १६०	हिरण्यवर्णः शुच्या०	६७, पृ. ४६
सहस्र ब्राह्म०	१२३	★ [हेमाद्रि]	११